

Gã Trộm Nhạc Không Đầu

Contents

Gã Trộm Nhạc Không Đầu	1
1. Trong Cơn Sốt Giữa Đêm	2
2. Trong Không Khí Tiệc Tùng	5
3.	7
4. Biến Mất Không Dấu Vết	9
5. Lăn Áo Bành-tô Của Sự Im Lặng	11
6. Ký Hợp Đồng Với Quỷ Sứ	14
7. Vũ Cùng Ma Quỷ	16
8. Đỉnh Cao Bảng Xếp Hạng	18
9. Trí Phân Tích Sắc Sảo	20
10. Già Néo Đứt Dây	22
11. Chỉ Mới Hiểu Được Bề Mặt Bên Ngoài	24
12. Một Vụ Diên Khùng	27
13. Một Bắt Đầu Thất Bại	29
14. Bước Ngoặt Bất Ngờ	31
15. Khoa Học Âm Nhạc	34
16. Đối Trá Và Lừa Đảo	36
17. Nơi An Nghỉ Cuối Cùng	40
18. Trong Hang Quỷ	45
19. Trong Tích Tắc Cuối Cùng	48

Gã Trộm Nhạc Không Đầu

Giới thiệu

Tất cả các dây thần kinh căng thẳng đến mức có thể đứt tung ra bất cứ lúc nào. Tim đập thình thịch.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-trom-nhac-khong-dau>

1. Trong Cơn Sốt Giữa Đêm

Tất cả các dây thần kinh căng thẳng đến mức có thể đứt tung ra bất cứ lúc nào. Tim đập thành thịch, Justus và Bob nín thở. Peter, ngược lại, ép mình giữ tập trung tối đa, bởi đây là tích tắc quyết định: hoặc thắng hoặc thua. Thật bình tĩnh, bàn tay phải của cậu dừng lại cách mặt bàn chừng mười centimet, rồi cậu dần dần đưa ngón tay của mình vào đỉnh đầu nhọn hoắc của một que gỗ Mikado, thận trọng ấn vào nó, đầu kia của que gỗ chậm chậm nhô lên cao. Có que nào trong năm que còn lại đang nằm dưới que gỗ này nhút nhích chút nào không? Nhẹ nhõm, cậu nhận thấy năm que kia vẫn nằm yên.

Bum bun bum!

Peter giật nảy người lên. Theo phản xạ, bàn tay cậu giật sang bên và chạm vào những que gỗ Mikado còn lại, khiến chúng lăn ròi ra, nằm năm góc khác nhau.

- Mình thắng nhé! - Justus hồ hởi reo lên. Cậu nhặt cả năm que còn lại và hể hả giơ chúng lên cao. - Mình thắng, Peter! Thắng rồi, thắng rồi!

Bùm bùm bùm!

- Không biết thằng nào ngu mà đập cửa mạnh thế? - Peter bực bội nhảy bật lên, xoay mạnh nắm cửa và giật mạnh vào trong.

- Huuu...ù!

Peter kinh hãi lui về một bước. trước mặt cậu là một dáng người mặc toàn đồ đen, ngay cả chiếc mũ rộng vành cũng màu đen, nó được kéo sụp xuống mặt.

- Tôi là Norman Hammley, chuyên gia trộn nhạc không đầu, mời các bạn đến gặp gỡ trong Planet - Evil!

Tim Peter như nhảy thót đến tận cổ. - Ai... ông là ai? Và ông muốn gì! - cậu lắp bắp.

Dáng người u tối kia nhấc mũ xuống và cười thẳng vào gương mặt tê dại của Peter. - Thôi nào đừng có sợ quá mà ra quần đây! Mình đây mà!

- Jeffrey! - Peter gắng sức nhàn ra một nụ cười. - Ôi cha, cậu làm mình phát khiếp! Cậu có biết là cái trò ra mắt bạo lực vừa rồi, cậu đã phá nát một chiến thắng rực rỡ của mình không hả? - Peter chỉ tay về phía Justus, cậu này đang vừa cười vừa loay hoay buộc những que gỗ Mikado lại bằng những sợi dây thun - Mình hơn Justus mười hai điểm. Nếu cậu không đập cửa như một thằng điên thì...

- Có lẽ nên mời khách vào nhà trước đã, rồi hẵng tính đến chuyện vặn cổ người ta? - Bod chen vào và hướng về phía Jeffrey với một cái khoát tay mời mọc, ra hiệu cho cậu bạn ngồi xuống chiếc ghế bành sơn mòm. Jeffrey nhận lời mời bằng vẻ hàm ơn, trong khi Peter vẫn bực bội xì mặt xuống, đứng tựa lưng vào bồn rửa bát.

- À mà nói đến chuyện vặn đầu, - Justus xoay sang phía Jeffrey - Cái câu chào của cậu ban nãy là gì nhỉ? "Tôi là Norman Hammley, chuyên gia trộn nhạc không đầu". Nó có một ý nghĩa sâu sắc nào không, hay nói cách khác, người ta cần phải hiểu như thế nào về sự xuất hiện đầy kịch tính của cậu, thứ đã giúp cho mình thắng Peter một cú Mikado?

Jeffrey làm ra vẻ bí hiểm. - Câu nói của cậu cho mình biết là cái sự kiện đang được toàn miền Rocky Beach bàn tán tới,, muộn nhất là kể từ đêm hôm qua, vẫn chưa lọt đến đây.

Bob chăm chú dòng tay lên. - Thế thì kể ra đi!

- Chắc các cậu biết Planet - Evil, đúng không? - Jeffrey hỏi bộ ba thám tử.

- Nếu cậu muốn nói đến cái sàn nhảy vừa được mở từ năm ngoái tại Rocky Beach thì mình biết. Mặc dù phải thú nhận rằng mình chưa một lần tới đó. - Jeffrey đáp lại trong điệu bộ quan trọng. - Cái trò nhảy nhót không nằm trong số những lãnh vực được quan tâm tới.

- Với mình cũng vậy đấy, - Bob thêm vào. - Ngoài ra, mình còn nghe kể rằng giá vé vào cửa ở đó đắt đến mức láo xược.

Peter khinh thị trề môi, khê gõ ngón tay trở lên trán mình. - Đúng là điên, 20 dollar, nếu mình không lầm.

- Đúng là một đồng tiền, - Jeffrey phải thú nhận. - Mặc dù vậy, đêm hôm qua mình đã tới nơi đó. Có thể coi là một chuyến viễn thám có nghĩa vụ. Vì có vài anh bạn mình kể về tay trộn nhạc điên khùng Norman Hammley, kẻ có khả năng bỏ bùa những vị khách đến Planet - Evil.

- Rồi sao? - Justus lộ vẻ nghi ngờ. - Cậu có đồng tình với nhận xét của đám bạn bè đó hay không, sau khi đã tự thân đến xem xét sàn nhảy đó?

- Còn hơn thế nữa! - Hai con mắt Jeffrey sáng lên. - Đám người đó nhảy như điên như khùng, như đánh mất hết lý trí! Ngay khi Norman Hammley đặt đĩa nhạc đầu tiên lên máy, không còn ai ngăn được các vị khách nữa! Tất cả nhào ra sàn nhảy ngập khói và trao thân cho âm nhạc điều khiển.

- Nghe không đến nổi tệ, - Peter đáp, giọng nghe như còn chưa tin hẳn. - Thế thì có chuyện gì lạ đâu?

- Đám khách ở đó nhảy như bị lên đồng! Mandy, một cô bạn cùng lớp của mình, là người đầu tiên ra sàn nhảy. Nhạc càng nhanh càng mạnh bao nhiêu, cô ấy càng thường xuyên đảo tròn mắt lên trời và hú lên từng hồi lạnh lốt. Có vẻ như cô ấy không còn là bản thân cô ấy nữa, cả người đầm đìa mồ hôi, chốc chốc lại đưa hai tay lên trời, như muốn tóm lấy những ngôi sao vô hình.

- Nghe có vẻ đáng ngạc nhiên đó, nhưng thật ra vẫn còn nằm trong khái niệm bình thường. Từ “bỏ bùa mê” khiến mình tưởng tượng đến một thứ giết gân hơn, kỳ cục hơn nữa kia. Ví dụ như...

- Cậu đâu có để cho mình nói hết, - Jeffrey sỗ sàng cắt ngang lời Justus. - Đây mới chỉ là phần mở đầu thôi! Có cần kể tiếp không đây hả?

Justus cầm nín gật đầu.

- Thứ nhạc mà Norman Hammley trộn nên từ hai máy quay đĩa của gã ta thật sự là điên khùng không tả nổi! Nếu cậu mà có mặt ở đấy, chắc cậu cùng như thế! Mình bị nôn nao chóng mặt thật sự. Nhịp nhạc đập y hệt như trong nhịp tim mình, và tiếng Bass như làm cả cơ thể người ta rung lên, thế rồi đột ngột... đột ngột mình cảm nhận một cảm giác hạnh phúc chưa bao giờ có, thật là...một đỉnh cao tuyệt đối! Và trong khi khiêu vũ, mình quan sát thấy Norman Hammley đứng trên bục trộn nhạc, đằng sau dàn nhạc của anh ta, và dùng những ngón tay nhanh lẹ cào cào vào mặt đĩa. Quả thật mình không hiểu, người đàn ông đó không có đầu mà tại sao lại làm việc nhanh lẹ như vậy được?

- Sao hả? - trán Peter nhăn nhín lại. - Ý cậu muốn nói sao?

- Vậy là quả thật các cậu chưa biết, - Jeffrey châm chích cho nổi tò mò của bộ ba thám tử bốc cao hơn nữa. - Hammley đứng đằng sau dàn trộn nhạc của anh ta trong một chiếc áo choàng màu đen, với cổ áo dựng đứng, rất cao. Nhưng ở cái chỗ mà bình thường ra là đầu của cao người thì chẳng nhìn thấy gì hết! Cái đầu không có... nó hoàn toàn chẳng tồn tại!

Bob nhếch mép thành một nụ cười khẩy. - Thôi đừng đùa nữa. Một anh chàng trộn nhạc không đầu, nghe ra cái trò gì thế! Người nào mà chả có một cái đầu ở trên cổ của anh ta!

- Cậu không cần phải giải thích cho mình nghe điều đó, nhưng chính mắt mình đã nhìn thấy mà!

- Nhưng bản thân anh ta cũng phải dùng đến mắt chứ? Nếu không thì làm sao đưa kim nhạc chạy đúng vào rãnh đĩa được?

- Mình không biết, Peter, - Jeffrey phẩy tay. - Làm sao mình biết được.

Chuyện đấy cũng không phải là chuyện chính. Chuyện không thể hiểu nổi là chuyện này đây: mình không phải chỉ nhảy theo nhạc, mà âm nhạc còn ra lệnh cho mình cử động như thế nào! Và trên cái bục nhỏ đó là anh chàng trộn nhạc đứng trong cái áo dài quỳ Sa - tặng của anh ta và điều khiển bọn mình, như thể bọn mình là những con rối bị anh ta giật dây. Mandy hoàn toàn bị mê lú đi trong bùa mê của anh ta. Cơ thể cô ấy nhảy chính xác theo từng chuyển động mà gã trộn nhạc kia như đang tung ra từ bàn tay trái của gã, với một cây gậy nhạc trường vô hình. Mà cũng có thể nguyên nhân nằm trong thứ nhạc tuyệt vời mà gã trộn nên, nhưng Mandy rõ ràng đã sa vào một cơn hứng khởi không kiểm chế nổi. Mỗi lúc cô ấy như tự lún sâu hơn vào trạng thái xuất thần, hai con mắt cuối cùng chỉ còn hướng đắm đắm về phía Hammley. Mình thấy rõ ràng là cô ấy luôn tôn thờ tay trộn nhạc. Thế rồi chuyện đó xảy ra!

- Rồi, chuyện gì thế? - Peter nôn nóng thúc giục.

- Đột ngột, tay trộn nhạc Hammley duỗi thẳng hai cánh tay về phía Mandy, như thể gã muốn ôm lấy “người hâm mộ” mình, thế rồi..., - Jeffrey lấy hơi thật sâu. - Đúng là dễ sợ. Mandy như bị một quả bom năng lượng vô hình giáng phải, cô ấy gục xuống, ngã ngất đi trên sàn nhảy. Ngay lập tức, người ta gọi xe cứu thương đến, nhưng mà Mandy tỉnh dậy rất nhanh, và cô ấy khẳng khái từ chối không chịu cho đám hộ lý đưa về nhà. Các cậu thử tưởng tượng mà xem: tỉnh dậy là cô ấy đòi nhảy tiếp. Và kể cả những người khách khác có vẻ như cũng trở trối trước sự kiện đó. Đúng là một sự phấn khích quá đà, mình nói cho các cậu nghe, sàn nhảy cứ sôi sùng sục như một cái chảo phù thủy! Các cậu phải đến xem cho bằng được!

- Quên đi, - Justus chắc giọng đáp. - Mình biết cách đầu tư số 20 dollar tiền vé tốt hơn nhiều. Đã từ mấy tuần nay, mình nghĩ đến chuyện mua một cuốn từ điển hình sự mới xuất bản, cho chính cái giá tiền đó. Mặc dù thật thà mà nói, mình quả cũng có muốn xem cái tay trộn nhạc không đầu đó một lần, nhưng trong trường hợp này thì mình quyết định ưu tiên cho thú vui văn học.

Jeffrey nhồm dậy từ ghế bành. - Cậu cứ yên tâm mà mua cuốn từ điển của cậu, Justus, bởi các cậu không cần phải lo lắng chút nào về vụ vé vào cửa. Có thể nói như thế này - mình mời các cậu - Cậu vừa được thừa kế một gia sản kết sù hả? - Justus ngạc nhiên. - Hay thắng xổ số?

- Ngớ ngẩn! Chẳng lẽ trông mặt mình như vậy sao? - Nhưng mà một chị bạn gái của anh mình làm việc sau quầy rượu của Planet - Evil. Đêm hôm qua chị đã mở cửa sổ trong khu nhà vệ sinh và có hứa với mình rằng, đêm hôm nay chị ấy sẽ vì tình bạn bè mà làm chuyện đó thêm một lần nữa. Nhưng chỉ với một điều kiện thôi: nếu bọn họ tóm được chúng ta, chúng ta không được phép để lộ chị ấy ra. - Với vẻ mặt hăm hở hành động, Jeffrey nhìn ba anh bạn. - Cả hôm nay tay trộn nhạc Hammley cũng sẽ xuất hiện vào chính giờ ma ra khỏi ổ! Các cậu có muốn cùng mình thực hiện một chuyến phiêu lưu không?

- Dĩ nhiên! - Peter và Bob đồng thanh.

- Thế còn cậu thì sao, Justus?

- Viễn cảnh đến thăm sàn nhảy bình thường ra chẳng kích thích được mình mấy, Jeffrey - Justus bình tĩnh nói. - Nhưng việc quan sát một tay trộn nhạc không đầu từ khoảng cách cận kề lại khơi gợi tính tò mò bẩm sinh của mình. Mình sẽ tham gia.

Nôn nóng chờ đợi mãi, rồi ngày cuối cùng cũng qua đi. Bộ ba pháp phỏm đứng đợi dưới bầu trời đêm đầy sao, không có lấy duy nhất một gợn mây, nhưng chờ mãi mà không thấy Jeffrey xuất hiện. Peter nôn nóng chốc chốc lại đưa mắt dõi ra xa. Họ đang đứng ở điểm hẹn trước, cách không xa khuôn cửa sổ nhà vệ sinh nằm phía sau toà nhà. Đã sắp tới nửa đêm rồi.

- Nếu Jeffrey không đến thì bọn mình làm gì? - Bob nói nổi e ngại ra thành lời.

- Chỉ biết đứng đây mà hi vọng là khuôn cửa sổ nhà vệ sinh mặc dầu vậy vẫn cứ mở ra.

- Jeffrey là người đáng tin cậy. - Peter trở ra phía phố. - Cậu ấy đến rồi kia!

Bằng dáng vẻ thông thả, cậu bạn chậm chậm đi về phía họ. - Chào! - Mái tóc vàng đã được cậu ta dùng keo chải sát ra sau. Cũng giống như Justus, Peter và Bob, Jeffrey tối nay mặc quần Jeans, áo thun và giày thể thao.

- Các cậu kể gì với các bậc phụ huynh về lý do hoạt động của đêm nay? - Jeffrey ném một cái nhìn kiểm tra xuống đồng hồ đeo tay.

- Theo đúng sự thật, đêm nay chúng mình ngủ ở chỗ Bob, - Justus giải thích.

- Cha mẹ cậu ấy cuối tuần bày đến thăm một người bà con ở Las Vegas. Qua đó, chẳng còn ai ngăn cản kế hoạch của bọn mình cả.

Jeffrey dút hai tay vào cặp túi rộng thùng của chiếc quần Jean. - Còn đêm nay mình ngủ ở chỗ anh trai mình. Dĩ nhiên là anh ấy sẽ không hé lộ lấy nửa lời, một chút nữa chính anh ấy cũng sẽ ngó vào đây. Đêm nay sẽ thành một đêm nóng bỏng đấy! Mà các cậu có nhìn thấy cái hàng người dài dằng dặc trước cửa ra vào chưa! Gã gác cửa là một thằng cha lỗ măng vênh vào, chỉ cần thấy mặt mũi hay quần áo của ai không hợp nhãn là đuổi người ta về ngay.

Đột ngột, cả nhóm thiếu nhiên đứng thẳng người dậy. Ngay bên cạnh họ vừa vang lên một tiếng động khẽ. Jeffrey trở về phía khuôn cửa sổ khu vệ sinh vừa được mở ra từ bên trong.

Trong khuôn gỗ lộ ra gương mặt một cô gái trẻ.

- Nhanh lên! - cô rít khẽ rồi nhanh lẹ bước sang bên, chờ cả nhóm trèo vào trong.

- Cậu đầu tiên đi, Justus! Mình sẽ làm cho cậu một cái thang kẻ cướp. -

Peter nói rồi hành động ngay lập tức. Cậu biết rằng Justus với thân hình đồ sộ nhất trong nhóm sẽ chỉ làm chậm thêm kế hoạch của họ nếu không được trợ giúp.

- Tuyệt quá, chị Ellen! - Jeffrey nói vui vẻ sau khi cậu đã là người cuối cùng chui qua khuôn cửa sổ. - May mà lần này chị cũng...

- Đừng có nói to thế! - cô gái trẻ vội vàng đóng cửa sổ và đặt ngón tay trở lên vành môi cảnh báo. - Nếu lộ ra chuyện này, tôi sẽ mất việc ngay lập tức.

Các cậu rõ như thế chứ? Đừng có quên thoả thuận trước của chúng ta.

Justus đã muốn đưa ra một câu trả lời thông minh và sắc sảo thì cánh cửa trước mặt họ đột nhiên bị đẩy bật ra. Cả nhóm năm người giật nảy người.

- Các cậu nghĩ thế nào vậy hả? Tại sao các cậu lại vào đây hả?

2. Trong Không Khí Tiệc Tùng

Ngỡ ngàng, Peter nhìn vào khuôn mặt của một cô gái trẻ tuổi. Đôi mắt được viền khuôn sặc sỡ đang nghiêm nghị nhìn bốn chàng trai. Bộ quần áo bằng da màu đen bó sát thân hình, và đôi ủng gót nhọn càng tô thêm phong cách vốn đã rất nghiêm nghị của chị ta.

- Các cậu điếc hay sao? - người con gái quả quyết bước lại gần. - Đám con trai nhà các cậu tìm cái gì trong nhà vệ sinh nữ hả?

Ellen phản ứng bộc phát. Chị nhả mặt lại ra về ghế tắm và trở về phía bồn rửa tay. - Có một con gián, Pam! Mình vừa muốn rửa tay, thì đột ngột từ ống thoát nước bỏ ra một con gián to bằng ngón tay cái! Vì mình la hét như phát điên, thế nên nhóm mấy cậu này mới chạy bổ vào đây để giúp!

- Trong đời cậu, rồi cậu còn phải gặp đến hàng trăm con gián nữa, Ellen! - về kinh thị, cô gái trẻ tuổi liếc về phía bồn rửa tay. - Nước Mỹ tràn ngập cái loài vật lấm chân đó. Không ai giết hết được chúng nó, thậm chí cả một trận chiến tranh nguyên tử cũng không.

- Mình sợ đến muốn ói! - Ellen rùng mình.

Bộ ba và Jeffrey thích thú không thể tả trước tài diễn xuất của Ellen. Pam ngược lại, sầm mặt xuống và chỉ thẳng tay ra cửa. - Đi ra ngay, đám con trai! Ở đây không còn cái gì để nhìn với ngó nữa đâu! Phần việc còn lại để tôi. - Nhanh thoăn thoắt, chị ta dùng tay vịn vôi, xả cho nước nóng chảy xối xả xuống bồn.

Nhẹ nhõm, Justus kéo các bạn mình ra ngoài - Ta gặp nhau ở sàn nhảy, chị Ellen!

Trong khi hai người con gái vẫn còn đứng trước gương, bốn chàng trai lẹ bước thoát khỏi phòng rửa tay ngập ánh đèn neon, đi qua một khoảng hành lang hẹp và tiến ra phía không gian chính chìm trong cảnh tối mờ mờ của sàn Discothek. Tim họ đập lồng lên.

Tiếng Bass ầm ầm vọng tới từ mọi hướng, đèn màu không ngớt ném ra vô vàn những tia chớp và ở góc phòng nào cũng vang lên những tiếng kêu la khoái trá. Justus, Peter và Bob mãi mê nhìn quanh, tuy thú vị đấy, nhưng tâm trí họ không khỏi có cảm giác thấp thỏm.

- Giờ thoải mái đi, các bạn! - Jeffrey khích lệ. Cậu nhận thấy rõ là cả bộ ba anh chàng đang bối rối đến mềm tay mềm chân. - Chị Ellen phản ứng rất tốt, đúng không nào! Thôi, đừng lo lắng gì nữa. Không ai tím được bọn mình ở đây mà ném ra ngoài đâu! Đi thôi, ta lao vào chỗ đám đông!

Ba cậu thiếu niên khấp khởi đi theo nhịp nhạc đập âm âm, dẫn họ thẳng đến sàn nhảy. Bên dưới một quả cầu đèn Disco được trang trí hàng trăm mảnh gương con là một đám đông đang hồ hởi khiêu vũ, vừa đổ mồ hôi vừa mê mải nhún nhảy theo nhịp nhạc.

Bao quanh sàn nhảy có một số lớn những vị khách trẻ trung ngồi trên những chiếc ghế bar, tay cầm những món đồ uống ướp lạnh. Tất cả như bị hút hồn vào những gì đang xảy ra trên khoảng sàn nhảy được lát bằng ván thép.

Justus đưa ánh mắt quét qua toàn bộ Discothek, Norman Hammley ở đâu?

Mặc dù cậu có phát hiện thấy một bụi sân khấu nhỏ, rộng khoảng chừng hai mét, trên đó có một thanh niên đang hào hứng thoả thoả thay đĩa nhạc, nhưng người này hoàn toàn trông không giống với tay trộn nhạc bí hiểm mà Jeffrey đã miêu tả.

Có vẻ như Jeffrey đã đoán ra suy nghĩ của Justus. - Phải đến nữa đêm Hammley mới tới, Justus! Không khí ở đây giờ đã nóng gần như sắp sôi lên, nhưng mà cứ chờ đi, chờ đến khi phù thủy đích thân xuất hiện.

- Các bạn đồng nghiệp! - Bob vừa cười vừa chỉ về phía sàn nhảy. - Có phải mình nhầm không? Kia là cô nàng Lucy ở lớp 12! Nhìn xem cô ta trang điểm thế nào?

Peter vươn cao cổ lên để nhìn cho rõ hơn. - Không thể nào tin nổi! Suýt chút nữa thì không nhận ra nàng!

Trong một thoáng, bộ ba tập trung hoàn toàn vào cô gái đó. Cô bạn bình thường không có gì nổi bật, tối hôm nay đã đánh bung mái tóc màu đỏ lên thành một kiểu bờm sư tử đồ sộ, trát son tô phấn rất mạnh tay và đang nhảy trong bộ áo liền quần màu da báo theo nhịp đập đe dọa của một bài ca theo phong thái House.

- Thế mới biết phấn son và quần áo làm người ta khác đến mức nào, - Peter nhận xét rất chí lý. Vui vẻ, đầu gối cậu bắt đầu nhún nhún theo nhịp nhạc. - Các bạn biết gì không? Mình muốn động tay động chân chút! - Và trước khi ba người bạn kịp đáp một lời nào, cậu đã tung người rời ghế bar, đi thẳng về phía sàn nhảy.

Justus không nín được một nụ cười. - Mình chưa bao giờ thấy Peter khiêu vũ! Đúng là một cảnh vui khủng khiếp! Đáng tiếc là không đứa nào trong bọn mình mang máy quay phim đến đây!

- Đừng có cười Peter, Justus, - Bob nhắc nhở. Vừa nói cậu vừa đưa mắt nhìn quanh, vẻ kiểm tra. - Ra sàn nhảy cùng chuyển động với mọi người theo mình hiện giờ là một nước cờ thông minh. Ít nhất thì trong một Discothek, đây cũng là nơi cậu ít gây chú ý nhất. Nếu có một trật tự viên bắt quả tang trên cùi tay bọn mình không có dấu vào cửa thì trò vui hôm nay sẽ kết thúc trước khi sự thật nó bắt đầu. Vì thế mà mình đề nghị: bọn mình bây giờ noi theo Peter, cùng ra sàn nhảy. Một chút vận động chỉ có tốt cho thân hình phì nộn của cậu thôi, Justus! Còn cậu thế nào, Jeffrey? Đồng ý không?

Jeffrey vui vẻ gật đầu và đi theo Bob, người đang dương quyết kéo Justus cùng ra với khoảng sàn đông chật người.

Bấy giờ thì Peter đã thoả mái vùng vẫy theo nhịp nhạc với những tiếng Bass âm âm như búa đập, hùng hổ vang ra từ dàn loa. Khi nhìn sang bên, Thám tử Phó phát hiện thấy một người phụ nữ cao tuổi đang như chìm đắm hoàn toàn vào cơn say âm nhạc. Cơ thể bà được nhét trong một chiếc váy Disco chật cứng lông lánh vô vàn những mảnh kim tuyến, gây ấn tượng như đang được nạp điện, trong khi khuôn miệng tô sao đỏ chót chốc chốc lại cất lên những tiếng kêu hứng khởi.

- Yeah! Yippie! Không khí mới tuyệt vời làm sao! Thế này mới gọi là tiệc chứ, các bạn ơi! - Vừa kêu, bà vừa hăm hở lắc mái đầu bên dưới một bộ tóc giả uống xoắn màu cam.

Peter bắt giác phải mỉm cười. Cậu thấy thích vị khách Dicko khủng điên này.

Rõ ràng là bà ấy đã bước sang tuổi về hưu từ lâu rồi, vậy mà vẫn lao thân vào thú vui nhảy nhót ban đêm, hăng sy như thiếu nữ.

- Điên thật, đúng không? - Jeffrey đến bên Peter và ngằm chỉ về phía người đàn bà cứng tuổi. - Đó là bà Amy Scream. Cuối tuần nào bà già điên đó cũng là người xuất hiện đầu tiên và là người cuối cùng rời sàn!

- Đúng là nhìn bên ngoài có vẻ điên thật, - Peter cười đáp lại. - Nhưng sau này đến tuổi đó, mình chỉ mong mình cũng được khỏe khoắn như bà ấy!

Jeffrey nhướn lông mày lên, nói nhỏ vào tai Peter. - Cái nguồn năng lượng tưởng vô hạn đó không phải là năng khiếu bẩm sinh đâu, mà có nguồn gốc nhân tạo đấy.

- He...e? Ý cậu nói gì hả?

Amy Scream lúc đó hầu như quên hết trời đất xung quanh, người đàn bà khua liên hồi hai cánh tay như thể chúng mới được làm bằng cao su - Thuốc phiện, - Jeffrey nói ngắn. - Một loại kích thích nào đó. Nữ hoàng Disco cũng chẳng thêm giấu giếm ai. Cứ sau chừng năm bài hát là bà ấy lại nuốt một viên thuốc nhỏ, rồi sau đó lại nhảy hăng hơn.

Peter há mồm ra vì ngạc nhiên, nhưng cậu không có thời gian để suy nghĩ thêm về thông tin này, vì đột ngột, tất cả những ngọn đèn trong Disco tắt phụt, âm nhạc ngưng bật.

- Kính thưa các quý vị. - Một giọng nói trầm trầm phát ra từ tất cả các dàn loa, xuyên qua sàn Discothek tối đen như mực. - Đúng vào giờ ma quỷ ra khỏi ổ, chúng ta tiến tới đỉnh cao của đêm khiêu vũ hôm nay! Một sản phẩm được nhập khẩu trực tiếp từ địa ngục, chúng tôi xin giới thiệu: tay trộn nhạc quỷ sứ Norman Hammley!

3. .

Một ánh đèn pha chói chang và chiếu vào bức sân khấu, nơi Horman Hammley đã đứng sẵn bên dàn trộn nhạc trong chiếc áo choàng quỷ sứ. Anh ta như vừa bất thành linh hiện ra từ không khí. Ngoại hình tay trộn nhạc khôn đầu khiến toàn bộ khán giả bật lên tiếng xuyết xoa khe khẽ, kinh ngạc. Tiếng xuyết xoa kinh ngạc đó ngay lập tức bị cắt ngang một cách thô bạo bởi tiếng nổ chói tai của một quả bom khói. Thế rồi Hammley bước trong lớp sương mù đang dần dần dâng lên, anh ta đến bên microphone và bí hiểm giơ cao hai cánh tay như một thầy phù thủy.

- Còn bây giờ... cuộc trình diễn bắt đầu! - Với một bàn tay thật khéo léo, anh ta đặt kim máy nhạc lên đĩa.

Một tiếng còi âm vang, rồi tiếp ngay sau đó là nhịp đập sầm sầm trong những âm thanh của Keyboard. Chỉ vài giây đồng hồ, sàn nhảy biến thành cái chảo phù thủy sôi sùng sục.

Justus vốn là một vũ công tồi. Nhưng cả cậu bây giờ cũng bị âm nhạc thấm vào đến mọi cơ khớp, gân xương, và cơ thể cậu bắt đầu nhún nhảy, giật giật theo điệu nhạc, hoàn toàn không tham khảo ý kiến của cái đầu ư ơ lý lẽ.

- Điên thật! - Bob hồ hởi kêu lên, điệu nhảy có vẻ như đưa cậu sang một thế giới khác.

Đứng trên tất cả những nỗi say mê đó là người canh chừng Norman Hammley. Mặc dù anh trộn nhạc thực hiện tất cả các động tác tài ba mà không cần đầu, Justus sao vẫn có cảm giác cậu đang thấp thoáng thấy một nụ cười kiêu ngạo giữa vành cổ áo dựng cao của chiếc áo choàng.

Ánh mắt Thám tử phó trong thời gian đó cứ hết nhìn người trộn nhạc, nhìn bạn bè mình, lại nhìn tới Amy Scream. Người đàn bà cao tuổi có vẻ như ưa thích cậu, và luôn chuyển động bên cạnh cậu. Có một lần, bà ta thậm chí còn nháy mắt về phía Peter trong khi khiêu vũ. Thế rồi tới một lúc nọ, bà Amy Scream đột ngột nhảy sát ngay bên và kề khuôn miệng của bà sát vào tai Peter.

- Có vẻ hôm nay cậu đến đây lần đầu tiên. Cậu nhảy khá đấy! - Nói xong, người đàn bà chum môi lại một cách nghịch ngợm.

- Sao kia ạ? - Peter bối rối. Cậu tưởng mình nghe nhầm.

Người đàn bà bạo dạn cầm lấy tay cậu, kéo ra phía rìa sàn nhảy.

- Cậu là một vũ công có năng khiếu đấy! - Amy Scream cười rạng rỡ, trong khi bàn tay trái thọc vào chiếc túi nhỏ trên làn váy của bà, lôi ra một cái chai bé tí xíu, xoay xoay mở nắp và trút ra lòng bàn tay hai viên thuốc nhỏ li ti màu đỏ.

Nhanh như chớp, bà ta hất nốt viên thuốc vào mồm mình, và đưa viên còn lại cho Peter. - Đây tặng cậu một viên!

Thêm một lần nữa, Peter tưởng mình nghe nhầm. Mặc dầu đã linh cảm ra cậu trả lời, cậu vẫn làm ra vẻ như không biết. - Cái gì... cái gì thế ạ?

- Vé tàu về miền hạnh phúc đấy! Một mới nhất đấy! Uống nó vào, cậu sẽ trở thành người khác hẳn. Thoải mái hơn hẳn và nhảy hăng hơn hẳn!

- Không, cảm ơn, - Peter nghi ngờ từ chối, - Cháu không cần thuốc phiện đâu. Thế này cũng đủ vui rồi!

- Thuốc phiện hả? - Amy Scream cười tinh quái. - Thứ này hoàn toàn không nguy hiểm, mua ở hiệu thuốc nào cũng có! Dù có uống một ngày ba tách cà phê hay ngâm viên thuốc này thì kết quả đối với cơ thể cậu cũng như vậy thôi. - Vui vẻ, người đàn bà nhấp nháy hàng mi giả dày cộp. - Thôi đừng chần chừ, khôn lên một chút chứ!

Peter lưỡng lự và nhanh nhẹ liếc về phía bạn bè mình, Justus, Bod và Jeffrey đang chiêm đắm trong nghệ thuật trộn nhạc của Hammley. Có vẻ như hiện thời, họ hoàn toàn không để ý đến Thám tử phó.

- Sao, thế nào? - Amy Scream thúc hối. Khi thấy Peter nhìn mình bằng vẻ lưỡng lự, bà ta bực bội rứt tay về. - Thế thì thôi vậy! Tôi nhầm to rồi. Nhìn bên ngoài cậu đâu có hèn thế.

Nghe đến đây, Peter bắt giắc giật người lên. Thứ cậu ghét nhất là bị người ta coi là hèn nhát. Kể từ khi bắt đầu tình bạn của họ, Justus và Bob đã không biết bao nhiêu lần gọi cậu là thằng hèn, thường là trong tình huống mà Peter thấy cần phải nghe theo sự thận trọng bẩm sinh của mình, hoàn toàn không đành lòng gục ngã trước cái nhìn khinh bỉ. Với lòng kiêu hãnh bị xúc phạm, Peter đưa tay về phía viên thuốc nhỏ vẫn còn nằm trong lòng bàn tay của bà Amy Scream, và hất thẳng nó vào miệng cậu.

- Đúng, - người đàn bà lớn tuổi điên cuồng nhận xét ngắn gọn.

- Cậu sẽ khiêu vũ hay hơn hẳn cho xem! Giờ cùng với chúng tôi quay lại sàn nhảy nào!

Trong thời gian đó, Justus và Bob quan sát gã trộn nhạc có dáng vẻ không đầu. Cả hai cậu cùng tự hỏi mình: Ở đây người ta sử dụng mảnh khốe nào để tạo nên cái cảm giác không đầu mà vẫn có thể làm việc nhanh lẹ và chính xác bên dàn trộn nhạc?

Chính trong tích tắc đó, tay trộn nhạc Hammley đặt lên máy một bài hát mới.

Bài hát này thúc cho cơn say máu của các vị khách bốc cao hơn nữa. " Devil - Dancer" (vũ công quỷ sứ) được ca bởi một giọng nữ trầm, trầm đến đáng ngạc nhiên, đến như thôi miên người nghe, đi kèm với một dàn âm thanh đậm lạ lùng chưa từng có

Bob nhìn Justus ra ý hỏi. - Nữ ca sĩ này...giọng ca này...sao mình thấy quen quen...

Tiếng Bass tàn nhẫn thúc như điên cuồng từ các dàn loa, khiến những bức tường từ toà nhà Disco rung theo. Amy Scream tiến thẳng về phía trung tâm sàn nhảy và hú lên một tiếng khoái trá tột mực, thật xứng danh "nữ hoàng Disco".

Cả đám đông sôi lên hừng hực, dạt thành một vòng tròn quanh người đàn bà đang nhún nhảy như điên như cuồng và vỗ tay rầm rập, khích lệ. Người đàn bà mỗi lúc một sa vào chuyển động hoang dã hơn.

- Cậu đi đâu thế? - Bob hỏi nhu về tình cờ khi Peter xuất hiện trở lại sàn nhảy, nhưng cậu không nhận được câu trả lời.

Cả Justus như cũng bị hút hồn vào bài biểu diễn của Amy Scream. Một cách vô thức, cậu để đám đông cuốn mình theo, và reo hò thúc cho người đàn bà già nua nhưng tinh nghịch mỗi lúc một đưa ra những động tác vận vẹo, uốn éo, cong người gấp cơ thể kỳ quặc hơn. Như tất cả những người khác, cậu mỗi lúc một vỗ tay nhanh hơn theo nhịp nhạc, tiếng vỗ tay sầm sập như sấm đổ, như một thác nước không lồ không gì ngăn được.

Những tia chớp Laser chói chang, những luồng đèn pha quay tròn và những đám mây khói dày đặc cùng với thứ nhạc khủng khiếp tạo thành một địa ngục khiêu vũ. Chẳng phải chỉ mình bà Amy Scream hào hứng đến

mất tự chủ. Tay trộn nhạc Hammley rõ ràng nắm rất vững cái nghệ thuật đẩy cho một đám đông sôi ào ào nhảy nhót theo ý anh ta.

Amy Scream đổ mồ hôi nhễ nhãi từ tất cả các lỗ chân lông. Như trong trạng thái lên đồng, cái thân hình già nua của bà xoay thoăn thoắt như một con quay ở giữa sàn nhảy, đôi hoa tai to quá khổ bị vung vẩy quá mạnh, đứt rời và văng tung tóe ra xa.

Đám người tru lên những tiếng kêu hào hứng và huyết sáo đòi hơn. Như trong một con nước xoáy, nhịp nhạc mỗi lúc một nhanh hơn, vậy mà bà Amy Scream có vẻ như vẫn dễ dàng bám theo. Tay trộn nhạc Hammley đổ thêm vào tiết mục trình diễn đặc biệt này một món gia vị độc hiểm, bằng cách tăng vòng quay của đĩa hát, tuy chậm nhưng đều đặn. Trong tốc độ xoay mới, sợi dây chuyền bằng ngọc trai của người đàn bà cao tuổi đứt bung ra. Những hạt ngọc trai vừa rít vừa lao ra mọi hướng như những viên đạn, khiến khách nhảy chung quanh phải đưa tay lên che mặt.

Ngay trong tích tắc đó, bài biểu diễn vô cùng hấp dẫn bước vào một bước ngoặt bi thảm: Amy Scream đột ngột chòng chành, rồi đưa tay lên ôm lòng ngực với vẻ nhẩn nhá và đau đớn. Hai con mắt mở lớn. Người đàn bà gục xuống sàn nhảy rồi nằm lại đó, không động đậy Bob là người đầu tiên nắm bắt được tình huống. Với một bước nhảy dài, cậu lao đến bên người đàn bà lớn tuổi, quỳ xuống bên bà.

- Để tôi! - một bàn tay mạnh mẽ từ phía sautóm lấy vai cậu giật về. - Tôi là hộ lý!

Bob xoay lại, nhìn vào gương mặt của một người đàn ông trẻ trung có dáng dấp thể thao. Người đó nhanh lẹ nâng cánh tay của bà Scream lên, đếm mạch Mãi tới lúc này, âm nhạc mới ngưng bật, ánh sáng đèn neon chói chang được bật lên. Dần dần, các vị khách như mới trôi từ cơn hăng máu trở về thực tại và hiểu ra mức độ trầm trọng của tình hình. Justus, Peter và Jeffrey bước đến bên Bob, người bây giờ vẫn còn rất xúc động quỳ bên bà Amy Scream.

- Sao? - Justus âu lo nhìn người hộ lý. - Bà ấy sao?

Với nét mặt nghiêm trang, người hộ lý rút chiếc điện thoại di động ra khỏi túi và nhanh lẹ bấm một loạt phím.

- Ray, Ron đây, - anh ta nói khẽ vào máy. - Tôi đang ở trong sàn nhảy Planet - Evil. Cả hai người lại đây lập tức. Có một trục trặc trầm trọng. Vừa có một bà già về hưu ngã gục trên sàn nhảy. Bà ấy lên cơn đau tim và chết rồi!

4. Biển Mất Không Dấu Vết

Lịch sự nhưng cương quyết, những người hộ lý đẩy đám khách tò mò ra xa. Justus, Peter, Bob và Jeffrey nghe được loáng thoáng trong tiếng rì rào của đám đông đang xúc động những câu nói khiến họ chăm chú đồng tai lên.

- Sớm hay muộn thì cũng phải xảy ra chuyện đó. Bà ấy dùng nhiều thuốc kích thích quá!

- Theo được lâu thế là giỏi lắm rồi đấy. Nếu là mình thì mình gục xuống từ lâu rồi!

- Đã đến tuổi về hưu mà còn phí sức đến thế, đúng là không thể tránh được chuyện tòi tệ!

- Khủng khiếp quá! - Jeffrey xoay sang phía bạn mình.

- Nhưng suy cho cùng thì mỗi người phải tự chịu trách nhiệm về chính bản thân mình. Lẽ ra bà ấy phải ý thức được bà ấy đang làm gì. Thuốc phiện chứ đâu phải chuyện đùa!

Peter bắt giắc nuốt khan, mặt nhợt ra như phấn. Nhìn Amy Scream nằm im trên nền phòng mà cậu thấy toàn thân rớn lạnh, và một cơn sóng hồi lỗi ập lên đầu cậu. Liệu cậu có thể ngăn chặn cái số phận bi thảm của người đàn bà lớn tuổi đó hay không, bằng cách dừng cho bà bà ấy nuốt những viên thuốc kia?

Hơn thế nữa, cậu tự xỉ vả mình một cách thậm tệ vì tội đã không đủ nghị lực từ chối viên thuốc của bà Amy Scream một cách cứng rắn hơn nữa. Bối rối, Thám tử phó thoáng liếc về phía nhóm bạn mình. Liệu mọi người có phát hiện ra cảm giác tội lỗi trên khuôn mặt cậu không? Ít nhất thì với Justus cậu cũng có thể tin chắc rằng chuyện này không xảy ra. Thám tử trưởng đang đưa tay cầu cầu môi dưới, mắt nhìn chăm chú

bục sân khấu nhỏ, nơi mà cách đây chỉ vài phút tay trộn nhạc bí hiểm kia còn trình diễn nghệ thuật của gã.
- Kỳ thật, - Justus lẩm bẩm, chìm sâu trong suy nghĩ. - Đúng thật rất kỳ...

- Cậu nói chuyện gì thế, Justus? Peter bước đến bên bạn mình.

- Có ai trong các cậu nhìn thấy Norman Hammley biến đi ngả nào không, sau khi bà ấy ngã gục xuống? -
Thám tử trưởng hỏi.

Bob nhún vai. - Không biết. Mình đã lao đến bà ấy để giúp đỡ. Hiện thời thì chuyện đó quan trọng hơn
mấy thứ khác!

- Rõ rồi, Bob, - Justus đáp lại bằng cái giọng quan trọng. - Nhưng chẳng lẽ các cậu không ngạc nhiên khi
tất cả các vị khách và các nhân viên của sàn nhảy ngay lập tức đổ về đây, trong khi tay trộn nhạc kia thì
biến đi đâu mất?

- Ừ đúng, - Jeffrey lên tiếng - Nhưng cũng có thể anh ta nhanh chóng cởi áo choàng rồi đứng lẫn trong nhóm
bọn mình từ lâu rồi. Suy cho cùng, tại mình đâu có biết bộ mặt thật của con người đứng bên trong làn áo
bành tô cao cổ đó!

Đúng lúc này, có hai người hộ lý khiêng một chiếc cán đi xuyên qua đám đông tò mò rồi dừng lại, cúi xuống
bên người đàn bà gặp tai nạn trên sàn nhảy.

Một trong hai người kiểm tra mạch đập của Amy Scream thêm một lần nữa, trước khi họ thận trọng khiên
bà lên cáng, phủ chăn lên rồi đưa ra khỏi sàn nhảy.

Ellen, người phụ việc sau quầy rượu, rõ ràng đã bị chấn động mạnh. Ngỡ ngàng, cô gái cúi xuống và nâng
lên mái tóc giả màu cam, mái tóc đã tuột khỏi đầu Amy Scream khi bà ngã. - Mái tóc này! - cô tuyệt vọng
gọi theo nhóm người cứu thương. - Bà ấy đánh rơi tóc...

Nhưng tiếng kêu của chị không được ai chú ý, bởi chính lúc đó, ánh đèn neon chói chang tắt phụt, và như
thể chẳng có chuyện gì xảy ra cả, từ những dàn loa lại vang ra điệu nhạc nhảy âm, sầm sập. Chỉ có điều
người đứng bên dàn trộn nhạc bây giờ không là Norman Hammley nữa, mà là một tay trộn nhạc lạ mặt, có
đầu bình thường như mọi người khác, tiếp tục thực hiện chương trình khiêu vũ ban đêm - Bây giờ thì sao,
các bạn đồng nghiệp? - Justus xoay sang hỏi đám bạn. - Theo mình thì chúng ta nên bám theo dấu vết của
tay trộn nhạc kỳ quái kia, kể mà theo mình rõ ràng không phải không có phần tham gia vào sự kết thúc
thảm thương của nữ hoàng Disco cao tuổi. Mà cái viễn cảnh bị tóm quả tang với những cổ tay không đóng
dấu trong khi đi điều tra thì lại quá khó chịu. Bây giờ ta ra về, để cho chuyện này nguội đi một chút. Sáng
mai bắt đầu cũng chưa muộn.

Những cái gạt đầu đồng tình nhất loạt là một câu trả lời rõ ràng, đồng thời cũng là tín hiệu bắt đầu cho
việc bộ bốn rời sàn nhảy Planet - Evil theo con đường nhanh nhất.

Một toa xe cấm trại cũ kỹ đứng trong trung tâm của bãi đỗ cũ T.Jonas được dùng làm Bộ tham mưu cho
Justus, Peter, Bob. Đằng sau chữ T là tên riêng của ông chú Titus của Justus, người cùng với vợ mình là
cô Mathilda Jonas đã nhận đứa cháu trai Justus về nuôi sau khi cha mẹ cậu qua đời trong một tai nạn máy
bay.

Toa xe cấm trại cũ kỹ được bộ ba sử dụng làm văn phòng thám tử. Đã từ nhiều năm nay, đây là căn cứ để họ
theo đuổi nỗi đam mê điều tra những sự kiện bí hiểm, kỳ lạ. Theo thời gian, họ đã tạo được một danh tiếng
đáng nể dưới cái logo "Bộ Ba", danh tiếng thám tử của họ đã từ lâu lan ra ngoài phạm vi Rocky Beach.

Bộ tham mưu của họ có tất cả những gì cần thiết cho công việc điều tra: từ máy trả lời tự động cho đến
máy tính kết nối Internet, từ một máy fax cho đến cả một phòng rửa ảnh nho nhỏ. Theo năm tháng, bộ ba
thám tử đã gom góp về đây rất nhiều đồ vật hữu dụng. Giờ thì cái toa xe cấm trại hầu như đang muốn nổ
tung ra vì chật chội. Mặc dù vậy, các chàng trai vẫn thấy thoải mái và thích thú khi ở nơi đây, họ hầu như
đã coi nó là căn nhà thứ hai của mình.

Buổi chiều hôm đó, cả nhóm cũng lại tụ tập về Bộ tham mưu để bàn luận về những sự kiện kỳ quặc xảy ra
trong đêm hôm trước tại sàn nhảy Planet - Evil.

Justus Jonas, Thám tử trưởng, mở đầu cuộc họp bằng nét mặt nghiêm nghị.

Cậu ta ngồi khoanh chân trong ghế bành mòn vẹt và lấy hơi thật sâu. - Thế này, các bạn đồng nghiệp: mình không biết cảm giác của các cậu ra sao, nhưng đêm hôm qua mình thấy rất khó ngủ, có thể nói là hầu như không nhắm mắt nổi. Đây là một trong những vụ án kỳ quặc bạo liệt nhất mà chúng ta gặp kể từ khi vào nghề thám tử.

Thám tử phó Peter Shaw nghi ngờ nhìn bạn chăm chăm. - Mình cần phải hiểu điều đó ra sao đây? Vụ việc đêm qua mặc dù thảm thương và gây sốc, tất cả bọn mình đều không muốn phải chứng kiến một lần thứ hai như vậy, nhưng mình hỏi thật cậu: trong chuyện này thì có gì đề mà điều tra?

- Cái đó cũng chính là thứ mình đang muốn hỏi đây, Justus, - Bob chen vào.

Thám tử Thứ Ba vốn phụ trách mảng truy cập thông tin và lưu trữ hồ sơ. - Những yếu tố cuối cùng đã dẫn đến cái chết của một bà già ham vui theo lời kể của Jeffrey, đã rất rõ ràng. Suy cho cùng bà ấy không còn trẻ nữa, và nổi tiếng là có một lối sống truy lạc. Người ta đâu cứ phải là chuyên gia mới có thể hiểu rằng việc sử dụng thuốc phiện trong cả một thời gian dài là rất có hại cho sức khỏe, và không hiếm khi dẫn đến cái chết, giống như điều mà chúng ta đã trải nghiệm trực tiếp vào đêm hôm qua.

Justus không hề nao núng trước lời nhận xét của Bob và Peter.

- Mình cũng hiểu như thế, các bạn đồng nghiệp. Nhưng các cậu cần phải hướng sự chú ý vào những yếu tố quan trọng.

- Yếu tố quan trọng? - Peter hỏi. - Ý cậu muốn nói gì?

- Nhân vật chính khiến chúng ta ra quân là tay trộn nhạc. Chẳng lẽ các cậu không ngạc nhiên trước việc một tay trộn nhạc chưa ai biết tới đột ngột xuất hiện, kẻ có khả năng đẩy khán giả vào một cơn ham nhảy điên cuồng, đến mức hầu như bị thôi miên. Kể cả bản thân mình đây, các bạn đồng nghiệp, suốt bao nhiêu năm mình nổi danh là đối thủ của trò uốn éo nực cười. Nhưng đêm hôm qua rõ ràng mình đã không thể cưỡng lại nghệ thuật trộn nhạc của Hammley.

Các cậu có nhớ là trước đó chỉ là một ngày, chính Mandy đã bị nhất trước hiệu ứng Hammley. Người ta phải gọi xe cứu thương. Rồi ngay đêm hôm sau, một người đàn bà cao tuổi điên cuồng bị gã hút hồn đến mức phải rơi vào cái chết.

Thám tử trưởng ậm ạch nhòm người lên khỏi ghế bành, rồi vào một tư thế đứng oai vệ trước mặt hai người bạn.

- Mình hỏi các cậu thật nghiêm túc, các bạn đồng nghiệp: làm sao mà một tay trộn nhạc lại có khả năng dùng thứ âm nhạc và trò trình diễn của gã gợi nên những sức mạnh không thể nào giải thích nổi như thế?

Peter thấy lưng mình rón lạnh.

- Thỉnh thoảng cũng có những hiện tượng không thể giải thích đến tận cội nguồn bằng khoa học, Justus. Mình biết, nghe thì có vẻ ngớ ngẩn, nhưng rất có thể cái gã trộn nhạc Hammley kia cùng đứng một phe với quỷ Sa - tăng? Suy cho cùng thì bản thân cậu cũng không rõ là kẻ nào hay cái gì núp bên dưới làn áo dài màu đen đó.

- Ngu ngốc! - Justus la lên với Thám tử phó trong một giọng nói đầy kiêu ngạo. - Chúng ta là một doanh nghiệp nghiêm túc, các bạn đồng nghiệp! Ma quỷ, Sa - tăng, phù thủy và những thứ tương tự chỉ có trong ngày lễ Haloven thôi! Và đã biết bao lần trong những vụ án trước của bọn mình, mọi sự kiện bí hiểm cuối cùng đều có thể được giải thích một cách khoa học. Mình dám lấy cái danh tiếng “Thám tử trưởng” của mình ra mà cược rằng, kể cả lần này chúng ta cũng phải đối mặt với một mảnh khoe gian dối. Vì thế mà mình sẵn sàng cam đoan bằng giấy trắng mực đen: những sự kiện kỳ lạ trên đang kêu gào cần được giải thích và qua đó, cũng là một vụ cho bộ ba thám tử chúng ta!

5. Làn Áo Bành-tô Của Sự Im Lặng

- Thế cậu định bắt đầu từ đâu, Thám tử trưởng? - Peter bối rối nghịch nghịch một khúc tủy trong tay. Cậu vẫn còn chưa rũ bỏ được cảm giác áy náy trong lương tâm về cái chết của người đàn bà già nua kia, rũ bỏ được cái cảm giác là cậu cũng có chút xiu liên quan tới nó.

- Chúng ta phải tìm cho ra dấu vết của Norman Hammley, để lật tẩy bí mật điều khiển đám đông của gã.

Bob bắt giác mỉm cười. - Nếu thế thì ngay lập tức vụ án đã được lý giải một cách xuất sắc, Justus! Chuyện này chắc chắn không khó lắm đâu. Nhưng mình tự hỏi, cậu hi vọng sẽ rút ra được kết luận gì qua việc đó. Ý mình muốn nói, lật tẩy mảnh khõe của tay trộn nhạc đâu có gì khó so với việc chúng ta tìm cách lật tẩy mảnh khõe của một ảo thuật gia trên sân khấu. Chẳng lẽ bọn mình không có việc gì làm tốt hơn sao?

- Đã có lần nào mình làm cho các cậu phải thất vọng chưa, các bạn đồng nghiệp? - Thám tử trưởng vẫn vững như thành. - Việc này vang mùi kỳ quặc đến tận trời xanh! Mình nghi rằng đằng sau chuyện này còn nhiều thứ khác, nhiều hơn rất nhiều so với những gì bọn mình hiện tượng ra. Tại sao Norman Hammley lại đột ngột biến ra khỏi chỗ đó ngay sau khi bà Scream nhảy xong điệu nhảy cuối cùng của bà ấy? Và tại sao Mandy, một nữ sinh bình thường rất khỏe mạnh và ham luyện thể thao trường học vừa qua, lại vô tình ngất đi trong đêm hôn trước? - Cậu nhìn vào hai gương mặt im lặng bằng ánh mắt khoan xoáy, vừa dò hỏi vừa thúc hối. - Thế nào? Các cậu đã nắm vững khẩu hiệu của bọn mình: Chúng ta nhận mọi vụ án. Đặc biệt là những vụ bốc mùi bí hiểm, dù chỉ là một chút thôi.

- Cậu cứ nhắc đi nhắc lại về một vụ án, Justus, - Peter phản kháng. - Nhưng trong trường hợp này thì ai là thân chủ của chúng ta? Nếu như mình nhớ không lầm thì cho tới nay chúng ta luôn nhảy vào cuộc sau khi đã chính thức có một thân chủ nhờ giúp đỡ.

Bướng bỉnh, Thám tử trưởng khoanh hai cánh tay ra đằng trước ngực. -

Lần này thì khác đi chút ít. Nhưng nếu các cậu thật sự vẫn muốn tuân theo nguyên tắc cũ thì cũng được thôi, không thành vấn đề. Tại sao người trao nhiệm vụ điều tra cho bộ ba thám tử không thể chính là một người trong hành ngũ chúng ta? Qua đây tôi tuyên bố, tôi chính là người đang nhờ Bộ Ba điều tra.

Sau những sự kiện của đêm hôm qua, Justus Jonas tôi không còn tìm được một phút yên lặng nữa, và nhờ ba chàng thám tử giải thích nhanh như có thể những vụ việc bí hiểm đã xảy ra trong sân nhảy Planet - Evil!

Bob thở phào ra. - Hơi có phần quá lời đấy, Thám tử trưởng. Nhưng nếu sự bình an linh hồn của cậu bị đe dọa trầm trọng đến thế, mình cũng thuận tình theo ý cậu, nhất là vì hiện thời bọn mình chưa có vụ nào khác cần xử lý. Cậu thấy sao, Thám tử phó?

- Đẳng nào các cậu cũng chiếm đa số rồi, hỏi mà làm gì? - Peter nói rất xác thực. - Vậy là nhân danh quỹ ba ngôi dưới địa ngục, mình cũng tham gia.

- Tuyệt lắm! - Justus vào đà luôn. - Qua đường Jeffrey, ta phải thật nhanh tìm cho ra cái gã trộn nhạc kia tên là gì, kẻ giấu mặt bên dưới lớp áo choàng là ai. Anh trai của Jeffrey chơi thân với chị Ellen, người phụ việc đằng sau quầy rượu, chắc chắn chỉ hỏi qua chị là ta sẽ có được những thông tin cần thiết. Mình quan tâm đến tất cả mọi việc kể cả những chi tiết nhỏ nhất, chỉ cần chúng liên quan đến Norman Hammley: gã là ai, gã từ đâu tới đây, gã làm nghề này bao lâu rồi, và liệu có khả năng trước khi đến Planet - Evil, gã trộn nhạc ở những sân nhảy khác chưa. Đơn giản là tất cả! Cậu là người bắt đầu quan hệ với Jeffrey, Peter. Cậu thân với cậu ấy nhất.

Thám tử phó gật đầu. - Không thành vấn đề. Đẳng nào hai tiếng nữa mình cũng gặp Jeffrey. Bọn mình đã hẹn cùng nhau đi trượt sóng.

- Vậy là chuyện này ổn, - Justus quyết định và ném một cái nhìn kiểm tra lên đồng hồ treo tường. - Mình đề nghị tối nay bọn mình gặp nhau ở đây vào lúc 20 giờ để nghe và phân tích những thông tin mà hi vọng tới đó Peter sẽ thu lượm được.

Thám tử phó trễ hẹn. Mãi tới 20 giờ 30 phút cách cửa Bộ tham mưu mới mở tung ra và Peter lao vào trong với khuôn mặt đỏ bừng. Toàn thân đổ mồ hôi, cậu lao ngay đến bên tủ lạnh, lấy ra một lon cola, thèm thuồng uống từng hơi dài, cuối cùng đưa cùi tay lên quệt môi. Rồi sau đó, cậu chàng mệt mỏi thả người xuống một trong những chiếc ghế picnic bằng nhựa cứng quèo.

- Khỏi cần phải trách móc gì hết, mình biết là mình đến muộn. Nhưng các cậu thấy rồi đấy, mình đã gắng đạp xe hết sức để đến đây thật nhanh. Lúc trượt sóng, Jeffrey và mình đã quên băng đi cái khái niệm thời gian. Đúng là trò điên khùng. Hiếm có ngày nào đẹp gió như hôm nay, hết đợt sóng này lại tới...

- Chuyện đó báo cáo sau, Thám tử phó! - Justus tàn nhẫn cắt ngang lời cậu.

Nóng nẩy, cậu gõ liên hồi những ngón tay lên ghế bành. - Qua anh trai của Jeffrey cậu có nhận được thông tin gì hay không?

- Không phải ít đâu nhé. Nhưng đầu tiên thì mình muốn cởi giày ra đã, nếu các cậu không phả đối. - Bình thẳng đến hết mực, giống như trong một đoạn phim quay chậm, Peter từ tốn cởi đôi giày thể thao của mình ra. Thế rồi cậu thốt lên một tiếng rên khoan khoái, lấy hơi thật sâu và ngã người ra lưng ghế. -

Brian, đó là tên người anh trai của Jeffrey. Anh ấy rất nhiệt tình kể cho mình nghe mọi thứ ngay sau khi Jeffrey gọi điện tới. Mình đã ghi lại tất cả những gì có thể là quan trọng. - Thám tử phó lục lọi túi quần và rút ra một cuốn sổ ghi chép nhàu nát. - Nghe này: theo lời kể của anh Brian thì cách đây chừng một năm, có một người tên là Jim Cowley đã ký hợp đồng thuê vô thời hạn toàn sàn nhảy Planet - Evil và đã mở ra Discothek nó. Cowley còn tương đối trẻ, khoảng 25 tuổi, và hiếm khi lộ mặt đến cái cửa hàng đông khách đó.

Thám tử trưởng hầu như muốn nổ tung ra vì nôn nóng. - Thế còn Hammley thì sao? Anh ấy có biết gì về tay trộn nhạc đó không?

Peter hả hê nhắm nháp từng chút một cái lợi thế nắm thông tin độc quyền của mình. Mỉm cười chậm rãi, cậu chỉ về chiếc đĩa đựng hoa quả, được đặt trên kệ gỗ sát bên Justus. - Liệu cậu có thể đưa sang cho mình một quả chuối được không? Giờ mình cần phải được nạp thêm năng lượng. Trên đường tới đây mình đã đạp xe nhanh gần chết.

Nghiến hai hàm răng trào trạo, Justus tuân theo lời yêu cầu đó. - Đây, mời cậu. Nhưng mà mình cảnh cáo cậu: đừng có thử thách lòng nhẫn nại của mình quá mức. Mình đang muốn lao vọt lên tận ngọn dừa đây!

- Cha, Justus, - Bob cười rộng miệng. - Bây giờ thì tự thân cậu được trải nghiệm cái cảm giác phải chờ người khác rỉ ra từng giọt thông tin. Bình thường ra Peter và mình là những người phải khổ sở van nài thúc hối thật lâu mới được cậu thương tình nhỏ cho nghe một vài giọt dự liệu.

- Có phải hai người hầu vào phe chống lại mình không? Bây giờ không phải là lúc chơi những trò trẻ con ấy đâu!

- Bình tĩnh đi, Justus! - Peter phẩy tay. - Cậu bỏ quên tính hài hước ở chỗ nào thế? Thôi mình báo cáo tiếp đây, rồi sau đó mới ăn chuối. Coi như là một phần thưởng vậy. - Về khoa trương, Thám tử phó gấp cuốn sổ ghi chép lại. -

Tất cả những gì có thể thu lượm được về Norman Hammley thì mình không cần phải ghi lại. Bởi suy cho cùng, hầu như chẳng có một thông tin nào về tay trộn nhạc tai tiếng đó cả.

Giờ đến lượt Bob là người há mồm ra vì ngạc nhiên. - Ý cậu nói sao?

- Đúng như mình đã nói. Thật sự là không một ai biết thông tin cụ thể nào về gã ta, Kể cả về xuất xứ, về nơi ở, về ngoại hình lại càng không mà Cowley thì che kín như bưng những thông tin về nhân viên của anh ta, ít nhất là đối với Hammley. Qua chị Ellen, anh Brian chỉ biết là tay trộn nhạc không đầu đó bao giờ cũng được đưa tới vào lúc gần nửa đêm trong một chiếc xe hạng sang màu đen. Vào thời điểm đó thì gã đã mặc cái áo bành - tô kỳ quặc kia rồi. Gã ta thực hiện chương trình biểu diễn kéo dài đúng một tiếng, và sau đó biến đi theo đúng con đường mà gã đã tới. Chính bản thân Cowley đã mời Norman Hammley vào cuộc. Thông tin duy nhất mà Cowley lộ ra là Norman Hammley trước đó đã làm việc ở Las Vegas, cũng trong tư cách trộn nhạc. Nhưng địa điểm cụ thể thì còn nằm dưới tấm áo bành tô của im lặng.

Thám tử trưởng hài lòng xoa tay. - Cậu rất xứng đáng được thưởng một quả chuối đấy, Thám tử phó! Ăn đi nào! Giờ mình đã biết được những gì mình muốn biết.

- Cậu biết cái gì kia, Thám tử trưởng? - Bob lên tiếng. - Liệu có khả năng mình đã lơ đãng bỏ qua chi tiết quan trọng nào chẳng?

- Mình không biết. Nhưng ít nhất thì chúng ta có một điểm tựa, cho phép chúng ta tiếp tục làm việc. Việc tìm ra địa chỉ của Jim Cowley sẽ không phải là chuyện khó khăn. Chủ nhân của sàn nhảy Planet - Evil chính là đối tượng chính!

Chúng ta sẽ làm đĩa bám vào chân gã cho đến khi nào nhận được tất cả những thông tin có thể giúp ta nhận diện Norman Hammley cùng cái bí mật không đầu.

6. Ký Hợp Đồng Với Quỷ Sứ

Bakersfield không chỉ là trung tâm của ngành công nghiệp dầu lửa xứ California, mà cũng là nơi sinh sống của Jim Cowley, chủ nhân của sàn nhảy Planet - Evil. Nội thành thành phố Bakersfield là một hỗn hợp của những toà nhà văn phòng mới xây và những công trình xây dựng xưa cũ được sửa sang lại, trong số đó có một nhà thờ được xây từ năm 1868. Bên cạnh nó là một ngôi nhà một tầng riêng lẻ, đứng giữa một khoảng vườn nhỏ được chăm chút kỹ lưỡng.

Theo những dữ liệu được ghi trong niên giám điện thoại số hoá thì đây chính là nơi sinh sống của tay doanh chủ trẻ tuổi được Bộ Ba Đến thăm vào buổi chiều ngày hôm sau, đến thăm mà không một lời báo trước.

Thám tử pho đưa chiếc xe MG màu đỏ vào một bãi đỗ nhỏ nằm phía bên kia phố rồi ngồi nhìn sang căn nhà nhỏ với cảm giác phấp phỏng nôn nao.

- Justus, mình hi vọng là cậu sẽ đưa ra với Jim Cowley một lý do tử tế về sự xuất hiện đột ngột của bọn mình mà không khiến cho anh ta đổ nghi.

- Bình tĩnh, Thám tử pho. Thám tử trưởng của các cậu đã bao giờ thiếu tài ăn nói chưa? Sau cuộc nói chuyện của chúng ta hôm nay, Cowley chắc sẽ không còn nhớ hết được tất cả những thông tin mà bọn mình đã cù cho anh ta tuôn ra.

- Với điều kiện là anh ta có nhà, - Bob tỉnh táo nhắc nhở. Cậu cùng Peter bước theo Justus, người bây giờ đã bước xuống xe và tiến thẳng về phía ngôi nhà gỗ một tầng.

Trên một tấm biển bằng đồng thau treo bên cạnh loa gắn tường có khắc chữ "J. Cowley".

Không một chút bối rối, Justus ấn thẳng vào nút chuông Peter bắt giắc giật người lên. Phải chăng có cái gì chuyển động đằng sau tấm rèm treo cửa sổ của tầng trên?

Vài giây đồng hồ trôi qua, vạn vật yên tĩnh. Thế rồi họ nghe vang lên những tiếng bước chân sau cánh cửa, mỗi lúc một gần hơn.

- Ông muốn gì? - Một giọng đàn ông cau kính vang lên qua cách cửa ra vào.

- Tôi đang bận!

Thám tử trưởng chẳng mấy quan tâm đến lời khẳng định trên. - Sau khi nói chuyện với chúng tôi, ông Cowley, ông sẽ thấy sáng tỏ ra nhiều điều!

- Các người định giảng đạo cho tôi hả? - Giọng kia vang lại trong vẻ nghi ngờ. - Tôi chẳng quan tâm gì đến tôn giáo đâu! Cái trò bình boong suốt ngày của chuông nhà thờ đã đủ khiến tôi nổi điên rồi! Nếu các người đến đây nhân danh Chúa thì sang nhà bên cạnh sẽ thích hợp hơn đấy!

Peter và Bob thoáng liếc nhau. Thám tử trưởng phải đối đáp sao đây?

- Từ những dòng thông tin thân cận, chúng tôi được biết rất rõ là ông đang đứng cùng phe với quỷ sứ. Nói chính xác hơn, là với một tay chân của gã, kẻ có tên Norman Hammley. Cả bọn tôi đây cũng thích khiêu vũ theo nhịp của tay trộn nhạc quỷ sứ đó hơn là ngồi nghe tiếng đàn Organ của nhà thờ. Nhưng ông cương quyết để chúng tôi phải đến gặp báo chí thì chúng tôi rất sẵn lòng!

Đột ngột, cửa mở ra, trước mặt ba thám tử là một con người có làn da nhợt nhạt, đi chân trần, trên thân hình chỉ khoát duy nhất chiếc áo kimono, ánh mắt hết sức giận dữ. - Các cậu là ai?

Justus khoác lên mặt một nụ cười vui vẻ thân thiện và giơ tấm danh thiếp ra trước mặt vị doanh chủ đang ngạc nhiên.

Bộ ba thám tử

Chúng tôi nhận điều tra mọi vụ việc Thám tử trưởng: Justus Jonas

Thám tử phó: Peter Shaw

Tra cứu và lưu trữ: Bob Andrews

- Các cậu không đùa đấy chứ hả? - Cowley ngay lập tức phun ra.

- Ở đây đâu phải là vườn trẻ.

Justus không để cho người ta lung lạc mình. - Đêm vừa qua chúng tôi đã đến sàn nhảy Planet - Evil, và thấy cái tay trộn nhạc Norman Hammley mà tôi đã nhắc tới có vẻ như phải chịu phần nào trách nhiệm cho một số sự kiện rất đáng nghi ngờ. Hy vọng là bản thân ông cũng rõ buổi trình diễn và những vụ trục trặc đi kèm với một hậu quả chết người sẽ mang lại một tiếng vang tồi tệ. Những bản tường thuật không đầy đủ của cánh báo chí đang để hở ra những lỗ hổng lớn, những thứ mà chắc chắn bọn tôi sẽ điều tra kỹ càng hơn nhiều.

Cowley bực bội đưa tay vuốt mái tóc rối bù. - Các cậu muốn đổ tội gì cho tôi hả?

- Đó chính là chủ đề mà bọn tôi rất muốn nói chuyện trực tiếp với ông, - Justus mạnh mẽ đáp lời. - Liệu ông có thể mời chúng tôi vào nhà không? Những chuyện như thế rất khó giải thích cho kỹ càng bên ngưỡng cửa.

- Thế ai đảm bảo cho tao là bọn mày không phải do nhà báo gửi đến đây để lừa tao hả? - Cowley đáp bằng vẻ nghi ngờ, ánh mắt như khoang qua người đối diện. - Vụ việc đáng tiếc xảy ra vào cuối tuần vừa qua suy cho cùng là một món ăn béo bở cho đám nhà báo, chúng nó sẽ tận dụng mọi cơ hội để khoác tiếng xấu cho sàn nhảy của tao, bằng cách liên kết trò đùa hiền lành của tay trộn nhạc quý sứ với cái chết của nữ hoàng Disco điên khùng! Tao đoán là bọn mày không thể tin rằng Norman Hammley là tay chân của quý Sa tăng có nhiệm vụ đẩy những vị khách trả tiền của tao trực tiếp từ sàn nhảy xuống dưới lửa địa ngục?

- Anh không muốn mời chúng tôi vào nhà sao? - Thám tử trưởng nhắc lại câu hỏi của mình, dần mạnh từng tiếng.

Cowley bước một bước về phía trước, hùng hổ khép cửa cho tới khi chỉ còn một khe rất nhỏ. - Tao hoàn toàn không có lý do để phải làm điều đó. Chúng mày muốn buộc tội gì cho tao hả? Tao là một công dân của một đất nước tự do, một công dân vô tội và trả thuế đều đặn. Tao hoàn toàn không có lý do gì để tự trách mình.

- Nhưng tôi đánh giá khác hẳn, - Justus ngang ngược đáp, quyết tâm không để cho người ta phủi mình đi. - Chúng tôi được biết là tay trộn nhạc nọ đã được anh mời từ Las Vegas về đây, hay nói cách khác là đã được anh nhập khẩu từ Los Angeles. Tay đó ít nhất cũng phải mang một phần trách nhiệm cho hai vụ tai nạn đã xảy ra trong sàn nhảy của anh, hai vụ tai nạn kỳ quặc hiện đang gây xôn xao dư luận. Điều đó rõ ràng khó có thể phủ nhận được!

Nét mặt tay doanh chủ trẻ tuổi rần lại. - Norman Hammley hiện thời là tay trộn nhạc được ưa thích nhất của toàn bộ miền bờ biển phía Tây, và sẽ trở nên nổi tiếng thế giới trong một thời gian ngắn qua chương trình biểu diễn có một không hai của anh ta, trong cơ sở tôi! Nếu các cậu vì quá thèm thuồng mà muốn biết cho bằng được bí mật thành công của anh ta thì hãy cứ đến sàn nhảy của tôi và tìm hiểu hiện tượng bí hiểm ở đó! Nhưng kể cả các cậu, giống như tất cả các người khác, cũng phải trả 29 dollar tiền vào cửa. Chưa kể tiền uống nước.

Bob bạo dạn nhìn anh ta. - Có vẻ như vì tiền lãi, anh sẵn sàng bước qua xác người, Cowley! Chẳng lẽ anh có thể bình tĩnh ngồi yên, để ngay cuối tuần tới sẽ lại có thêm một chiếc xe cứu thương đến đỗ trước cửa sàn nhảy Planet - Evil?

Nếu thế thì chính anh là người có tội!

Theo bản năng, Cowley vụt giơ bàn tay lên, sẵn sàng giáng cho Bob một bạt tai. Nhưng rồi giữa chừng chuyển động, anh ta bất ngờ ngưng ngang, và thay vào đó, đút tay vào túi áo kimono bằng vải bông, miệng nhả ra một nụ cười hề hả. - Hãy quên đi lời đề nghị ban nãy. Tôi đã ghi nhớ rất kỹ nét mặt của bộ ba các cậu, và sẽ ra lệnh cho người gác cửa đuổi các cậu chạy đi chỗ khác, chỉ cần các cậu dám lảng vảng đến gần sàn nhảy của tôi!

Không thèm nhìn ba cậu thiếu niên thêm một lần, người đàn ông xoay người, sập cửa vào ổ khoá với một tiếng nổ ầm vang. Như bị sét đánh trúng bộ ba thám tử đứng chờ ra trước ngôi nhà một tầng.

7. Vũ Cùng Ma Quỷ

Văn phòng của bộ ba thám tử chìm trong không khí nặng nề. Justus vẫn còn chưa lại sức sau cú từ chối thẳng thừng của Cowley, cho tới nay nó vẫn không ngừng gặm nhấm lòng tin của cậu. Peter cũng chẳng khác mấy. Kể cả trò chơi máy tính “Mahjongg” đang nhấp nháy trên màn hình trước mắt bọn họ cũng không thể hướng được dòng suy nghĩ của hai chàng đi nơi khác.

- Không biết Bob ở đâu? - Peter rên lên rồi thở dài. Tay cậu bực bội gõ gõ vào con chuột máy tính.

Justus ngẩng ánh mắt lên khỏi màn hình, ra ý hỏi. - Bọn mình có hẹn không, Thám tử phò?

- Hẹn thì không, nhưng nếu bây giờ cậu ấy ở đây, ít nhất bọn mình cũng có thể đưa ra một quyết định dân chủ.

Lộ vẻ bối rối rõ ràng, Justus xoay sang phía Peter. - Liệu cậu có thể nói rõ hơn được không?

- Ừ thì... - Peter vật lộn tìm cách diễn đạt thích hợp. - Chẳng lẽ cậu chưa nghĩ đến khả năng rằng sau cái quả đắng mà bọn ta vừa nuốt ở nhà Jim Cowley, có lẽ thông minh hơn là ta ném cờ trắng đầu hàng trong vụ “tay trộn nhạc quỷ sứ”. Vụ này có vẻ như bị kết án thất bại ngay từ đầu. Nếu bây giờ Bob có mặt ở đây, ta có thể thực hiện một cuộc bỏ phiếu công bằng. Riêng về phần mình, mình đã quyết định rồi.

- Cái đó thì mình hiểu. - Thám tử trưởng nhăn trán. - Chẳng lẽ cậu đã quên rằng quyết định của cậu là ngược hẳn với nguyên tắc căn bản, rắn như thép đã tôi của chúng ta? Chuyện đầu hàng là thứ không bàn tới đối với bộ ba thám tử!

Về bất bình, Peter đứng phắt dậy:

- Liệu cậu có thể giải thích cho mình một cách rõ ràng là trong vụ này còn cái gì để điều tra không? Mình đồng ý, thái độ của Cowley là một sự láo xược vô thời hạn, nhưng suy cho cùng thì người ta không thể cãi hấn được một lời nào. Khách đến sàn nhảy hần là những người điên khùng quá mức, nhưng tình hình trong rất nhiều buổi hoà nhạc Pop khác không phải cũng giống như vậy sao? Trong những buổi trình diễn của các ban nhạc con trai nổi tiếng, chuyện nữ khán giả lẫn ra ngất là chuyện bình thường.

Thám tử trưởng, đám khách khứa trong sàn nhảy Planet - Evil cũng chỉ cư xử tương tự như thế với tài năng trộn nhạc của Norman Hammley. Theo mình thì cậu đang quá cay cú bám chặt vào thứ mà cậu tưởng là một vụ án, nhưng sự thật thì không phải thế. Nếu bây giờ Bob có mặt ở đây, chắc chắn cậu sẽ đồng ý với mình. Mình dám thề là như thế!

Như theo một mệnh lệnh vô hình, cánh cửa toa xe cấm trại ngay lập tức mở ra và Bob bước vào hồ hởi kêu vừa vun vẩy bàn tay cầm chiếc đĩa CD- Vụ án của chúng ta có tiến triển - Cái gì? - Peter ngơ ngàng kêu lên. Cậu chồm người ra khỏi ghế, giật chiếc CD mà Bob đang trình trọng giọng lên cao. Châm chú, cậu xem xét bìa đĩa. - Monique Carrera, - hàng chữ nổi lên trong những màu sắc neon chói chang. - Devil - Dancer.

- Đưa cho mình nào! - Justus bước lại gần. Ngạc nhiên, cậu nhìn chăm chăm vào tấm ảnh nữ ca sĩ với kiểu tóc sư tử màu vàng và buột miệng thốt ra một tiếng huýt sáo kinh ngạc. - Không thể có chuyện này được! Ra là người quen của chúng ta, chị Carrera, giờ đã trở thành một ngôi sao nhạc Pop! Cậu lòi ở đâu ra cái đĩa CD Maxi này?

- Các cậu ngạc nhiên phải không? - Bob hưởng thụ niềm vui chiến thắng. - Thỉnh thoảng mình có phụ việc cho hãng âm nhạc Sax Sandler. Ban này mình ghé qua chỗ họ để nhận lương, và tác phẩm bậc thầy này nằm ở đó, nằm bên cạnh một loạt các đĩa mới ra khác trên bàn làm việc của Sandler. Văn phòng của ông ấy thường được các nhà xuất bản âm nhạc gửi tặng những đĩa hát mới nhất!

- Cậu đã nghe đĩa này chưa, tại sao cậu lại nói nó là tác phẩm bậc thầy? -

Peter hỏi. - Và thế có ma quỷ dưới địa ngục, cái đĩa CD này thì có liên quan gì đến...ừ thì...đến vụ án của chúng ta?

- Cả hai câu hỏi cậu vừa đặt ra có liên quan trực tiếp với nhau! - Justus rạng rỡ hẳn lên trong một tia chớp trí tuệ. - Cứ theo nét mặt cậu mà đoán, Thám tử Phó, thì cậu chưa hiểu ra lời giải đáp cho câu đố này, mặc dù cậu rõ ràng đã làm nhân chứng cho một buổi trình diễn đủ sức giải thích cho câu hai câu hỏi của chính cậu. Nhưng có vẻ như sự chú ý của cậu trong đêm hôm đó đáng tiếc lại tập trung vào những việc khác, những việc, những việc mà sau này chắc chắn mình còn một lần muốn nói tới.

Peter thấy trong lòng như tê dại đi khi nhìn Justus bắn về phía cậu một ánh mắt sắc như dao. Thêm một lần nữa. Thám tử phó lại cảm nhận rõ sự áy náy trong lương tâm. Bản năng cho cậu linh cảm rằng Justus đã quan sát rất kỹ cuộc gặp gỡ ngắn ngủi của cậu với bà Amy Scream trong sàn nhảy. Một cuộc gặp gỡ mà Thám tử phó tha thiết mong muốn bằng cả trái tim mình là nó sẽ nhanh nhanh rời khỏi trí não cậu. Nhưng ngược với mọi mong muốn và mọi thiết tha, những suy nghĩ về cái đêm hôm đó cứ chốc chốc lại quay trở về. Như một màn che bằng hơi khói, cậu lại nhìn thấy mình và người đàn bà già nua kia đang đứng sát nhau bên rìa sàn nhảy, và trải nghiệm thêm một lần nữa cảnh tượng cậu cầm lấy viên thuốc nhỏ nhỏ đó. Ngay sau khi cậu cho viên thuốc vào miệng cũng là lúc một bài hát kết thúc và Amy Scream căng lên như một thực thể được nạp điện, hồ hởi kéo cậu ra giữa sàn nhảy... Khúc Devil Dancer vang lên, được hát bởi giọng ca trầm đến đáng ngạc nhiên, một giọng nghe sao quen thuộc, nhưng vào thời điểm đó cậu không nhớ ra đó là ai. Vậy ra ca sĩ là chị Monique Carreera!

- Mình có chú ý chứ! - Peter kêu lên. - Cậu nói đến một tác phẩm bậc thầy, vì họ đã phát bài nhạc này trong sàn nhảy Planet - Evi, và được người nghe hưởng ứng nhiệt liệt!

- Cậu hiểu ra nhanh đấy, - Justus khen. - Nhưng một thám tử tài ba luôn phải chú ý để diễn giải mọi việc sao cho chính xác. Chẳng phải là “họ” đã phát bài hát của Monique Carrera, mà chính tay Norman Hammley đã phát bài ca đó!

Tay trộn nhạc, kẻ đã đến làm việc với Jim Cowley. Cái tay chủ sàn nhảy thô lỗ đó rồi còn có lúc phải hối hận vì đã đánh giá quá thấp Justus Jonas này. Rồi sẽ đến lúc, sẽ thực sự lộ ra đúng như mình đã đoán: trong sàn nhảy đó có chuyện mờ ám.

- Nhưng mà cụ thể là chuyện gì kia? - Peter nóng nảy thúc giục. - Và vụ án của chúng ta tiến triển theo khía cạnh nào, Bob? Cái đĩa CD này có thể đáng ngạc nhiên đấy, nhưng nó nói cho ta biết điều gì?

Cặp mắt Thám tử Thứ Ba sáng lóe lên. - Bây giờ mới đến tin quả tạ đây!

Bằng những ngón tay nhanh nhẹn, cậu mở đĩa CD ra, rút tập giấy nhỏ được cài trong đó ra và đưa sang cho hai bạn. - Các cậu có biết trong những hàng chữ in nhỏ về tham số kỹ thuật của bài hát này có chứa điều gì không?

- Chỉ vài giây nữa thôi là bọn mình sẽ biết! - Justus như run lên trong một cơn kích thích lan toả nội tâm. - Đưa nó đây!

- Bài ca Devil - Danger được phối âm không bởi một ai khác, mà chính bởi Norman Hammley!

Justus há mồm hớp hơi. - Cậu đùa đấy chứ, Bob!

- Thử đọc đi!

Nghi ngờ, không nhìn tiếp chiếc đĩa CD một lần thứ hai, Peter đưa nó sang cho Justus. - Chuyện tình cờ kỳ lạ này tiếp theo những chuyện tình cờ kỳ lạ khác, nhưng dù vậy, mình vẫn cho rằng Jim Cowley không nói dối bọn mình và toàn bộ vụ này chỉ xoay quanh một chiến dịch quảng cáo tình quái. Đồng ý đây là một phương pháp rất kỳ lạ để thu hút sự chú ý của mọi người về phía một sàn nhảy cho tới nay không mấy nổi tiếng. Và mặc dù đó là chuyện ghê rợn, nhưng cứ nhìn theo hướng đó thì những trục trặc đã xảy ra trong sàn nhảy Planet - Evil, đặc biệt là cái chết thảm thương của bà Amy Scream, lại hiện ra trong một ánh sáng khác. Đúng là một sự trần tráo không giới hạn, nhưng rõ ràng con toán của Jim Cowley đã có kết quả. Mình dám cuộc với các bạn rằng chỉ tới cuối tuần đây thôi là câu lạc bộ đó sẽ nổ tung ra vì chật chội! Đám trẻ yêu khiêu vũ sẽ xếp hàng dài dằng dặc trước cửa sàn nhảy, ai cũng ngấm ngấm nuôi hi vọng được chứng kiến thêm cảnh một nạn nhân khác gục ngã trên sàn nhảy, dưới ảnh hưởng nghệ thuật trộn nhạc của Norman Hammley.

Bob sững sờ. - Làm sao mà hẳn lại có thể cứ mỗi đêm lại đẩy một người ngã ngất đi?

- Chính đó là thứ bọn ta phải tìm cho ra, các bạn đồng nghiệp! - Thám tử Trưởng vào tư thế trình trọng.
- Nếu Jim Cowley không cho ta biết thông tin về Hammley, ta vẫn còn một khả năng khác để tìm hiểu về tay trộn nhạc đó. - Hề hã, cậu gơ cao đĩa CD lên. - Monique Carrera chính là chiếc chìa khoá dẫn chúng ta vào với lũy thành kiên cố. Suy cho cùng thì chính Hammley đã phối âm bài ca của chị ấy. Chỉ có đích thân quý sứ hiện lên ngăn cản thì chị ấy mới không hé cho chúng ta biết những thông tin nặng lý về gã ta. Mình cũng đã nghĩ ra...

Tiếng réo chát chúa của chuông điện thoại cắt ngang lời diễn giải. Bực bội vì sự khuấy đảo, Justus nhấc ống nghe lên. - Tôi đây, Justus Jonas của bộ ba thám tử.

- Chào Justus, - một giọng nữ trầm trầm vọng đến. - Monique Carrera đây.

Tôi tin rằng, tôi có một vụ án cho các em!

8. Đỉnh Cao Bảng Xếp Hạng

Kể từ lần gặp gỡ trước, sắc đẹp cùng vẻ duyên dáng của chị Monique Carrera không phai nhạt chút nào, Justus, Peter và Bob ngay lập tức nhất trí như thế khi họ ngồi đối diện với người phụ nữ ăn vận sang trọng vào giờ đầu tối trong quán rượu của khách sạn Heyett.

Sau khi người phục vụ đã bưng tới bốn suất Cocktail hoa quả không có rượu, chị Carrera nói ngay vào nguyên nhân của buổi gặp mặt.

- Về chuyện này chị chỉ có thể nói với bọn em. Rất có thể sau đó bọn em sẽ cười là chị điên nhưng chị chấp nhận khả năng đó. - Monique ngừng lại, uống một ngụm nhỏ Cocktail qua ống hút. - Chị không biết bọn em có nghe chuyện đó hay chưa: tháng trước chị đã ghi âm một bài hát, và bài hát này được xuất bản dưới dạng đĩa CD cách đây vài ngày.

Justus gật đầu. - Devil - Danger. Bọn em thậm chí đã xoay ra đĩa đó, sau khi đã nghe nó trong sàn nhảy Planet - Evil cuối tuần qua.

- Bọn em ...cái gì kia? - Suýt nữa thì Monique bị sặc. - Chị hầu như không dám tin vào một sự tình cờ, nhưng đây chính là chủ đề mà chị muốn nói với bọn em. - Chị hạ giọng xuống.

- Trong Radio người ta đưa tin có một bà già về hưu trong cơn say thuốc phiện đã gục chết trong sàn nhảy đó.

- Bọn em không biết gì về tin thời sự trong Radio, - Bob giải thích trước nét mặt rất bối rối của chị Monique, - Nhưng như đã nói: bọn em đã miễn cưỡng trở thành nhân chứng của tấm thảm kịch đó. Nó đã xảy ra ngay trước mắt bọn em.

Làn môi chị Monique Carrera bắt đầu rung lên. - Chị không thích phải thú nhận điều này, nhưng quả thật chị tin là chị không hoàn toàn vô tội đối với sự việc khủng khiếp đó.

- Tên của người gặp nạn là Amy Scream. Bà Amy Scream quả đã ngã sập xuống trong khi tay trộn nhạc Hammley phát bài hát của chị, chị Carrera. Đó là chuyện rõ ràng, nhưng chỉ vì thế mà ngay lập tức nghĩ đến chuyện buộc tội bản thân mình thì em cho là hơi có phần nhạy cảm quá mức đấy, - Bob tìm cách trấn an. - Đồng ý là cung cách Hammley phát đĩa nhạc đó, bài hát của anh ta chịu trách nhiệm phần phối âm, cũng hơi có phần kỳ quặc. Nhưng liệu là tình cờ hay không, bản thân chị đâu có liên quan gì đến vấn đề đó?

Về ngưỡng mộ thoát lướt qua nét mặt được trang điểm rất hợp mode của chị

Monique Carrera. - Chị phải kính nể đấy, bọn em điều tra rất kỹ, nhưng có một điều mà chắc bọn em chưa thể biết: chị đã ký một hợp đồng với con quý đó!

- Chị có thể nói chuyện đó rõ hơn được không? - Justus gắng sức giữ vẻ ngoài bình thản, trong khi chờ nghe chi tiết. Mặc dù những ngón tay của cậu, nằm ngoài tầm nhìn của chị Carrera, đang bối rối giật nhẹ mép chiếc khăn phủ bàn.

- Tốt nhất là chị kể từ đầu. - Monique Carrera lấy từ túi xách tay ra một hộp nhỏ đựng thuốc lá óng ánh màu bạc. Bob nhanh lẹ rút diêm và lịch sự châm lửa cho chị. Một phút sau đó. Ca sĩ Carrera ngả người trên chiếc ghế bành bọc da thoải mái, nhả khói xanh vào không khí. - Mọi việc bắt đầu trước đây chừng ba tháng, một buổi tối nọ chị nhận được một cú điện thoại rất hấp dẫn. Người gọi tới tự xưng là Norman Hammley, một tay trộn nhạc cho tới nay đã rất nổi tiếng ở Las Vegas và bây giờ quyết định chuyển sang miền California để xây dựng một sự nghiệp thứ hai, trong tư cách nhà sản xuất âm nhạc. Chị rất bối rối và hỏi anh ta về nguyên nhân cụ thể của cuộc gọi. Câu trả lời khiến chị vừa ngạc nhiên vừa tò mò. - Thêm một lần nữa Monique Carrera hít một hơi thuốc thật dài. - Anh ta kể cho chị nghe rằng anh ta sẽ tạo nên một tác phẩm âm nhạc bậc thầy.

Giờ chỉ còn thiếu một giọng ca thích hợp nữa mà thôi. Khi chị hỏi tại sao anh lại chú ý tới chị, và cũng giải thích cho anh ta lại chú ý tới chị, và cũng giải thích cho anh ta biết rằng chị chưa hề học qua thanh nhạc, và kể cả khi đứng tấu cũng không có khả năng hát một nốt nhạc cho tử tế, thì anh ta ngay lập tức cung cấp cho chị một lời giải thích rất đáng tin.

- Lời giải thích đó ra sao? - Peter đã uống cạn cốc Cocktial, giờ đang tấn công sang những miếng hoa quả vốn được cắm trên miệng cốc làm đồ trang trí.

- Hammley đã nhìn thấy chị trên tivi, khi chị trả lời phỏng vấn. - Chị Monique Carrera vuốt một lọn tóc ra khỏi trán. - Anh ta thích phong cách chị, ngoại hình của chị và nhất là thích cái giọng trầm của chị. Anh ta cho rằng, đó là một giọng rất đặc biệt, và cùng với bài nhạc mà anh ta biết sẵn, cũng như lời hát đã được soạn sẵn, chỉ trong vòng vài tuần lễ thôi chị sẽ nhảy vọt lên đầu bảng xếp hạng!

- Nghe hấp dẫn thật đấy, - Peter buột lòng thú nhận. - Rồi sau đó?

- Sau đó chị đã đến thăm Hammley tại phòng ghi âm của anh ta, để ít nhất cũng một lần nghe qua bài hát mà anh ta đã soạn sẵn. Thật sự mà nói, chị thấy mê bài nhạc đó ngay lập tức. Chỉ sau vài nốt nhạc, chị đã thấy nổi gia gà lên và đột ngột cảm nhận một sự thôi thúc mạnh mẽ phải được nhảy nhót, múa may.

Trầm ngâm, Justus đưa tay nắn nắn môi dưới. - Đúng là một hiện tượng kỳ lạ. Kể cả bọn em và đa phần đám khách của sàn nhảy Planet - Evil cuối tuần qua cũng y như vậy; dù bản thân em có thể coi mình là tay lười khiêu vũ nhất vùng California.

Chị Monique Carrera tùm tùm cười, nhưng lại ngay lập tức nghiêm lại. - Khi chị miêu tả cảm giác đó với Hammley, hai con mắt anh ta đột ngột sáng lên một cách kỳ dị. - Tôi có cần phải để lộ cho chị biết cái bí mật đánh thức nhu cầu khiêu vũ trong chị không? - Anh ta hỏi chị. Một câu hỏi quá rõ ràng! Chị gật đầu. Hammley vào thời điểm đó đang ngồi trước bàn phím của một trong không biết bao nhiêu là chiếc Keyboard. Rồi đột nhiên, anh ta bấm vài hợp âm trầm, ngay lập tức khiến tóc gáy chị dựng đứng lên. Nghe nó vừa kỳ quặc, vừa có vẻ ma quái rờn rợn!

Chỉ nghe chị Monique kể thôi mà Peter đã thấy lưng rớn lên. - Chuyện gì đã xảy ra sau đó?

“Trong những âm thanh đó”, Hammley giải thích cho chị nghe với một nụ cười thâm hiểm, “trong những âm thanh đó là bí mật của những cảm xúc mạnh mẽ”. Khi nhận thấy là chị chưa hiểu được, anh ta nói cụ thể hơn. - Vừa kể lại đoạn này, Monique Carrera vừa bối rối đưa mắt nhìn quanh, như thể chị e ngại bị người lạ nghe trộm. - Hammley kể cho chị nghe rằng các sáng tác âm nhạc của anh ta được tạo dựng theo một công thức khoa học chính xác.

Thám tử trưởng căng thẳng đồng tay lên. - Người ta phải hiểu điều đó như thế nào.

- Chị phải công nhận rằng, dù không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này, nhưng ít nhất thì thời còn học ở trường đại học Playwood, chị cũng có theo dõi giờ vật lý đủ để có thể phần nào hiểu ra những luận cứ khoa học của Hammley: đôi tai của một người khỏe mạnh bình thường có thể nhận biết được những âm thanh nằm giữa âm thanh thấp nhất với hai người dao động trên một giây cho tới những âm thanh cao nhất với hai mươi ngàn dao động trong một giây. Trong so sánh với con người, các con thú có một phạm vi tần số khác hẳn. Ví dụ một con chó có thể nghe được những âm thanh cao cho tới gấp bốn lần âm thanh cao nhất mà con người nghe nổi. Trong miền tần số thấp lại có những chuyên gia khác, ví dụ như cá voi và voi, có khả năng phát và nhận những âm thanh cực trầm, nằm rất xa khả năng ghi nhận của đôi tai con người.

Peter bối rối đưa tay lên sờ đầu. - Em thấy một đồng lộn xộn, chẳng hiểu gì hết. Thế cái bản báo cáo vật lý học đó dính dáng gì đến bài hát Devil - Dancer của chị?

- Đây chính là điều mà chị muốn nói tới đây. - Monique Carrera cương quyết dụi tắt thuốc là trong gạt tàn. - Chắc là chị kể quá lan man. Trong khi mọi việc có thể nói như thế này: những âm thanh mà tai con người không nghe được vẫn có khả năng ảnh hưởng đến tiềm thức con người theo nhiều phương diện khác nhau và qua đó, ảnh hưởng đến cảm xúc của chúng ta.

Rõ ràng lời miêu tả của Monique Carrera đã gây ấn tượng rất mạnh Justus. - Em đã có lần đọc về một hiện tượng như vậy, mặc dù nó không phải là hiện tượng về âm thanh, mà là những kích thích về thị giác, có thể khiến người ta gây ảnh hưởng đến một cảm xúc nhất định trong người khác. Phương pháp này ví dụ đã được các lực lượng phản gián sử dụng. Họ tiến hành hồi cung kéo dài mấy ngày liền dưới ảnh hưởng của những tia chớp luôn lặp đi lặp lại. Sau khi phải chịu đựng những trò tra tấn “mềm mại” đó, kể cả những điệp viên được đào tạo tốt nhất cuối cùng cũng không còn khả năng gìn giữ những bí mật của mình.

Bob trầm ngâm gãi đầu. - Tại sao lại không, nếu mình được phép hỏi?

- Bộ não của chúng ta bình thường ra làm việc rất tốt, gây cảm giác là ta có thể tin tưởng vào nó 100%, - Thám tử trưởng giơ một ngón tay trở lên, giải thích bằng giọng nghiêm nghị. - Thế nhưng luôn có những khả năng và phương pháp dẫn dắt dòng suy nghĩ thực tế của chúng ta vào con đường lầm lẫn. Tia chớp luôn lặp đi lặp lại mà mình vừa nhắc trong ví dụ kia sẽ gây nên một phản ứng hoá học trong não bộ, khiến cho chủ nhân của bộ não đó, kể cả với sự cố gắng lớn nhất, cũng không thể đủ sức tiếp tục chịu đựng sự hành hạ của tình trạng im lặng.

- Dần dần, chúng ta đến gần với sự việc hơn đây, Justus. - Monique Carrera mỉm cười khen ngợi. Với sự sử dụng đầy chủ ý những kỹ thuật ảnh hưởng đến vùng tiềm thức của con người, người ta cũng có khả năng tạo nên những cảm xúc riêng biệt, thậm chí có thể dâng cao lên thành cảm giác khoan khoái sung sướng mạnh mẽ nhất. Theo lời kể của Horman Hammley thì chính anh ta đã tìm ra được những phương pháp trộn những âm thanh gây ảnh hưởng đến tiềm thức con người vào trong bản nhạc kia, và qua đó đẩy người nghe vào một cảm giác hạnh phúc không giải thích được.

Một hồi im lặng. Nét mặt Thám tử trưởng cho thấy rõ bộ máy tư duy của cậu đang hoạt động hết công suất. Cuối cùng, cậu lấy hơi thật sâu rồi nhìn thẳng vào mặt chị Monique Carrera bằng ánh mắt tỉnh táo. - Chị có thể tự coi mình là người gặp may! Với xác suất rất cao, đĩa đơn Devil - Dancer của chị sẽ lao lên đầu bảng Chart. Nhưng điều gì đã khiến cho chị nhờ bọn em giúp đỡ? Norman Hammley rất có thể đã sử dụng những phương pháp kì lạ trong khi sản xuất nhạc, nhưng anh ta hoàn toàn không vi phạm luật pháp.

Nét mặt vốn rạng rỡ của chị Carrera tối sầm lại. Đột ngột, những nếp nhăn âu lo rất sâu đồng loạt hằn lên gương mặt xinh đẹp. Chỉ trong vài giây đồng hồ, có vẻ như chị bị già đi tới mấy tuổi. - Chị đã ký giấy đảm bảo với Hammley là sẽ giữ bí mật tuyệt đối chuyện này. Nhưng nếu việc xuất hành đĩa đơn Devil - Dancer không ngay lập tức được ngăn chặn lại thì chắc chắn sẽ còn tiếp tục xảy ra những vụ tai nạn khác! Chị có thể đặt tay vào lửa mà thề như thế!

9. Trí Phân Tích Sắc Sảo

- Chị thật sự tin rằng bản nhạc của Norman Hammley phải chịu trách nhiệm cho cái chết của bà Amy Scream? - Thám tử trưởng hỏi lại bằng giọng nói khách quan. - Ý em muốn nói, chị có những lời mách bảo cụ thể nào không?

Mi mắt chị Carrera bắt đầu giật giật lên trong cơn xúc động. - Chị không thể cung cấp cho bọn em những bằng chứng chắc chắn, nhưng rất nhiều sự kiện trở về hướng đó! Vì thế mà chị yêu cầu bọn em: Hãy nhận điều tra vụ này! Hãy tìm cho ra xem về mặt kỹ thuật, liệu người ta có khả năng dùng âm nhạc ảnh hưởng tới người khác mạnh mẽ tới mức khiến họ đánh mất mọi kiểm chế và qua đó trở thành nạn nhân của một gã điên nguy hiểm! - Hồi hộp, chị há mồm ra thở. - Có người nói cho chị nghe rằng đã có một nữ sinh bị ngất vào cuối tuần vừa qua, trong khi Hammley chơi bài hát của chị tại sân nhảy Planet - Evil! Trong vụ này thể nào cũng có chuyện mờ ám!

- Chúng em cũng đáng ngạc nhiên vì chuyện đó. - Chúng em biết là bà Scream có uống thuốc phiện ngay trước khi qua đời, nhưng với nạn nhân thứ hai Mandy thì lại là chuyện khác hẳn. Hầu như tuyệt đối chắc chắn không thể có khả năng thuốc phiện. Cô ấy học cùng trường với bọn em, rất giỏi các môn thể thao, sức khỏe rất tốt và cương quyết xa lánh tất cả những gì có thể làm hại đến sức khỏe, dù là chỉ trong mức độ nhỏ nhất. Ấy vậy mà cô ấy đã bị ngất trên sàn nhảy.

Justus cài hai bàn tay vào nhau và ép mình tập trung hết mức. - Sau tất cả những gì mà chúng ta đã nói trong thời gian qua, em rất muốn tin rằng, nổi hứng khởi mà bài ca Devil - Dancer gây ra trong tâm trạng người nghe có nguồn gốc trong động tác trộn một số những âm thanh nhất định của Norman Hammley cũng như trong giọng ca trầm đặc biệt của chị, chị Monique Carrera. Nhưng việc chỉ cần người ta nghe nhạc Pop mà bị hại đến cơ thể thì quả thật không hợp chút nào với tư duy phân tích thực tế của em.

- Không ư? - Monique Carrera không lung lạc. - Hammley đảm bảo với chị rằng bản nhạc của anh ta là một thử nghiệm dẫn đầu cho cuộc chiến chống lại nền công nghiệp âm nhạc thống trị hiện thời... Với công thức thoải mái bằng âm thanh đó, anh ta sẽ đẩy được người nghe những bản nhạc của mình như tự chạy vào các cửa hàng đĩa để mua đĩa CD của anh ta. Và cho chuyện này..., - chị bối rối nuốt khan.

- ...anh ta sẵn sàng bước qua xác người!

- Anh ta nói thẳng ra như vậy ư? - Bob hỏi như người bị nghẹt thở.

Chị Monique Carrera giơ tay lên. - Thề với tất cả những gì linh thiêng đối với chị! Chị biết rằng đối với một người đứng ngoài thì những chuyện này nghe có vẻ rất điên khùng, nhưng các em phải tìm cho ra! - Bằng ánh mắt hầu như van vãn, chị lần lượt nhìn vào mặt ba thám tử. - Các em nhận vụ này chứ?

Justus tặng chị Monique Carrera một nụ cười lạc quan. - Chị có thể tin tưởng hoàn toàn ở bọn em. Nhưng nếu muốn thực hiện thành công chuyện này, bọn em cần thêm một thông tin quan trọng mà chỉ mình chị có thể cho bọn em biết.

- Chị nghe đây.

- Thứ nhất, bọn em cần địa chỉ nơi ở của Hammley cũng như của phòng thu âm nơi chị đã gặp gã. Nếu có số máy điện thoại, kể cả điện thoại cầm tay, thì cũng rất hay.

- Chị không thể cho bọn em biết địa chỉ riêng tư của anh ta, nhưng địa chỉ phòng thu thanh thì được. - Vang lên một tiếng "click" khẽ nhẹ, chị Carrera mở túi xách tay, lôi từ đó ra một cuốn sổ ghi chép nhỏ và một cây bút bi. Bằng vẻ quả quyết, chị ghi rõ ràng những dữ liệu cần thiết lên mặt sau một tấm danh thiếp của chị. - Các em còn muốn biết điều gì nữa?

- Vâng thì..., - Thám tử trưởng lưỡng lự. - Câu hỏi sau đây của em chỉ liên quan gián tiếp đến vụ điều tra này, nhưng em rất muốn nghe câu trả lời.

- Nói đi!

- Cuối tuần trước bọn em đã xem Hammley biểu diễn ở Planet - Evil. Tay trộn nhạc đó bày ra trước mặt khách là một ảo ảnh, và điều khiển các dàn máy trong trạng thái không đầu. Dưới vành cổ áo được dựng lên rất cao của một chiếc áo choàng rộng lưng thùng, người ta không nhìn thấy gì cả. Trông như thể cái đầu của gã vô hình! Chị có thể biết gã ta làm mảnh khóe đó ra sao không?

Chị quả quyết lắc đầu. - Cho tới nay chị mới được nghe kể về những buổi biểu diễn của gã, bản thân chị chưa một lần đặt chân vào sàn nhảy đó. Thành thật mà nói, sau tất cả những tin tào tếu, chị cũng chẳng muốn đến nơi đó làm gì.

- Chị hăng giọng. - Mặc dầu vậy, chị vẫn không khỏi tự hỏi mình, các em làm thế nào để vào được trong sàn nhảy đó? Theo những gì chị được biết thì vé vào cửa cao tới 20 dollar. Nhân ba là 60 dollar. Chắc bọn em không ném cả đồng tiền như thế vào tay lũ người ở đó. Hay chị nhầm?

- Chị không nhầm đâu, - Justus trả lời. - Suy cho cùng thì bọn em là thám tử.

Qua mặt một tay gác cửa vênh vác của một sàn nhảy là một trong những chuyện dễ dàng nhất. Cho tới nay bọn em vẫn luôn tìm được cách lọt vào những nơi mà bọn em muốn vào!

- Không để lộ bí mật nhà nghề ra cho ai biết phải không? - chị Monique Carrera nói bằng vẻ ngưỡng mộ.
- Dù sao thì chúng ta cũng nên đề cập đến chuyện tiền công. Yêu cầu tiền công của bọn em cho một hợp đồng được kết thúc thành công là ra sao?

Peter phấn nộ cao giọng lên. - Chẳng lẽ chị muốn làm nhục bọn em? Dĩ nhiên đối với chị bọn em làm việc không công. Mà ngoài ra, giúp đỡ chị đối với bọn em là một vinh hạnh. Vì chị, bọn em sẵn sàng...

- Thôi đủ rồi! - Justus cắt ngang bài ca thống thiết của cậu bạn. - Theo mình thì cậu cứ thả sức mà tán tỉnh chị Carrera đầy đủ mọi bài từ A đến Z, Thám tử Phó, nhưng không được sử dụng những dẫn chứng không có thật! Hay là cậu đã đột nhiên quên đi rằng, mặt nguyên tắc của bọn mình là không nhận tiền của thân chủ?

Peter giận dữ nhảy vọt lên. - Lại chính cậu lên tiếng về việc sử dụng những dữ liệu không có thực? Thế còn cái câu khoe khoang khoác lác mà cậu vừa bày ra để tán tỉnh chị Carrera cách đây chưa đầy một phút thì sao hả? - Với cái giọng nói giống đến bất ngờ, cậu bắt chước Justus. - " Cho tới nay bọn em vẫn luôn tìm được cách lọt vào những nơi mà bọn em muốn vào" - Đúng là chuyện tiểu lâm! Thế ta có lọt được vào nhà của Jim Cowley, kẻ thuê toàn bộ khu Planet - Evil không hả? Cậu nói khô cả họng, Justus Jonas, mặc dầu vậy gã vẫn sập cửa lại ngay trước mũi bọn mình! Không hiểu tại sao chính cậu là người có nhu cầu lật mặt mình với chị Carrera!

Bất chấp cuộc cãi cọ quyết liệt, Bob bắt giác phải mỉm cười. - Nào, xông lên! Thách đấu tay đôi đi! Kể thắng cuộc vinh hạnh được dùng chung một bữa tối tốn kém với ngôi sao nhạc Pop tương lai của chúng ta tại một trong những Restaurant đắt tiền nhất California. Nhưng mà tờ báo trước cho các cậu biết: đừng có bẽ đầu bẽ cổ lẫn nhau, bởi nếu làm như thế thì chỉ một người được lợi thôi. - Cậu nháy mắt về đồng lõa về phía chị Carrera. - Thưa quý bà tôn kính, tôi đang khao khát chờ tới lúc được trở thành người sống sót duy nhất của bộ ba thám tử, và qua đó được phép mời quý bà dùng bữa tối, thưa bà!

Chiều hôm sau, khi Bob bước vào Bộ tham mưu thì cuộc đụng đầu giữa hai cậu bạn đã bay đi không còn dấu vết. Justus và Peter đang an lành ngồi bên chiếc bàn khập khiễng và hăng hái soạn một bản danh sách.

- Chào các cậu! - Bob bước lại gần hơn với ánh mắt chăm chú. - Các cậu làm gì thế?

Justus chỉ ngẩng lên một thoáng. - Thứ mà lẽ ra chúng ta phải làm từ lâu rồi.

- Cậu nhanh lên viết thêm một cái tên nữa lên tờ giấy, rồi nó đưa sang cho Bob.

Thật nhanh, Thám tử Thứ Ba đọc lướt qua một loạt những tên người, tất cả đều là người quen - Mandy Robin, Lucy Stryker, Ronald Bridge, Mitch Cooper và Jeffrey Palmer. - Bối rối, cậu hạ tờ giấy xuống. - Rồi sao? Đều là các bạn cùng trường. Thế này có nghĩa là gì?

- Đây là những người mà chúng ta biết chắc chắn là họ đã có mặt cuối tuần qua trong sàn nhảy Planet - Evil, nơi tay trộn nhạc Hammley biểu diễn, - Peter giải thích. - Chính mắt bọn mình đã nhìn thấy Lucy vào buổi tối thứ bảy. Tên những người khác là do Jerrey cho biết. Cậu ta đã thề sống thề chết là có nhìn thấy cả năm người đó vào buổi tối ngày thứ sáu trong Planet - Evil.

- Bọn ta phải hỏi tất cả những người này liệu họ có nhận thấy điều gì đặc biệt trong hai đêm hôm đó không, những chi tiết có thể giúp cho vụ điều tra của bọn mình, - Justus thêm vào. - Nhưng nhân vật đặc biệt ở đây, theo mình, là Mandy, vì cô ấy là nhân chứng duy nhất bị nguy hại về mặt cơ thể qua chương trình biểu diễn của Hammley. Ngay ngày mai bọn mình sẽ thực hiện một cuộc hỏi han chi tiết cẩn thận trong trường. - Thám tử trưởng ném một cái nhìn kiểm tra xuống đồng hồ đeo tay. - Mà nói về chuyện " hỏi han cẩn thận". Bây giờ là 16 giờ 30, các bạn đồng nghiệp. nếu lẹ chân một chút, có lẽ bọn mình sẽ kịp gặp gỡ và quan sát đối tượng không đầu của chúng ta trong ánh sáng mặt trời, tại phòng thu thanh của gã. Lần này, chúng ta sẽ dai dẳng li lợm không để cho một ai gạt bỏ ra ngoài.

10. Già Néo Đứt Dây

Theo thông tin của chị Carrera thì phòng ghi âm của Norman Hammley nằm ở vùng Ventura, một thị trấn nhỏ ven biển, giữa Los Angeles và Santa Barbara.

Sau nửa giờ đi đường, Peter lái chiếc MG từ dải đường ven biển rẽ vào khoảng sân của một cơ sở thủ công nghiệp khiêm tốn, rồi dừng xe bên một thùng rác đầy ú ụ.

- Một địa chỉ chẳng có gì thu hút, - Justus nhận xét trong khi đưa ánh mắt coi thường lướt qua toàn bộ khuôn viên. Ở đây có một số xưởng sửa chữa ô tô bị bỏ hoang và rõ ràng đang rất cần được chỉnh sửa. Thế nhưng một tấm biển đã phai màu cho các cậu biết chắc chắn rằng bộ ba thám tử, bất chấp sự nghi ngờ ban đầu, đã tới đúng địa chỉ.

Chiếc cầu thang ngoài trời bằng sắt đã han rỉ dẫn lên một cánh cửa lắp kính, trên có dán một bảng nhựa nhỏ cũng đã bạc màu. Dòng chữ trên bảng đề:

“Hammley s Sound - Kitchen” - Bếp trộn âm thanh của Hammley. Không chần chừ, Thám tử trưởng ấn chặt ngón tay lên nút chuông đã mòn vẹt. Một lúc sau, trong âm thanh rầm rì cho biết họ được phép bước vào trong.

Khi Justus, Peter và Bob vào tới căn phòng phía trước được trang trí rất hà tiện bủn xỉn thì có một người đàn bà gầy nhẳng nện những bước chân thô bạo tiến về phía họ. Mắt ánh lên vẻ chế bai đến cùng cực, bà ta nhìn ba vị khách.

- Tôi giúp được gì đây? - Bà ta cong mồm phun ra. - Giờ làm việc của tôi sắp hết rồi, mà cứ theo như lịch ghi thì các cậu không báo trước. Các cậu tìm cái gì

ở đây hả? - Hai lần môi vốn đã mỏng giờ mím lại thành một vệt kẻ mỏng dính.

Về quả quyết, Justus bước một bước về phía trước. - Cứ bình tĩnh đã, thưa bà...hèm?

- Lockler. Bà Susan Lockler, - người đàn bà sắc giọng. - Nào, việc gì?

Justus gắng nặn ra một nụ cười duyên dáng. - Mọi chuyện rất bình thường, bà Lockler. Chúng tôi chỉ muốn gặp Norman Hammley. Liệu anh ấy có tình cờ đang ở trong phòng ghi âm không?

Bà Lockler phun ra một âm thanh khinh thị. - Chẳng lẽ các cậu tưởng rằng một nhạc sĩ vô cùng bận bịu như thế lại để cho thứ người như các cậu không xin hẹn trước mà đến khuấy đảo thời gian sáng tạo của anh ấy hả? - Về oai vệ, bà ta khoanh hai cánh tay ra đằng trước ngực. - Tôi rất tiếc, thưa các cậu. Công việc của tôi ở đây là phân biệt kẻ giả người thật, và trong trường hợp này thì rõ ràng các cậu tính sai: tôi nể tình các cậu một phút để bước ra khỏi chỗ này, trước khi tôi gọi điện cho đội gác để họ thẳng tay tống cổ cả bọn ra ngoài kia với cái tội xâm nhập trái phép nhà riêng!

Justus đã muốn đáp lại những câu nói cộc cằn của bà Lockler, nhưng Bob giữ cậu lại và trả đòn theo kiểu mình. - Quên đi, Justus. Theo những gì mình thấy, thì hiện thời Norman Hammley không có ở đây. Bởi ngoài xe ô tô của bọn mình ra trong bãi đậu vắng tanh, chỉ duy nhất có một cái xe đạp cộc cạch. - Vừa nói, cậu vừa nhìn bà Lockler bằng vẻ khinh thị. - Cái con lừa sắt bẩn thỉu đó có lẽ là thứ công cụ giao thông duy nhất thích hợp mà Norman Hammley có thể lo lắng được cho bà thư ký của anh ta!

Không buông một lời nhận xét nào thêm, bộ ba xoay lưng lại với người đàn bà tiếp khách đang sừng sờ mở tròn hai con mắt, rồi họ đẩy cho cánh cửa ra vào lắp kính vừa sắp vào ổ khoá vừa kêu lên một tiếng ầm to.

- Mình thật không muốn thú nhận điều này, các bạn đồng nghiệp, nhưng cứ theo những lời phỏng đoán về sức chịu đựng của mình thì rõ ràng là hiện thời mình không gặp may. - Vừa rên rỉ, Thám tử trưởng vừa thả người chìm vào hàng ghế sau của chiếc xe MG đang nóng rẫy dưới ánh mặt trời.

Peter ném cho cậu một cái nhìn khích lệ qua kính hậu. - Tuy là có khó khăn đấy, Justus, nhưng ngẩng cao đầu mà chịu đựng đi! Suy cho cùng thì không một ai trong bọn mình tưởng tượng ra cảnh bị mù đàn bà độc địa đó chắn đường.

Cậu mở máy và lái xe ô tô về phía con đường bụi bặm.

Bob rõ ràng là đang gặp khó khăn trong việc che giấu sự bức của mình. -

Đừng có giận mình, các bạn, nhưng trong vụ này mình luôn có cảm giác bị giam chân tại chỗ. Bây giờ làm thế nào tiếp tục?

- Rõ như ban ngày, - Justus đã lấy lại được giọng lạc quan. - Ta vẫn cứ bám vào vụ này và tiếp tục bám vào chân Hammley.

Peter rên thành tiếng. - Hy vọng là cậu không định ra lệnh cho cả bọn nằm rình vô thời hạn trước phòng ghi âm của Hammley chỉ vì một hi vọng mỏng manh là tay trộn nhạc kia tới một lúc nào đó sẽ xuất hiện trở lại?

Dưới cái nóng hành hạ của buổi chiều, Thám tử trưởng đưa tay vuốt lớp mồ hôi trên trán. Vừa há mồm ra thở, cậu vừa xoay cho kính cửa sổ trôi xuống và sung sướng hưởng thụ luồng gió tràn vào trong. - Tại sao chúng ta lại cứ phải làm đơn giản trong khi chúng ta có thể thực hiện điều đó phức tạp hơn?

Qua anh trai của Jeffrey, bọn họ vốn biết là Hammley luôn luôn được đưa đến trình diện vào lúc nửa đêm tại Planet - Evil trong một chiếc xe Limousine màu đen, rồi cũng lại đến chiếc xe đó để lên đường về khi đã hoàn tất chương trình biểu diễn đúng một tiếng đồng hồ. Bất chấp lời cấm cửa dành riêng cho bọn mình của Jim Cowley, mình vẫn nhìn thấy một khả năng tiệm cận đầy hứa hẹn.

Vào thứ sáu tới, khi nhà nghệ sĩ bậc thầy của các ảo ảnh âm thầm lủi từ nơi làm việc ra, chúng ta sẽ ngồi chờ trong một chiếc MG sẵn sàng lăn bánh trước sân nhảy và đuổi theo gã!

Bob bật lên một tiếng huýt sáo hăm hở. - Nghe hay đấy, Thám tử trưởng.

Đúng như người xưa nói, thử việc gì cũng nên thử ba lần, kể cả việc điều tra!

Chuông báo giờ nghỉ gay gắt reo lên, giật Justus ra khỏi dòng suy nghĩ. Cả giờ sử của cô Seven chẳng để lại trong đầu cậu được nhiều điều. Dù lời miêu tả của cô giáo về vị hoàng đế Napoleon của người Pháp có hút hồn người khác tới bao nhiêu trong đầu cậu cứ chốc chốc lại hiện ra tay trộn nhạc bí hiểm. Thám tử trưởng nghĩ muốn nát óc, tại sao Norman Hammley cứ xuất hiện trong dòng suy nghĩ của cậu và lẫn khuất trong đó như một con ma không đường siêu thoát. Dù cố gắng hết sức mình, cậu vẫn không tìm ra được một lời giải thích logic.

- Lên đường đi hồi cung! - Có ai thăm thì từ phía sau vành tai cậu. Bối rối, Justus xoay về. Đứng ngay trước mặt cậu bây giờ là Bob và Peter, hăm hở đòi hành động và đã sẵn sàng lên đường tấn công sân trường.

- Bọn mình vừa phá mất cơn ngủ gật của cậu hả? - Bob cười và cắn một miếng thật to từ khoanh bánh mì dành cho giờ nghỉ giữa buổi học. - Trông tệ đại như thể cậu vừa nằm mơ thấy một con ma.

Thám tử trưởng nặng nề rời ghế đứng dậy và bắt đầu gơ tay nắn bóp thật mạnh đùi bên trái. - Hầu như thế. Nhưng mình không ngủ gật trong giờ lịch sử, mà thứ tệ đại là chân trái của mình đây. Cả lời phỏng đoán thứ hai của cậu cũng không hoàn toàn sai, Bob. Cái tay Norman Hammley đó đang là một con ma lẫn khuất trong đầu mình. Vì thế mà đã đến lúc chúng ta phải đẩy cho vụ này tiến tới, để chấm dứt trò ám ảnh u ám của gã, trước khi những con người vô tội khác bị hại.

- Gần đúng rồi, Justus, nhưng chưa chính xác, - Bob phản công và đưa tay chùi những vụn bánh mì bên bờ miệng. - Làm sao mà cậu có thể nói Horman Hammley giở trò u ám, trong khi cái đầu gã có vẻ như đã tan ra thành không khí?

Justus lờ đi lời châm chọc và dẫn hai anh bạn hướng tới lối ra khỏi lớp. -

Mình đã vạch sẵn một kế hoạch sao cho ta có thể hỏi han các bạn cùng trường một cách khéo léo tế nhị nhất. Có lẽ hay hơn cả là bọn mình chia ra. Cậu, Thám tử phó, nhắm tới Lucy Stryker. Ronald Bridge và Mitch Cooper là nhiệm vụ của Bob. Bản thân mình sẽ tìm cách tiệm cận Mandy Robin.

Thám tử trưởng đẩy cánh cửa bằng một cú nhấn mạnh mẽ rồi cương quyết cùng hai người bạn bước ra sân trường.

11. Chỉ Mới Hiểu Được Bề Mặt Bên Ngoài

Không cần tìm lâu. Thám tử Thứ Ba dễ dàng nhận ra ngay hai nam học sinh mà cậu cần hỏi chuyện. Thật may, Mitch Cooper và Ronald Bridge đang ngồi bên nhau trên bãi cỏ mới được cắt xén gọn gàng phía trước phòng tập thể thao. Cả hai đang say mê với trò trao đổi ảnh các ngôi sao bóng chày.

- Chào! - Bob khoanh chân ngồi xuống bên họ và ngạc nhiên trước số lượng đáng nể những tấm bìa sặc sỡ đang được bày ra thăm cổ.

- Bộ sưu tập vẫn chưa hoàn chỉnh sao? Các cậu đổi đi đổi lại với nhau đã mấy tuần lễ nay rồi.

Ronald thoáng ngẩng lên rồi chỉ vào một xấp ảnh in trên bìa cứng cao gần bằng chiều dài của một bao thuốc lá. - Tất cả chỗ này đều là ảnh bị đúp, cậu không biết chứ bọn mình đã bỏ không biết bao nhiêu tiền vào các cửa hàng bán ảnh, nhưng chẳng hộp nào chứa những bức ảnh mà bọn mình còn thiếu.

- Đúng là trò dối trá! - Mitch cau kính chữm bới. - Mình đoán chắc đây là một chiến lược bẩn thỉu. Rõ ràng bọn mình chủ tâm giữ lại một số ảnh nhất định, để rồi nửa năm nữa mới lần lượt đưa ra.

- Ronald nhận ra nét mặt chê bai của Bob. - Khỏi phải nói hết. Bản thân bọn mình cũng biết là phải tẩy chay những trò gian dối như thế, nhưng bọn mình bị nhiễm cơn điên sưu tầm này mất rồi. Mắc phải lưới câu của bọn người chuyên in ảnh thế.

- Nhân tiện cậu vừa nói về cơn điên, - Bob chuyển đề tài một cách khéo léo, hướng vào chủ đề cần bàn tới. - Cuối tuần vừa qua chắc các cậu cũng đến xem chương trình biểu diễn của Norman Hammley ở sàn nhảy Planet - Evil, đúng không?

Mitch gật đầu thoáng qua. Cậu ta quá mê mải với trò sắp xếp các bìa ảnh.

Ronald đồng tai lên. - Chương trình của tay trộn nhạc đó rất hay. Gã ta quả là có tài tạo không khí tiệc tùng. Cậu cũng đến đó hả? Sao mình không nhìn thấy?

- Peter, Justus và mình đến đó vào buổi tối thứ bảy. - Về thư thái, Bob nằm ngửa ra thăm cổ, nhắm mắt lại và quay mặt hứng ánh mặt trời. - Các khách nhảy ở đó ai cũng nổi điên lên vì âm nhạc. Bọn mình cũng không khác được.

Thật sự không phải là lần đầu tiên mình vào sàn nhảy, nhưng chưa bao giờ mình gặp một chuyện như vậy! Chắc chắn nó sẽ thành một đêm cực kỳ hấp dẫn.

Nhưng sau vụ tai nạn thảm thương lúc nửa đêm thì bọn mình không còn chút hứng thú tiệc tùng nào nữa.

- Cậu nói đến người đã chết hả? - Ronald khẽ rùng mình. - May mà mình không có mặt. Xác chết không phải sở thích của mình. Cả lúc Mandy đột ngột sụp xuống khi đang nhảy, thoát đầu mình cũng có tính đến chuyện trầm trọng nhất. Cậu có nghe đến cơn chất của cô ấy chưa?

- Có

- Đúng là chả mấy ai muốn nghĩ đến chuyện đó, nhưng cái chết hầu như rình mò ở mọi góc ngách. - Ronald lấy hơi thật sâu. Bọn mình mừng không thể tả khi Mandy mở được mắt ra rồi nhồm dấy. Dù thế nào thì chuyện này cũng có vẻ kỳ kỳ...

- Ý cậu muốn nói sao?

- Ủ thì, không biết nói thế nào..., - Ronald bần khoản tìm cách diễn đạt. - Theo như mình biết thì Mandy luôn dè chừng và thận trọng trước tất cả những gì mới mẻ. Mình vẫn luôn cho cô ấy là người quá nghiêm trang, và thậm chí còn nhiều lần xếp cô ấy vào hạng "chuyên gia phá đám". Thế nhưng trong sàn nhảy Planet - Evil, tất cả những tính cách đó đột ngột bay biến đi đâu mất hết. Cô ấy vừa nhảy vừa tôn thờ ra mặt cái gã trộn nhạc không đầu, và gã ta có vẻ đã hút hết hồn Mandy. Mình có cảm giác như cô ấy thay đổi hoàn toàn.

Lời diễn giải của Ronald khiến Bob đắm trầm ngẫm. - Thế tâm trạng các cậu ra sao, lúc Norman Hammley biểu diễn ấy? - Cậu chĩa câu hỏi đầy chủ ý về thẳng phía hai người bạn, lòng hy vọng Mitch sẽ cung cấp thêm cho cậu một vài chi tiết hữu dụng khác. Nhưng anh bạn của Ronald vẫn quá mê mải trong thế giới các ngôi sao bóng chày, anh ta căng thẳng đếm lại những chiếc ảnh đúp của mình, không để khiến người khác khiến mình phân tâm.

Nếu cậu hỏi thì mình nói thật là mình có cảm giác rùng rợn, - Ronald thẳng thắn thú nhận. - Bởi vì khi ở sàn nhảy đó, mình cũng chẳng khác Mandy mấy.

Nhiều khi mình nghĩ, mình không còn là bản thân mình nữa. Mặc dù đầu óc mình vẫn hoàn toàn tỉnh táo, nhưng cơ thể như sa vào một cơn say không thể giải thích được. Mình biết, có lẽ cậu cho mình là ngu ngốc, nhưng phải nói tay trộn nhạc kia quả thật có một sức mạnh siêu nhiên...

Bực bội, Mitch gom những tấm bìa lại thành một chồng. - Các cậu nói chuyện xong chưa? Giờ giải lao có được mấy đầu, Ronald, mà bọn mình thì chưa thống nhất lần này sẽ trao đổi ảnh dưới điều kiện nào.

- Mình xin lỗi, Bob, - Ronald ngượng ngùng nói. - Nhưng giờ thì môn bóng chày được ưu tiên hơn Thám tử Thứ Ba nhóm dậy từ bãi cỏ. - Mình hiểu rồi, một câu hỏi cuối cùng nữa thôi.

- Câu hỏi nào?

- Vé vào cửa Planet - Evil không rẻ chút nào. Mình đoán là các cậu cũng chẳng có thừa 20 dollar. Thế bằng cách nào các cậu chui được vào trong đó?

- Cha, - Ronald sắc mồm đáp lại. - Mình cũng có thể đặt ra với cậu chính câu hỏi đó đấy.

Bob không thấy có lý do gì để che giấu sự thật trước mấy anh bạn cùng lớp.

- Bọn mình tìm được đường vào qua phòng sau. Nói cho chính xác là qua khuôn cửa sổ nhà vệ sinh. Thế còn các cậu?

Trên mặt Ronald mở ra một nụ cười, mỗi lúc một rộng, rồi ngoác đến mang tai:

- Cũng theo cách đó đấy.

“Cổ máy thời gian!” - suy nghĩ đó xuyên qua não bộ Peter. Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy Lucy Stryker trước quầy bán nước hoa quả của phòng nghỉ. Cô gái mà họ đã nhìn thấy trong sàn nhảy Planet - Evil vào cuối tuần qua phải già hơn cô nữ sinh đang đứng đây tới gần mười tuổi, Thám tử phó nhận xét sau một cái nhìn chăm chú. Cô công chúa Disco già dặn bây giờ đã biến lại trở thành một nữ sinh trẻ trung.

- Nhìn cái gì mà đăm đăm như thế? - giọng Lucy vang lên, nghe đánh đá như muốn cãi nhau.

- Thời nào thì các cô nàng xinh đẹp cũng bị người ta nhìn ngắm chứ, - Peter đáp lại với vẻ duyên dáng tước vũ khí đối phương. - Mà nói thật, mình thấy bạn không son phấn còn đẹp hơn nhiều.

Rõ ràng là có phần sung sướng, Lucy đưa tay vuốt tóc. - Vậy là chắc bạn đã nhìn thấy mình trong Planet

- Evil, đúng không? - Cô gái mỉm cười ngượng ngùng. - Đó chỉ là lần vô nguy trang để qua mặt người gác cửa thôi, nhưng rõ ràng nó có kết quả. Một bằng chứng cho thấy trong cuộc sống thường những thứ hời hợt lại hay giúp ta tiến đi xa.

- Nhìn một cách hời hợt thì có thể bạn có lý. Câu hỏi chỉ là bạn theo đuổi mục đích nào.

Lucy cân nhắc vài giây đồng hồ, muốn đáp cho Peter một câu trả lời sắc sảo.

Nhưng cô chưa tìm được giải pháp thích hợp thì Thám tử phó đã kịp thời tận dụng ngay giây phút suy nghĩ của đối phương.

- Phải bạn cũng bị tay trộn nhạc không đầu đó bỏ bùa không? Sàn nhảy Planet - Evil vào đêm thứ bảy tuần vừa qua giống như địa ngục vậy!

Mặt Lucy thoáng giật nhẹ. - Tại sao bạn lại hỏi mình như thế?

- Thì mình cũng chỉ nói thể thôi, - Peter đáp lại bằng nét mặt ngây thơ. - Tay trộn nhạc Hammley giờ là chủ đề thường trực trong toàn vùng Rocky Beach.

- Thế sao? Kỳ lạ thật, thế mà mình không biết.

Lucy Stryker lùi về một bước. - Mà mình khuyên thật bạn, nên giữ mồm giữ miệng thì tốt hơn. Bạn biết đấy: “Tiếng nói là bạc - im lặng là vàng”. Nếu ban giám hiệu biết bọn học trò chúng mình lang thang qua đêm trong sàn nhảy, mà lại là một sàn nhảy phạm pháp, thì thầy hiệu trưởng sẽ ngay lập tức gửi thư về cho các bậc phụ huynh. Mình không biết ở nhà bạn ra sao, nhưng tình hình của mình thì hiện nay đã gây rắc rối lắm rồi. Còn bây giờ thì yêu cầu bạn để cho mình được yên. - Cô nữ sinh ngẩng cao đầu, đi ngang qua

mặt Peter và lẹ bước rời phòng giải lao Vừa lắc đầu, Thám tử phó vừa nhìn theo cô. Không biết đột ngột lên cơn gì thế?

12. Một Vụ Diên Khùng

Mandy Robin được coi là gương mặt đầy triển vọng của ngành thể thao.

Dù là môn Tennis, bơi, chạy hay luyện thể lực, tất cả những người chú ý theo dõi cô đều tin chắc: cô nữ sinh mười lăm tuổi này sẽ trở thành một người giết huy chương Olympia trong tương lai gần.

Thám tử trưởng lại gần chiếc ghế dài trong sân trường, nơi Mandy đã vào một tư thế thoải mái và chăm chú cúi xuống với một cuốn sách dày - Chào Mandy, cho phép mình làm phiền bạn một chút, được không?

Mandy thoáng ngẩng lên, rồi gập sách lại. - Bạn gặp may đấy. Mình vừa đọc xong chương cuối. - Cô gái ngồi dịch sang một chút. - Ngồi xuống đi.

- Một tiểu thuyết trinh thám: “Kẻ sát nhân khúc - gôn - cầu”. - Gõ gõ một ngón tay lên ảnh bìa có in hình một cầu thủ khúc - gôn - cầu nhai máu, Mandy nói. - Nhìn bìa sách thì có vẻ rùng rợn đấy, nhưng nó hứa hẹn nhiều hơn bản thân câu chuyện. Sách viết chằng chịt mà cũng chẳng đặc biệt thông minh.

- Có vẻ như bạn quan tâm đến tất cả mọi thứ, chỉ cần chúng liên quan chút đỉnh đến thể thao, đúng không?

- Đúng thế. - Khi nhận thấy Justus chẳng mấy quan tâm đến quyển sách, cô gái quả quyết dứt nó vào ba lô. - Bạn muốn nói chuyện với mình hả?

- Chính xác. - Thám tử trưởng bắt chéo hai chân, rút từ túi bụng của áo thun ra một quả táo, cắn một miếng thật to.

- Chuyện gì thế?

- Về vụ bị ngắt của bạn vào tối thứ sáu tuần trước ở Planet - Evil. Nói cho chính xác thì đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mandy chột đời người ra, bối rối nhìn cậu. Rõ là câu hỏi khiến cô khó chịu. -

Mình chưa hoàn toàn hiểu ý bạn muốn nói cái gì. Liệu bạn có thể nói rõ hơn không?

Justus ngạc nhiên. Có vẻ như Mandy không phải là một bài toán dễ. Giống như trong một trận thi Tennis, cô ấy chẳng đứng câu hỏi chìa về phía cô, và quật chúng trở lại phía cậu trong những quả vụt chính xác. Mặc dầu vậy, cậu vẫn cương quyết không rời sân trong tư thế thua cuộc.

- Khi Jeffrey kể cho mình nghe rằng bạn bị ngắt trên sàn nhảy, thành thật mà nói mình rất ngạc nhiên, và cực kỳ lo lắng. Suy cho cùng thì bạn được coi là nữ vận động viên tài năng nhất trường. Liệu người ta có phải lo lắng về tình trạng sức khỏe của bạn không? - Vừa nói, Thám tử trưởng vừa gắng tóm giữ ánh mắt của cô nữ sinh bằng một cái nhìn đầy kinh nghiệm.

- Mình rất khỏe! - Mandy bộc phát tự vệ. - Nhưng nếu mình tìm đến một địa chỉ cực kỳ thiếu oxy, rồi sau đó lại bắt buộc phải hít vào phổi đồng khối của hàng trăm điều thuốc lá, đây là còn chưa kể đến lớp sương mù Disco nhân tạo, thì những điều kiện như thế rất nhanh chóng dẫn đến một cơ rối loạn hệ tuần hoàn.

- Kể cả với những người có thể lực tốt?

- Đúng thế.

Justus không buông lời. - Có lúc nào bạn thoáng nghĩ tới một nguyên nhân khác, một nguyên nhân có thể giải thích rõ ràng hơn cho vụ suy sụp rất bất ngờ của bạn trong đêm hôm đó?

- Bạn thật có một lối ăn nói kỳ lạ quá đi, - Mandy nghi ngờ nhận định. - Nhưng mặt khác mình cũng biết là bạn cùng Peter và Bob có mở một văn phòng thám tử dưới tên “Bộ Ba”. Phải chăng hiện thời mình đang trở thành một đối tượng điều tra của các bạn, đúng không?

Thám tử trưởng bị dồn tới chân tường, cậu đỏ mặt hời toản thân. Justus hoàn toàn không ưa việc phải đưa ra những thông tin không dành cho những đôi tai lạ. Nhưng mặc khác cậu cũng có ý thức rằng, cậu sẽ cần

gây rằng mà không mở được quả hạt dễ Mandy sắc sảo này, nếu không cung cấp một lời giải thích đáng tin cậy cho những câu hỏi lì lợm của cô ta.

- Doanh nghiệp của bọn mình tạm thời đang ngưng hoạt động, Mandy, - Thám tử trưởng lạ mồm nói dối, - nhưng nhìn theo phương diện gián tiếp, lời phỏng đoán của bạn mặc dầu vậy vẫn trúng hồng tâm: bộ ba bọn mình hiện thời quả thật đang bận rộn với một vụ án.

- Ra thế? - Mandy vẫn không buông tha. - Ý cậu nói “gián tiếp” là nghĩa gì?

Ngay từ thời còn bé tí, nghệ thuật đóng kịch đã là một sở thích lớn của Thám tử trưởng. Thật dễ dàng, cậu vào vai buồn thương trước cặp mắt xăm xoi của Mandy. - Đây là một chuyện buồn. Người mẹ đỡ đầu của Peter đã qua đời rất đột ngột trong tuần vừa qua. Kể từ lúc đó, văn phòng thám tử của bọn mình quyết định tạm thời nghỉ việc.

- Thế thì sao? - Sự đồng cảm của Mandy rõ ràng rất có giới hạn. - Mình liên quan gì đến chuyện đó?

- Thì cũng chỉ liên quan gián tiếp thôi, - Justus tiếp tục. - Mặc dù vậy vẫn có một mối quan hệ không phải là không nặng ký giữa vụ ngất của bạn và cái chết của mẹ đỡ đầu của Peter. Tên của người đã chết là Amy Scream - Sao kia? - Tóc sai gáy Mandy bắt đầu dựng lên. - Nhưng mà...nhưng mà...thế thì...

- Đó là người phụ nữ vào tối thứ bảy tuần qua đã bị âm nhạc của Planet - Evil hút hồn vì những nguyên nhân không thể giải thích và sau đó, đã kiệt sức gục xuống sàn nhảy, - Justus nhắc nhở thêm.

Mandy đập tay lên trán. - Trời đất ạ! Vậy là gió thổi theo chiều đó.

- Bây giờ bạn hiểu ý mình muốn nói gì chưa? - Justus bắt đầu hể hả múa tay trong bị, nhưng bên ngoài cậu vẫn giữ nét mặt buồn thương. - Còn bi thương hơn nữa là cả Peter, Bob lẫn mình đều có mặt khi vụ tai nạn trầm trọng đó xảy ra. Lúc bấy giờ bọn mình cũng có mặt tại sàn Disco và tận mắt nhìn thấy tay trộn nhạc quý sứ hầu như đã bỏ bùa tất cả những người có mặt ở đó. Và cũng theo vẻ ngoài mà đoán, thì có vẻ như bạn cũng là một trong những nạn nhân được hần ta lựa chọn.

Với những ngón tay nhóp nhoe vì hồi hộp, Mandy bắt đầu giật giật cầm dưới. - Bạn làm mình sợ, Justus. Da mình đang rần lên đây này. Nếu quả thật như thế thì, thì... - đột ngột, cô gái ngưng bật, ngẫm nghĩ.

- Thế thì sao kia? - Justus thận trọng khoan thêm.

Mandy nhìn cậu nghiêm trang. - Bạn có thể giữ được bí mật không?

- Dĩ nhiên. - Justus nhìn thẳng vào mặt cô gái. - Xin thề với lòng danh dự và lương tâm! - Để nhấn mạnh vẻ đáng tin của mình, cậu thậm chí còn giơ cả bàn tay phải lên.

- Thôi được, - cô nữ sinh chần chừ. - Vụ ngất của mình...mình tin rằng, nó không hẳn có nguyên nhân ở tình trạng thiếu ôxi hoặc quá nhiều khói thuốc là...

- cô nuốt khan! - Có vẻ như tại sàn nhảy Planet - Evil có chuyện bất thường. Mình biết, nghe có vẻ trẻ con, nhưng mà..., bạn có tin vào pháp thuật không?

- Thành thật mà nói, cho câu hỏi này thì mình không thể đưa ra một câu trả lời rõ ràng, - Justus thẳng thắn thú nhận. - Qua quá trình điều tra cả Peter, Bob và mình đã rất nhiều lần phải đối mặt với những sự kiện kỳ quặc, thoát đầu gây ấn tượng như liên quan đến những hiện tượng siêu nhiên. Nhưng khi quan sát kỹ hơn, tất cả những cái gọi là “hiện tượng siêu nhiên” đó luôn chỉ là những mảnh khốe giả dối do con người tạo nên. Và Hammley chắc chắn là một con bạc gian lận.

- Hammley? Mình chưa bao giờ nghe thấy. Có phải đó là tên của tay trộn nhạc không đâu?

Justus gật đầu. - Liệu cậu có thể ngắn gọn cho mình biết cái đêm của cậu trong Planet - Evil đã xảy ra ra sao? Càng khách quan được thì càng tốt.

- Không thành vấn đề. - Mandy vượt lại tà váy cho chỉnh chu. - Thật ra mình không phải là kẻ mê nhảy nhót. Như đã nói, một tâm hồn vận động viên thể thao cuồng tín như mình xếp hạng cái đèn thờ khiêu vũ ngập ngụa khói thuốc đó vào hàng thuốc độc, chẳng mấy hấp dẫn. Nhưng vào tối thứ sáu tuần trước, mình bị vỡ liên tiếp hai cái hén. Vì không muốn ở nhà mà buồn với bực, nên mình gặt nổi ngại ngần sang bên,

sửa soạn quần áo rồi đi đến sàn nhảy Planet - Evil, nơi mấy cô bạn thân nhất đã khen ngợi ca tụng từ mấy tuần lễ trước. Mà ngoài ra, mình nghĩ như thế, có thể tới đó mình sẽ gặp một cô bạn chẳng.

Thám tử trưởng bắt đầu thấy nôn nóng. Nếu Mandy cứ tiếp tục trang điểm kỹ lưỡng như thế này cho bản báo cáo, thì chắc chắn giờ nghỉ giải lao sẽ không đủ cho cậu nhận được tất cả những thông tin cần thiết.

- Nhưng chắc là người như cậu chỉ quan tâm đến các dữ kiện thôi, - cô nữ sinh có vẻ như đoán được ý nghĩ của cậu bạn. - Thật thà mà nói, mình thấy cái sàn nhảy đó chẳng mấy thú vị. Đầu tiên mình chỉ đứng trong một góc, quan sát những người đang khiêu vũ và tự hỏi, tại sao mà họ lại mê cái cửa hiệu này đến thế được? Mình cũng chẳng thấy thích thú gì chuyện nhảy nhót, nhất là khi chẳng gặp được cô bạn quen nào. Nhưng rồi đột ngột tay trộn nhạc bí hiểm kia bước lên sân khấu, và thứ nhạc của anh ta vang lên, hút hồn mình mà mình không biết. Lúc đó mình chỉ còn muốn khiêu vũ nữa mà thôi.

- Chuyện đó xảy ra chính xác ra sao? - Justus hỏi gặng. - Thứ hút cậu ra sàn nhảy là âm nhạc, hay hình ảnh ma quỷ của tay trộn nhạc không đầu? Cậu thử nghĩ lại cho kỹ xem.

- Cho tới nay mình vẫn chưa nghĩ kỹ về chuyện này, - Mandy khẳng định. - Nhưng nếu bây giờ cậu hỏi mình cho rằng nguyên nhân là cả hai. Cả âm nhạc lẫn tay trộn nhạc hoà làm một. Mình thấy như bị phép ma quyến rũ. Chưa bao giờ mình gặp chuyện đó, mà khiêu vũ lại vốn là môn thể thao duy nhất mình không thích. Nhưng lúc đứng tại sàn nhảy đó, mình như không còn là chủ nhân của bản thân mình nữa. Mình nhảy như một kẻ điên theo lời một bài hát điên khùng, tựa đề của nó cũng rất thích hợp, "Devil - Dancer". Và cậu biết không, thứ rung rợn nhất trong toàn bộ câu chuyện này là gì? Suốt thời gian đó, tay trộn nhạc như chỉ nhắm chăm chăm vào mình và quan sát mình không ngừng từ hai con mắt không tồn tại. - Giọng cô run lên. - Đột ngột mọi thứ xung quanh mình bắt đầu xoay, rồi tối sầm lại. Khi tỉnh dậy, mình thấy mình đang nằm dưới đất, có hai người hộ lý đang cúi xuống, định khiêng mình lên cang và đưa mình ra khỏi sàn nhảy Planet - Evil. Nhưng mình đã từ chối! Cậu có thể tưởng tượng ra được không? Mình muốn khiêu vũ tiếp! Vì những lí do mà bản thân mình cũng chưa hiểu ra, lúc đó mình khẳng khái không muốn rời sàn nhảy.

Tiếng chuông chói chang khiến Mandy giật nảy người lên. Không một lời lòng vòng. Cô giờ tay tóm lấy ba lô rồi đứng thẳng dậy.

- Xin lỗi cậu, Justus, nhưng bây giờ mình phải đi đây. Vào giờ thể thao thì mình muốn đến đúng giờ.

- Mình hiểu mà! - Thám tử trưởng đồng ý. - Liệu mình có được phép gặp cậu một lần nữa, nếu trong vụ tay trộn nhạc quỷ sứ còn một vài câu hỏi cần trả lời.

Mandy xoay người dợm bước đi. - Chỉ trong trường hợp bắt buộc thôi nhé!

Ngay từ bây giờ Norman Hammley đã khiến mình gặp ác mộng rồi!

Với trái tim đập rộn lên, Thám tử trưởng đứng nhìn theo cô bạn cùng học cho tới khi bóng cô khuất hẳn vào trong nhà tập thể thao. Mãi tới bây giờ cậu mới tin chắc với phán đoán của mình: Trong lời kể của Mandy có điều không thật. Vụ án của các cậu bắt đầu tiến triển...

13. Một Bắt Đầu Thất Bại

Ice - Dealer, quán kem mới mở tại Rocky Beach, mỗi ngày một được các công dân trẻ tuổi của thị trấn nhỏ nhoi bên bờ biển yêu mến hơn.

Luigi, ông chủ người Ý của cửa hiệu, mời mọc thực khách lựa chọn trong một danh sách dài dằng dặc trên bốn chục loại kem khác nhau, những loại kem được quảng cáo là do chính tay ông ta làm nên: từ món đắt tiền như Avocado cho đến món đơn giản như kẹo bông, trên bảng kem của ông ta có hiện diện mọi mùi vị khác nhau, như muốn kích thích người ta tìm hiểu.

Sau giờ học, bộ ba thám tử tụ tập vào cửa hàng kem này. Họ chiếm một trong những chiếc bàn đứng phía sau căn phòng để thoải mái trao đổi kết quả vòng hỏi chuyện các bạn học. Mỗi người đang ngồi trước một cốc kem rất to, mỗi cốc chứa ba viên bi kem với ba mùi vị khác nhau. Trước khi chính thức bắt đầu cuộc

hộp, họ vừa ăn vừa xoay ba cốc kem theo vòng tròn, để mỗi người cùng được nếm tới chín vị kem khác nhau.

Cam thảo, quế và vị Cola hiện diện trong cốc kem của Thám tử trưởng.

Kẹo cao su, hạnh đào và cà rốt là sự lựa chọn của Peter, trong khi Bob quyết định chọn vị đu đủ, vị quế và chips khoai tây.

Bob cúi kính nhếch mép lên. - Nghe cực kỳ lạ lẫm.

- Hầu như ngớ ngẩn, - Peter pha trò. - Lần sau mình sẽ quay trở lại với mùi kem chanh quen thuộc. Như vậy người ta biết trước là người ta sẽ được ăn gì.

Justus, ngược lại, thấy cả chín vị kem đều rất ngon. Cậu đang nhắm nháp từng chút một. - Mặc dù rất ngon miệng, có lẽ bọn mình cũng nên vào việc thôi.

- Cậu gõ thìa mức kem vào cốc. - Qua đây, tôi tuyên bố bắt đầu cuộc họp. Ta hãy xem đến cậu trước hết, Bob. Cậu có tìm ra được điều gì thú vị không?

Thám tử Thứ ba ngượng ngừng chọc chọc thìa trong cốc kem của cậu.

- Ủ thì, mình chẳng có mấy điều mới mẻ để mà báo cáo đâu, bởi vì Ronald Bridge và Mitch Cooper thích thú với trò sưu tập ảnh các ngôi sao bóng chày hơn là các sự kiện trong Planet - Evil.

Bằng những câu ngắn gọn, Bob tả lại cuộc nói chuyện với hai cậu bạn kia.

Cả Justus lẫn Peter đều chẳng rút ra được thông tin gì mới mẻ.

Sau khi cả Thám tử phó cũng phải thú nhận thất bại của cậu với Lucy Stryker, Justus gạt cốc kem bây giờ đã nhẵn trơn sang bên, hài lòng đưa khăn giấy lên lau miệng. Rồi Thám tử trưởng kể lại cậu đã phải khéo léo tới mức nào để móc thông tin từ cô nàng Mandy ban đầu rất cộc lốc nhất gừng nhất tỏi, trí nhớ hầu như siêu phẩm cho Justus khả năng cung cấp lại cuộc nói chuyện hầu như chính xác đến từng từ.

- Theo như lời Mandy miêu tả, - cuối cùng cậu kết luận, - thì có vẻ như cô ta rõ ràng ngả về hướng cho là Norman Hammley đang sử dụng pháp luật. Cô ấy cũng không thể hiểu được, tại sao cô ấy lại mềm yếu và bị gã hút hồn như thế, rồi cuối cùng nằm ngất dưới chân tay trợn nhạc.

Peter hạ giọng. - Theo như lời Bob, thì kể cả Ronald cũng cho rằng trong sàn nhảy Planet - Evil đang có những thế lực siêu nhiên gây ảnh hưởng đến khách thăm. Kể cả chị Monique Carrera, nữ thân chủ của chúng ta, cũng nghi rằng trong hoạt động của Norman Hammley có chuyện không bình thường. Mà Lucy Stryker cũng thấy chuyện này rùng rợn ra mặt.

- Câu hỏi chỉ là: kẻ nào hay cái gì làm cho cô ta sợ thế? - Justus nhắc nhở.

- Dĩ nhiên là Norman Hammley! - Peter xúc động rít lên. - Dần dần thì cả mình đây cũng muốn lên cơn đau dạ dày vì thẳng cha bí hiểm đó. Nếu quả trong vụ này có pháp luật thật sự, chắc chắn là mình bỏ cuộc. Đây không phải là chuyện đùa. Bọn mình đã giải tới trên một trăm vụ án khác nhau, nếu lần này ta xếp một vụ vào đồng hồ sơ không giải thích được thì đã có sao đâu?

Justus mỉm cười. - Nhìn về mặt nguyên tắc mà nói, chẳng có gì ngăn trở ta làm chuyện đó.

- Sao kia? Liệu cậu có thể nhắc lại lần nữa không? - Peter ngơ ngàng yêu cầu.

- Mình nói rằng: về mặt nguyên tắc thì không có gì ngăn trở ta làm chuyện đó.

Nổi nghi ngờ thức dậy trong tâm trí Peter. - Mình biết cậu còn rõ hơn cái túi áo khoác của mình kia, Justus Jonas. Chuyện này chắc chắn có một góc ngách ngoắt ngoéo - Hoàn toàn ngược lại, - Justus vui vẻ đáp. - Cậu có thể tin mình từng lời.

Nhưng bản thân mình cũng tin cậu từng lời. Nếu sau này chúng ta tìm ra rằng những mảnh khoe mà Norman Hammley sử dụng nằm trong miền siêu nhiên, chúng ta sẽ ngay lập tức ném khăn trắng đầu hàng. Bởi vì cái thứ khoa học siêu nhiên đó kể cả đối với mình cũng là quá phức tạp. Nhưng mình xin nhắc lại rằng chuyện siêu nhiên, chắc cậu cũng đã hiểu ra được, là thứ mình không muốn mà cũng không thể tin.

Chừng nào chúng ta chưa tin chắc vào khả năng đối ngược, thì chúng ta vẫn cứ cương quyết bám theo kế hoạch đã được định trước.

- Theo dõi Norman Hammley! - Bob nói như thể tự nhắc nhở bản thân.

- Đúng vậy. - Vừa nói, Thám tử trưởng vừa đứng dậy và khoác áo choàng.

- Vào cuối tuần này chúng ta sẽ rình mò trước sân nhảy Planet - Evil. Và thực lòng thú nhận, mình đang rất nôn nóng chờ tới lúc được biết cái mặt người nào núp đằng sau tấm áo choàng quỷ quái kia!

Đêm thứ sáu tuần đó là một đêm đầy sao và khá ấm áp. Bộ Ba Ngồi thu lu trong chiếc MG của Peter và chăm chú quan sát đám khách tụ lại ở phía bên kia phố, trước cửa vào sân nhảy Planet - Evil.

Nếu mọi chuyện xảy ra bình thường, chỉ có vài phút nữa thôi là Norman Hammley sẽ rời sân nhảy qua cửa hậu để thềm lên bước lên chiếc xe Limousine đã chờ sẵn rồi lăn bánh.

- Cậu chọn địa điểm tuyệt lắm, - Bob khen ngợi và gõ lên vai Thám tử

Trưởng. - Ngồi ở đây bọn mình có thể quan sát toàn cảnh. Dù Hammley có rời Planet - Evil theo kiểu nào, anh ta vẫn bắt buộc sử dụng đoạn phố này.

Peter ném một cái nhìn nghi ngờ lên bàn điều khiển đã có thể xếp vào hàng “lão ông” của chiếc xe thể thao MG. Ngắm nghía chiếc đồng hồ một lúc, cậu nói nổi e ngại của mình ra thành lời. - Mình không muốn làm các cậu lo lắng, các bạn đồng nghiệp. Nhưng nếu Norman Hammley đạp mạnh ga trong chiếc Limousine hạng sang của gã, thì chỉ cần tới đoạn phố sau là gã bỏ rơi được bọn mình.

Bob vẫn tiếp tục lạc quan. - Thôi đừng có sợ quá đáng đi, Peter. Thứ nhất Hammley sẽ không nhận được ra là đang bị bọn mình bám theo. Suy cho cùng thì cậu đã biết bao lần chứng minh năng khiếu bám đuôi bằng ô tô của cậu. Và thứ hai, Hammley chắc chắn cũng sẽ phải tuân theo những quy định về vận tốc, để né tránh những bực bội không cần thiết với cảnh sát giao thông.

- Mình không muốn quấy đảo trò ngồi lê đôi mách nửa đêm của các cậu, thưa các bạn đồng nghiệp, - Justus ngắt lời, tay cậu trở ra phía khuôn cửa sổ. - Nhưng liệu các cậu có cho phép kẻ hèn mọn này được phép báo cáo rằng đối tượng quan sát đã ngồi xuống đằng sau tay lái của chiếc Limousine và đang định lăn bánh ra phía phố?

Như bị kim chích phải, Peter xoay chìa khoá xe, muốn nổ máy. Chính trong tích tắc đó, luồng sáng đèn pha gay gắt của chiếc Limousine màu đen vừa bắt đầu lăn bánh chĩa vào chiếc MG đậu ven đường.

- Rút đầu xuống! - Justus hoảng hốt rít lên. Tim đập thình thịch, cậu liếc nhìn ngó lên một chút, gắng sức nhìn vào phía trong chiếc xe hạng sang được lắp kính mờ. Chiếc xe đang lướt ngang qua họ, êm như ru, hầu như không gây tiếng động Bob đạp mạnh vào khuỷ tay Thám tử phó. - Ngủ gật hả? Nhấn ga đi chứ!

- Mình rất muốn! - Peter bối rối lắp bắp. - Nhưng cái xe khốn nạn này không chịu nổ cho! - Vừa nói cậu vừa hấp tấp xoay chìa khoá, trong khi chân ấn xuống bàn ga. - Mình tin chắc là trong vụ này có chuyện ma quái!

14. Bước Ngoặt Bất Ngờ

Trên mặt Justus hiện rõ những vệt ửng đỏ hấp tấp. - Đừng có nói chuyện ngớ ngẩn, Thám tử phó, cho cái xe khốn nạn này chạy đi!

- Nổ đi nào, nổ đi nào, làm ơn! Nổ đi cho! - Peter nài xin như người cầu hồn. - Đừng có bỏ rơi tao bây giờ! Rồi tao sẽ chỉ cho mày một ống khói mới và sẽ dẫn mày đi rửa thường xuyên!

Bob hầu như không dám tin vào tai mình. - Có lẽ cậu vượt ve vánh vô - lạng vài cái, Thám tử phó. Cái xe của cậu hầu như đang lên cơn thiếu thốn tình cảm!

Chính trong lúc đó, vang lên tiếng lạch cạch quen thuộc của máy xe. Nhẹ nhõm, Peter giơ ống tay áo quệt trán và đưa chiếc MG ra khỏi chỗ đậu. Khuôn mặt cậu rạng bừng lên. - Mình đã nói mà: bạn tình già là bạn tình chung thủy!

- Giờ dừng có làm thợ nữa, bám theo! - Hai bàn tay của Thám tử trưởng căng thẳng bấu chặt vào làn nệm đã mòn của hàng ghế sau. - Cũng may mà bọn mình đang ở trong một khu vực tử tế, nơi nửa đêm vẫn còn rất nhiều người đi trên đường. Lái xe qua nơi này chỉ tiến được từng bước một.

Xe Limousine của Hammley quả thật vẫn còn trong tầm nhìn. Chiếc Lincoln màu đen đang phải chờ bên đèn giao thông ở một ngã tư. Khi đèn chuyển màu xanh, dòng xe lại tiếp tục chảy. Chầm chậm, không một dấu hiệu vội vàng duy nhất, chiếc ô tô bị theo dõi lại bắt đầu lăn bánh, hoà vào dòng giao thông chung. Justus, Peter và Bob dễ dàng giữ được khoảng cách an toàn cần thiết. Những đoạn cua cho thấy rõ ràng là tay trộm nhạc đang hướng thẳng tới con đường dẫn ra xa lộ dẫn về Bakersfield.

- Các cậu có thấy đoạn đường này quen thuộc không? - Justus hỏi. - Mặc dù trí phán đoán thực tế của mình không cho phép rút ra những lời kết luận vội vàng, nhưng giờ thì mình đã tin rằng cuộc truy đuổi của chúng ta sẽ kết thúc tại điểm nào.

Peter bám chặt vành lái bằng cả hai tay. - Mình đang bận túi bụi với chuyện lái xe đây, Justus. Liệu cậu có thể làm ơn ngưng lại những câu tiên đoán say sưa của cậu trong khi đi xe, cho mình đỡ bị phân tâm! Muốn nói điều gì thì nói thẳng ra.

Về thoải mái, Thám tử trưởng ngã người chìm xuống nệm ghế. - Cứ chăm chú mà bám theo, Thám tử phó. Nếu các cậu còn nhìn được thêm vài phút nữa, thế nào các cậu cũng tự nghĩ ra.

Peter và Bob đưa mắt hỏi nhau. Họ biết rằng, dù bây giờ họ có dùng câu hỏi mà châm xiên Thám tử trưởng thì họ cũng sẽ không moi ra được câu trả lời nào. Căng thẳng, ánh mắt của hai người bám theo ánh đèn hậu của chiếc xe đi trước. Con đường ven bãi biển bây giờ hầu như chẳng còn xe. Ngay sau đó, đèn nháy của chiếc Lincoln cho biết nó đổi hướng. Chiếc xe sang trọng màu đen rẽ vào một con đường nhỏ và ánh đèn pha của nó chiếu vào một nhà thờ cổ.

- Ôi cha, Justus, đúng là đây thần kinh của mình hôm nay chạy chậm, - Bob hồi hận thú nhận - Tòa nhà Thiên Chúa Giáo này mình thấy quen lắm! Dừng lại đi, Thám tử phó!

- Nhưng mà tại sao? - Dù không nhận được câu trả lời, Peter vẫn giảm tốc độ rồi cho chiếc MG dừng lại dưới một cây tiêu huyền mọc thật cao. Sau khi đã tắt máy và đèn pha, cậu nheo mắt nhìn qua khuôn kính phía trước. Chiếc xe Lincoln rẽ vào một con đường nhỏ dẫn lên một ngôi nhà gỗ một tầng, đứng im lìm trong bóng tối, sát bên một nhà để xe. Cửa nhà để xe tự động mở ra và chỉ vài giây đồng hồ sau khi chiếc xe biến vào bên trong, cửa lại tự động đóng lại. -

Giờ thì mình cũng hiểu ra! - Peter kêu lên.

- Đây là nhà gỗ của Jim Cowley, cái tay thuê Planet - Evil.

Thám tử trưởng ra vẻ tự kiêu tự đại. - Các cậu mới nhanh trí làm sao, các bạn đồng nghiệp! Muộn nhất là sau khi vượt qua đường rẽ về hướng Bakersfield, lẽ ra các cậu đã có thể mừng rỡ được Norman Hammley đang hướng tới chỗ nào.

- Cowley và Hammley vậy là sống chung một chỗ hay ít nhất cũng là bạn thân, - Bob rút ra kết luận. - Nếu không thì làm sao có thể giải thích được tay trộm nhạc kia lại dễ dàng đi thẳng vào nhà để xe như thế.

- Cái đó cho chúng ta biết điều gì?

- Peter, đó là một câu hỏi mà ta phải xem xét thật kỹ càng. - Justus bước từ xe MG xuống và thoáng rùng mình, bẻ cổ áo khoác lên cao. Không khí ban đêm đã lạnh hắt xuống.

Bob và Peter cũng rời xe, nghi ngờ đưa mắt về phía ngôi nhà gỗ.

- Bọn mình không ngăn một trò phiêu lưu nào cả, Thám tử trưởng, - Bob nói sự e ngại của mình ra thành lời. - Nhưng làm ơn đừng nói cho bọn mình nghe rằng cậu đang định bấm chuông nhà Cowley giữa nửa đêm để xin phỏng vấn Norman Hammley.

- Có những con đường khác để xoay ra thông tin quan trọng. Hãy đi theo mình, các bạn đồng nghiệp. - Trong sự chổ che của bóng tối, Justus thẳng tiến về phía ngôi nhà gỗ với những khuôn cửa sổ vừa thoát sáng bừng lên ánh điện.

Justus rón rén lại gần. Mặc dầu mảnh mảnh cửa sổ phòng khách được kéo xuống, nhưng những kẻ hở rất nhỏ giữa những giải mảnh vẫn cho phép người ta nhìn vào trong.

Không một tiếng động, Peter và Bob bước theo Thám tử trưởng, người bây giờ đã đứng khom lưng bên cửa sổ, căng thẳng trong tư thế quan sát. Cậu vẫy hai người bạn lại gần, đặt ngón tay trở lên môi cảnh báo.

Căn phòng khách rất sơ sài. Bên cạnh một bộ ghế bành có một chiếc bàn nhỏ, một dàn nhạc Stereo với những chiếc loa oai phong lẫm liệt và một bàn làm việc chồng chất không biết bao nhiêu giấy tờ và hồ sơ, căn phòng khô khan chỉ được trang trí bằng duy nhất một con búp bê của hiệu may, loại to như người thật.

Đột ngột, bộ ba giật nảy mình lên. Một bóng đen lướt sát ngay phía bên trong tấm mảnh mảnh. Justus, Peter và Bob cùng rụt đầu xuống. Vài giây đồng hồ qua đi, ba thám tử mới lại dám thận trọng hé mắt nhìn lên. Đứng xoay lưng về phía họ là một người đàn ông đang bận rộn với chuyện mở khoá phéc - mơ tuya của chiếc túi thể thao loại lớn. Bằng những cử chỉ trịnh trọng, anh ta lôi từ túi ra một phần trang phục làm bằng thứ vải đen óng ánh, vắt nó qua cánh tay.

Ngay khi đứng ở ngoài này, bộ ba thám tử cũng nhìn rõ đó chính là chiếc áo choàng quỷ sứ của tay trộn nhạc bí hiểm.

Với những bước chân chậm chậm, người đàn ông bước về phía con búp bê thợ may và thận trọng mặc chiếc áo choàng cho nó. Trong khi quan sát cảnh tượng đó, cả bộ ba thấy thân hình mình rón lên từng đợt, bởi người đàn ông bây giờ vẫn còn xoay lưng về phía họ, và họ vẫn chưa nhìn được mặt của Norman Hammley.

Người đàn ông thụt tay vào túi áo sơ mi, rút ra một hộp thuốc lá. Vẽ thành thạo, anh ta châm cho mình một điếu thuốc và khoan khoái thở những vòng khói màu xanh lam vào không khí. Nhưng những chuyện sau đó lại xảy ra nhanh đến mức độ Justus, Peter và Bob hoàn toàn không có điều kiện phản ứng.

Chỉ trong vòng chưa đầy một giây đồng hồ, con người đó xoay phắt lại, sải bước tiến đến bên mảnh mảnh. Với một cử chỉ đột ngột, một bàn tay đưa vọt ra phía trước, gạt khoá cửa sổ và đưa tấm kính vào trạng thái nằm nghiêng.

Bộ ba thám tử nín thở. Sững sờ, họ thấy mình không nhìn vào gương mặt của tay trộn nhạc Norman Hammley bí hiểm, mà đang nhìn thẳng vào mặt Jim Cowley.

Tim Justus đập như búa thúc. Có phải tay chủ nhân của Planet - Evil đã nhận ra họ? Trước khi Thám tử trưởng kịp suy nghĩ tiếp về câu hỏi này, bộ ba thám tử đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại lạnh lốt vọng qua kẻ hở dưới khuôn kính cửa sổ nằm nghiêng. Cowley sải bước về phía ghế sofa, rút từ túi chiếc áo khoác ra chiếc điện thoại cầm tay.

- Tôi đây, - anh ta lên tiếng ngắn gọn.

Tập trung hết mức, bộ ba đồng tai lên. Cowley thả cho người chìm xuống ghế dài.

- Thôi chứ, cô đừng có nổi điên lên như thế. Cho tới lúc này, mọi việc đã diễn ra hết sức trôi chảy. Tất cả bọn họ đều tin vào trò dối trá của ta. - Về nóng này, anh ta rít thuốc, - Chuyện hộ chiếu đã xong chưa đấy? Bọn trẻ con dần dần thấy sợ. - Anh ta kéo cái gạt tàn lại gần mình. - Chỉ bốn ngày nữa thôi là chúng ta có thể đội mũ Sombrero và ăn đầy bụng món Tacos. Viễn cảnh không tệ, đúng không? - Một tiếng cười gượng gạo thoát ra từ cổ họng anh ta. - Cho tới lúc đó, phải gắng sức yên vị trị và đừng làm việc gì thiếu cân nhắc. Sáng sớm ngày kia cháu sẽ đặt cho cô một chiếc taxi. Mười giờ cô có mặt ở đây đủ rồi. Ta sẽ tập trung hoàn toàn vào việc của buổi sáng ngày chủ nhật. Đây là đoạn khó khăn nhất trong toàn bộ kế hoạch này - Sao kia ạ? - Cô cứ bình tĩnh! Ngày mai cháu sẽ gọi lại cho cô. Giờ cô đi ngủ đi. Cháu đi tắm một chút rồi cũng lên giường đây. Mặc cái áo dài này người ta đổ mồ hôi muốn chết - Sao kia ạ? -

Cháu hiểu rồi. Ngủ ngon nhé!

Với một nụ cười hài lòng, Jim Cowley đặt chiếc điện thoại cầm tay lên mặt bàn bằng kính rồi khoái trá dập tắt điếu thuốc lá trong gạt tàn. Sau đó anh ta đứng dậy, buông một tiếng rên khe khẽ, rời phòng khách và tắt đèn.

Không một tiếng động, Justus ra hiệu rút quân. Chỉ tới khi bộ ba thám tử lại ngồi trong chiếc xe MG của Peter, Thám tử trưởng mới kết thúc sự im lặng kéo dài.

- Bây giờ thì cậu đồng ý với mình chưa, Thám tử phó? Đến nước này thì kể cả những người nghi ngờ lâu năm nhất cũng phải công nhận rằng, ở đây người ta chơi trò chơi hai mặt. Không có chút dấu vết nào của pháp luật thật sự.

Bob giơ tay lên che miệng và ngáp. - Theo mình thì giờ đã quá muộn cho công việc trí óc vất vả, mặc dù vậy mình vẫn thấy còn một vài điểm đáng nghi ngờ. Liệu có ai đó giải thích dùm cho mình hiểu, tại sao Jim Cowley lại rời sàn nhảy Planet - Evil trong chiếc xe của Norman Hammley, mà là đi một mình, nhưng lại mặc cái áo choàng quỷ sứ kia.

- Thế cậu không có tai hả? - Justus châm chọc. - Cú điện thoại cho thấy rõ:

Norman Hammley và Jim Cowley chỉ là một!

15. Khoa Học Âm Nhạc

Vào buổi chiều ngày hôm sau, Bob là người cuối cùng bước vào Bộ tham mưu. Cậu thả mình xuống chiếc ghế bành và gặt đôi giày thể thao ra khỏi đôi chân đầm mồ hôi.

- Buổi sáng ngày hôm nay mình không lười biếng chút nào, các bạn đồng nghiệp, và đã kiếm được một vài dữ liệu thú vị!

- Cả mình cũng đã đi điều tra một vài thứ. - Justus hăng hái tiếp lời Thám tử Thứ Ba. - Mình đã gọi điện thoại cho chị Monique Carrera!

- Thế kết quả ra sao?

- Giờ thì bọn mình biết chắc chắn: cái con người tự xưng là Norman Hammley với chị Carrera chính là Jim Cowley!

- Chắc chắn một trăm phần trăm chứ? - Bob hỏi, tay chân bận bịu tiếp tục giải phóng nốt cả đôi tất.

- Chắc đến mức nước chảy không thấm và khoá bằng khoá chân không!

Mình còn yêu cầu chị Monique Carrera miêu tả thật chi tiết người đàn ông mà chị ấy đã gặp trong phòng ghi âm để ghi bài Devil - Dancer. Câu trả lời của chị ấy cung cấp bằng chứng chắc chắn cho việc cái gọi là tay trộn nhạc Norman Hammley kia chỉ là một nhân vật ma. Gã không tồn tại.

- Làm sao mà ai hiểu nổi, - Bob nói. - Cowley làm như vậy nhằm mục đích gì?

Justus lộ vẻ dè chừng.

- Đầu tiên ta phải rút câu hỏi này về phía hậu trường đã. Cho tới giờ thì mình cũng chưa tìm được một ý nghĩa nào cho cú điện thoại mà gã đã thực hiện vào lúc nửa đêm hôm qua. Không biết gã nói đến chuyện quả lừa và kế hoạch nào? - Thám tử trưởng buông ra một tiếng thở dài nặng nề. - Còn cậu, cậu tìm được điều gì mới mẻ thú vị về Norman Hammley hay Jim Cowley, Bob?

- Không phải về Cowley. Nhưng có lẽ về cái mà gã ta gọi là công thức khoa học để ảnh hưởng đến tìm thức của người nghe bằng một số những âm thanh nhất định, - Bob nói với vẻ bí hiểm. - Trưa hôm nay mình đã gọi đến hãng âm nhạc Sax Sandler, và vẫn gặp được ông Sax dù đang là cuối tuần. Sax là người hiểu biết hạng nhất trong ngành âm nhạc. Mình hỏi ông ấy, liệu ông ấy có quen một chuyên gia đặc biệt sành sỏi trong lý thuyết sáng tác âm nhạc hay không. Ngay sau đó, ông ấy nêu cho mình cái tên Andrew Beurman. Ông Beurman đã về hưu, nhưng thỉnh thoảng vẫn còn tiến hành những cuộc hội thảo trong nhiều trường đại học nghệ thuật khác nhau, ông ấy là giáo sư khoa học âm nhạc.

- Và cậu đã đến gặp ông giáo sư đó rồi, đúng không? - Peter đoán.

- Chính thế. Không một lời báo trước, vừa mới đây mình đã đứng trước cánh cửa biệt thự của ông ấy và được ngài giáo sư mời vào ngay lập tức, sau khi mình đã trình trọng hứa hẹn nhiều nhất cũng chỉ cướp đi mười lăm phút quý báu của ông ấy.

- Tiếp đi, Bob! - Justus nóng nảy thúc giục. - Mà tha cho bọn mình những chi tiết không quan trọng ví dụ như phần trang trí nội thất kỳ quặc trong toà biệt thự, một gia nhân cau có hoặc ngoại hình kỳ quái của ngài giáo sư. Bọn mình chỉ quan tâm đến những dữ liệu thôi.

Bob vừa cười vừa phẩy tay.

- Hiểu rồi, Thám tử trưởng. Mặc dù khi bước vào toà biệt thự của ngài giáo sư. Người đàn ông đó nằm trong tay bộ sưu tập đàn dương cầm lớn nhất và phong phú nhất thế giới! Khoảng hành lang dẫn vào phòng làm việc của ông ấy có thể là một mê hồn trận thật sự: ở góc nào cũng để những nhạc cụ kỳ lạ nhất!

- Vào chuyện chính đi, Bob! - Thám tử trưởng nhấn mạnh từng lời.

- Mình hỏi ngài giáo sư thẳng vào việc, liệu theo ông ấy thì người ta có khả năng dùng âm nhạc để ảnh hưởng đến người khán mạnh mẽ đến mức độ họ không còn kiểm soát được lối cư xử của mình và sẽ làm những việc “trật đường ray” trong tình trạng bất thường đó. - Bob dừng lại lấy hơi. - Câu trả lời của ông ấy khiến mình hết sức ngỡ ngàng. Theo ngài giáo sư thì người ta đã sử dụng kỹ thuật thôi miên bằng âm thanh từ nhiều ngàn năm nay. Ví dụ hư trong nhà thờ: người nhạc sĩ chơi đàn Organ trong một buổi cầu nguyện phải biết rất chính xác cần sử dụng những phím bấm nào để gây nên trong người nghe một cảm giác vui sướng hoặc trang trọng, hay mềm yếu, kính sợ, buồn thương. Tác giả của những bộ phim âm nhạc cũng vậy. Chính trong ngành này, người ta chủ đích giốn đùa với cảm xúc người xem. Dù đây là một bộ phim tình ái, một bộ phim rừng rợn hay một bộ phim cao - bồi miên viễn tây: nền âm nhạc đã trở thành một thành phần quan trọng, chịu trách nhiệm chuyển tải những tình cảm thích hợp. Thường thì người xem hiếm khi ý thức được rằng đàm thoại hoặc hành động không hề là nguyên nhân gây nên một số cảm xúc trong anh ta, mà thủ phạm chủ yếu là âm nhạc. Một phần khán giả còn thậm chí không tin vào chuyện này!

Justus trong thời gian đó đã mở ra một túi kẹo dẻo (và dứt cả một vỏ vào miệng mình. Giờ cậu đưa túi kẹo sang cho Bob và Peter.

- Một bản báo cáo khoa học rõ ràng, - Cậu vừa nhai vừa nhận xét. - Các cậu có biết bộ phim ma “Halloween” của John Carpenter? Mình có học rằng khi chiếu thử, bộ phim này đã thất bại thảm hại, và bị khán giả coi là nhàm chán.

- Làm sao lại có chuyện đó được? - Peter lên tiếng. - Theo như mình được biết, bộ phim rừng rợn căng thẳng đó là một thành công rất lớn!

- Đúng thế, - Justus đồng tình. - Nhưng trước khi đưa ra chiếu rộng rãi, đạo diễn đã cho lọc ra toàn bộ nền âm nhạc và sáng tác một nền âm thanh hoàn toàn mới cho bộ phim: những âm thanh bí hiểm mang vị thép từ một chiếc Synthesizer giờ đây đóng nhiệm vụ “ngón tay cù thần kinh” cho những cảnh phim ngày trước được đệm bằng một đàn đàn dây. Những âm thanh điện tử mới mẻ là nguyên nhân duy nhất khiến cho người xem đột ngột sợ muốn chết và tỉnh thoảng thậm chí còn bất giác la hét vì kinh hoàng! Nhưng câu chuyện thì trước hay sau vẫn chỉ là một mà thôi.

- Một sự so sánh xuất sắc, - Bob khen ngợi. - Jim Cowley có vẻ như đã sử dụng chính phương pháp mà Carpenter đã sử dụng trong bộ phim Halloween của ông ta. Sự khác biệt chỉ là, tay trộn nhạc của chúng ta có thể phản ứng một cách năng động và bộc phát đối với khán giả trong chương trình biểu diễn kéo dài một tiếng đồng hồ của gã. Với cặp mắt dày dạn kinh nghiệm, được che đậy sau một mặt tiền bí hiểm, chắc gã ta có thể quan sát rất kỹ những chuyện đang xảy ra trên sàn nhảy, để rồi sau đó chơi trò chơi pháp thuật với những diễn viên mà gã đã chọn. Những người đang nhảy say mê đến như xuất thần cho gã biết qua cử chỉ và ngôn ngữ cơ thể là đã bị gã hút hồn bỏ bùa mê tới mức nào, và liệu trạng thái nửa say nửa tỉnh của họ còn có thể bị kích cho dâng cao hơn nữa qua những hiệu ứng âm thanh và ánh sáng.

Peter rút một đĩa CD ra khỏi giá gỗ. - Jutus và mình vừa mới nghe lại bài ca của chị Monique Carrera. Mặc dù bài hát rất hay, nhưng cái cảm giác lôi cuốn mà bọn mình đã trải nghiệm qua ở Planet - Evil lần này không thấy xuất hiện.

- Cũng chẳng đáng ngạc nhiên, - Bob nhận định. - Theo lời giáo sư Beurmann, để gây được hiệu ứng thôi miên bằng âm thanh đối với người nghe, người ta cần một dàn nhạc mạnh. Một máy cát - xét cầm tay đơn giản không thể có nổi sức mạnh để chuyển tải những tần số có thể ảnh hưởng vào tiềm thức người nghe.

- Thế thì rất khó có chuyện Jim Cowley có thể dùng phương pháp này để đẩy người dân Mỹ chạy vào cửa hàng mua đĩa CD của gã? - Justus ngạc nhiên. - Ngay cả khi bài ca này được phát trong radio: bao nhiêu phần trăm người dân Mỹ có một dàn nhạc Disco tại nhà? Mà để đạt được ảnh hưởng mong muốn, thì chơi đĩa đơn Devil - Dancer trong sàn nhảy Planet - Evil sẽ không đủ. Mình nghĩ rằng...

Lời diễn giải của Thám tử trưởng bị cắt ngang bởi một tiếng gõ cửa rụt rè bên cạnh cửa Bộ tham mưu. Ngạc nhiên, Justus xoay người về. - Xin mời vào!

- Mandy! - Peter ngở ngang kêu to.

Hai con mắt Justus bắt đầu sáng loé lên.

Cô gái lưỡng lự dừng lại bên khuông cửa. - Mình có vào được không? - Cô hỏi lí nhí, hầu như không nghe được.

- Dĩ nhiên! - Khoát tay về mời mọc, Justus trở về hướng chiếc ghế nhà vườn còn trống. - Sao, bạn gặp chuyện gì vậy?

Bằng ánh mắt thành thực, cô gái nhìn thẳng vào mặt ba thám tử. - Mình tin rằng mình đã phạm một sai lầm trầm trọng. Mình nhất định phải nói chuyện với các bạn!

16. Đối Trá Và Lừa Đảo

- Vậy thì kể đi! - Justus nhìn Mandy đầy hi vọng.

- Vài ngày qua mình cứ áy náy mãi không yên. Nói cho chính xác ra, kể từ thời điểm bạn hỏi mình về vụ việc trong sàn nhảy Planet-Evil. - Cô gái rõ ràng đang bứt rứt, thấp thỏm.

- Liệu mình có được phép hỏi, cảm giác áy náy đó là từ đâu ra? - Peter lên tiếng.

Mandy tháo cặp, lắc đầu cho mái tóc dày chảy phủ xuống bờ vai. - Có lẽ mình sẽ không nói cho các bạn nghe sự thật, nhưng cứ nghĩ đến chuyện bà Amy Scream là mẹ đỡ đầu của bạn, Peter, người ngày mai sẽ được đưa ra nghĩa địa, là mình lại thấy không còn khả năng tiếp tục đối trá nữa.

Thám tử phó há mồm ra vì ngạc nhiên. Cậu đã muốn lên lời đáp lại, nhưng Justus nhanh lẹ cắt ngang.

- Từ lúc còn ở sân trường mình đã rõ là bạn nói dối, Mandy. Lúc đó bạn không được khéo léo lắm đâu.

- Bạn có thể giải thích rõ hơn không?

Thám tử trưởng mỉm cười về áp đảo. - Khi mình nhắc đến tay trộn nhạc Hammley, bạn nói rằng bạn chưa bao giờ nghe thấy cái tên đó. Nhưng chỉ vài câu sau, bạn mắc phải một sai lầm quyết định. Chính một câu nói của bạn đã để lộ ra. Cho phép mình nhắc lại nhé?

Hai mí mắt Mandy bắt đầu nhấp nháy, mắt bình tĩnh.

- Xin mời!

- Bạn nói rằng: "Norman Hammley bây giờ đã khiến mình gặp ác mộng."

- Thì đã sao? - cô nữ sinh bối rối hỏi vặn lại. - Có gì lạ đâu?

Justus khoanh hai cánh tay ra dằng trước ngực. - Mình chưa bao giờ nhắc đến tên riêng của Hammley trước mặt bạn. Làm sao bạn có thể biết cái tên Norman, nếu đúng là không hề quen anh ta?

- Mình... ừ thì... lúc đó chắc là mình..., - cô gái bất lực lấp bắp.

- Chuyện cũng chẳng quan trọng đâu, Justus ra về rộng lượng.

- Tốt nhất là bạn hãy cho bọn mình biết bạn đã nghe được điều gì về đám tang bà Scream?

- Mình đọc thấy lời báo tử trong tờ báo địa phương Rocky Beach, trong đó họ có nhắc tới cả thời điểm tang lễ.

Justus ra về người đặng trí.

- Ủi đúng rồi, suýt chút nữa thì mình quên mất.

Nhưng bạn nói là bạn đã nói dối bọn mình, hay nói đúng hơn là nói dối với mình, trong phương diện nào vậy?

Nặng nề, Mandy lấy hơi thật sâu. - Amy Scream không phải là nạn nhân của những thế lực siêu nhiên hay u tối, có vẻ như đã được tay trộn nhạc quỷ sứ gọi nên. Bà ấy chết, theo những hiện tượng bên ngoài mà phỏng đoán, vì chính những lỗi của bà ấy.

Peter gắng hết sức vào vai đứa con đỡ đầu đang để tang. - Ý bạn muốn nói gì?

- Chẳng lẽ các bạn không biết? - Mandy thở dài.

- Người ta không được phép nói xấu người đã khuất, nhưng hầu như ai cũng rõ và bản thân bà ấy cũng chẳng thêm che giấu: bà mẹ đỡ đầu của cậu, dù tuổi đã rất cao, vẫn thường xuyên uống các loại thuốc kích thích sà n nhảy.

- Thật tình mà nói, đây là lần đầu tiên mình nghe thấy chuyện này, - Peter ra vẻ không biết gì.

- Bạn có chắc không, liệu có khả năng đây chỉ là một lời đồn vô căn cứ?

Justus hùng hổ chen vào giữa:

- Chuyện đó bây giờ thì còn quan trọng gì nữa? Quan trọng hơn với mình bây giờ là câu hỏi, tại sao bạn lại đột ngột gạt bỏ khả năng rằng tay trộn nhạc Hammleykia có mang một phần tội không nhỏ trong cái chết của bà ấy?

Mandy rời ghế đứng dậy.

- Rất đơn giản: Mormon Hammley cũng giỏi tài làm phù thủy giống như một người mù chữ gọi việc đoán câu đố chữ trên mặt báo. Toàn bộ cuộc trình diễn mà tay trộn nhạc bày ra giữa lúc nửa đêm chỉ là một trò lừa đảo tinh ranh! Chính mình đây là một bằng chứng sống?

- Liệu bọn mình phải hiểu điều đó ra sao? - Bob hỏi.

Mandy phùng má thổi một lọn tóc bướng bỉnh ra khỏi mặt. - Trong sà n nhảy Planet-Evil chẳng hề có chuyện tình cờ. Norman Hammley đã tạo dựng toàn bộ phép phù thủy đó chi tiết đến từng sợi tóc, nhằm mục đích đưa sà n nhảy trở thành chủ đề hàng đầu của các phương tiện thông tin đại chúng. Vai trò khiếm tốn của mình trong toàn bộ vở kịch này là vào một thời điểm xác định trước, phải vào vai một vũ công đam mê, nhảy quên linh hồn lẫn thể xác đến mức độ lên đồng, và tới cao điểm cho vở kịch, phải gục xuống ngất đi. Cho bài diễn đó, mình nhận được một vé vào cửa miễn phí một năm cho sà n nhảy Planet-Evil.

Trong một vài giây đồng hồ, cả Bộ tham mưu chìm trong im lặng ngỡ ngàng. Kể cả Thám tử trưởng, người hiếm khi đánh mất tài hùng biện, cũng bị lời thú tội của Mandy khiến phải há mồm ra, không nói nên lời. - Mình không tin nổi! Cái này phải để mình tiêu hoá chút đã.

Đột ngột, Bob giận dữ nhảy vọt lên. - Còn cái gì mà tiêu hoá, Justus? Mandy đã cho bọn ta vào trông theo đúng bài bản! Mà cô ấy làm điều đó chỉ để giúp cho casse của cái tay Jim Cowley thạo việc kia đây tiền hơn nữa! - Bộc phát, cậu bước một bước về phía cô bạn gái cùng lớp. - Còn ai tham gia cái tấn tuồng khi đột đó nữa? Có phải Ronald, Lucky và Mitch cũng nằm trong băng đảng lừa đảo?

Mandy ngượng ngùng gạt đầu.

Peter như bị điện giật.

- Thế còn Jeffrey? Cậu ta có tham gia trò làm ăn này không?

- Theo như mình được biết thì không. Ít nhất bạn ấy cũng không có mặt trong cuộc họp nhận việc.

- Cuộc họp nhận việc? - Justus tò mò khoan luôn.

- Người ta được phép tưởng tượng điều đó ra sao đây?

- Câu chuyện được bắt đầu từ khoảng chừng ba tuần trước, khi cô bạn gái Lucky dụ mình vào trông bằng một lời mời hấp dẫn. Cô ấy nói đây là một công việc rất thú vị, chỉ cần một chút tài diễn xuất. Nhiệm vụ

của bọn mình là giúp mang lại một vành hào quang hoàn toàn mới cho một sàn nhảy, một cơ sở tuy đã có chỗ đứng trong thị trường, nhưng đang phải tăng lượng khách thăm. Cho mục đích này, bọn mình được mời đến dự một cuộc họp nội bộ tại Planet-Evil.

Qua một bảng báo cáo dài hai tiếng đồng hồ, với sự tham gia của khoảng chừng hai mươi thanh thiếu niên, người ta giải thích nhanh gọn cho bọn mình hiểu những nguyên tắc cơ bản mà bọn mình cần thực hiện trong thời gian trình diễn của Norman Hammley.

- Nguyên tắc đó ra sao? - Peter hỏi.

- Mục đích của vở kịch là rất đơn giản, - Mandy thần thần nói.

- Chừng nào Norman Hammley bước lên sân diễn và những nhịp nhạc đầu tiên của một bài hát xác định vang lên, bọn chúng mình cần phải trà trộn lẫn vào khách nhảy và đóng vai ngưỡng mộ tay trộn nhạc như người ta thường ngưỡng mộ một nhà tiên tri tài giỏi. Trong thời gian đó, người ta gợi ý bọn mình như vậy, những cử chỉ phóng đại dưới dạng những động tác nhảy giật gân, những tiếng hú tiếng hét hồ hởi là những yếu tố rất được mong đợi. Màn trình diễn chủ đích đó đã đạt được hiệu ứng của nó.

Thám tử trưởng búng ngón tay. - Đây là một phương pháp được sử dụng thường xuyên. Từ những chương trình trình diễn đơn giản nhất trong tivi cho tới những cuộc họp đáng nghi ngờ của các con chiêng cuồng tín của một nhóm đạo nào đó, có vẻ như nguyên tắc này luôn luôn dẫn đến kết quả.

Peter ngẩng đầu lên hỏi. - Nói cụ thể ra là nguyên tắc gì, Justus?

- Ra vẻ đam mê kích động để lôi cuốn những người khác, nhằm gây nên trong họ cảm xúc hồ hởi vô điều kiện, hoàn toàn không mang tính phê bình. Cả bọn mình cũng đã bị tước hết vũ khí trong hiện thực thời miên đàm đông kỳ lạ ở sàn nhảy Planet-Evil.

- Chính là chuyện đó đấy, - Mandy đồng tình. - Và dù các bạn có tin hay là không, màn kịch này mang lại một niềm vui tốt cùng cho tất cả những người tham gia. Không đứa nào trong bọn mình nằm mơ thấy chuyện vụ này sẽ thật sự gây hại cho ai đó. Chuyện không may khủng khiếp của bà mẹ đỡ đầu của cậu, Peter, là một tai nạn thảm thương, khiến tất cả bọn mình đắm suy nghĩ. Cả bọn đều thấy bối rối, áy náy, vì chắc là các cậu cũng hiểu, cả nhóm bọn mình đã hứa sẽ giữ bí mật tuyệt đối.

- Làm sao mà người ta có thể tiếp tục im lặng khi phải đối mặt với một vụ chết người bất ngờ? - Thám tử pho đưa tay lên vò đầu.

Mandy đã quá mệt mỏi để mà nổi giận. Như bị mọc rết, cô gái đứng sừng sững giữa phòng. - Mình thật sự không tin chắc liệu mình có mang lỗi trong vụ này hay không. Ít nhất thì cả lũ bọn mình cũng được nghe giải thích rằng, nguyên nhân cho cái chết của bà Amy Scream nằm trong lối sống phóng túng của bà ấy và bọn mình không phải áy náy chút nào. Và hiện thời, mình cũng chẳng biết nói gì hơn về chuyện này.

Cúi đầu xuống, Mandy xoay người và rời Bộ tham mưu, không một lời chia tay.

Bob là người đầu tiên lại nói lên thành lời. - Mình không biết nói sao nữa, các bạn! Đúng là phải có thời gian mới tiêu hoá nổi. Các cậu có thể tưởng tượng được không? Mandy và những người khác đã qua mặt bọn mình bằng một mảnh khoé đơn giản!

Peter trở môi xuống vẻ khinh thị. - Nhưng chuyện quan trọng hơn, theo mình là việc giải vụ án đã được trao sẵn tất cả vào tay bọn mình! Đằng sau toàn bộ trò pháp thuật thần bí đó chỉ là một chiến dịch quảng cáo lạnh lùng, tất cả chỉ xoay quanh mục đích thu nhiều khách đến hơn nữa cho sàn nhảy Planet - Evil.

Monique Carrera và cả bọn mình vậy là có thể thoải mái ngã ra lưng ghế, và để ý đến những việc quan trọng hơn.

- Rất hợp ý mình, Thám tử pho. - Bob lấy từ tủ lạnh ra một hộp nước cam đã uống dở, thềm thường đặt nó lên môi và uống cạn chỉ trong vài ngụm. - Câu chuyện chẳng có chất liệu cho một tiểu thuyết trinh thám. Mặc dù vụ điều tra của bọn mình có trộn lẫn một vài yếu tố căng thẳng, nhưng giải pháp thì chẳng đủ sức hấp dẫn kể cả những người đọc hiền lành nhất.

Với hai con mắt nhắm chặt, Justus buông cho đầu thông xuống lưng ghế và dừng lại trong tư thế đó trong suốt mấy phút đồng hồ.

- Thôi đừng buồn quá thế, Thám tử trưởng. - Peter tìm cách khích lệ. - Trong cuộc đời thám tử nào cũng có những vụ án lớn và những vụ thiếu phần giết gân. Ngoài ra, người ta cũng có thể nhìn câu chuyện từ một khía cạnh lạc quan. Nếu Mandy không cho bọn mình biết sự thật, thì bây giờ cậu vẫn còn tính đến khả năng là những sự kiện trong sàn nhảy của Jim Cowley đang che bên ngoài một tội phạm. Thế nên có lẽ tốt hơn cả, ta nên vui vẻ ngồi chờ thân chủ tiếp theo, người chắc chắn sẽ mang lại cho bọn mình một nhiệm vụ khó khăn và hấp dẫn.

- Thế sao? - Justus giật phắt đầu lên. - Ta thử xem xét vụ này nhé: tại sao Peter Shaw ngấm ngấm uống thuốc phiện?

- Này, Justus, cậu điên hả? - Bob nổi giận.

- Tự nhiên cậu bị làm sao thế?

- Cậu không cần phải lo cho tình trạng tinh thần của mình, Bob mà theo mình thì nên lo lắng cho tình trạng tinh thần của Peter!

Thám tử Thứ Ba bối rối nhìn Justus.

- Tự nhiên mình bị sa vào một cuộn phim lừa đảo hay là chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?

- Người duy nhất giúp ta giải thích được chuyện chỉ có thể là Peter thôi, bởi vì nhân chứng thứ hai và là nhân chứng duy nhất ngoài cậu ta ra đã qua đời rồi, và theo lời Mandy thì sẽ được chôn vào sáng mai.

Với nét mặt trắng nhợt như phấn bạc, chàng Thám tử phó bối rối đút hai tay vào túi quần.

- Cái đó...cái đó đúng, - cậu ngượng ngùng lắp bắp. - Justus lúc đó ở sàn nhảy Planet - Evil đã nhìn thấy cảnh bà Amy Scream chia cho mình một viên thuốc phiện.

- Câu đó chỉ là một nửa lời thú tội thôi, - Justus nghiêm nghị phán xét.

- Bởi chính mình nhìn thấy rất rõ là sau đó cậu đã đưa viên thuốc đó lên mồm!

- Bob sưng sờ không biết nói sao. - Mình không tin đâu, Peter, nói đi, nói là không phải thế!

- Hoàn toàn không có khả năng đó. Mình đã theo dõi rất chính xác. - Thám tử Trưởng lung lạc. - Mình nhìn thấy bà Scream kéo Peter ra rìa sàn nhảy, rút một cái lọ nhỏ rồi thuyết phục cậu ấy nuốt món đồ đó. Tài ăn nói của bà ta cuối cùng đã thành công.

Bob hầu như không thể tin được vào những gì vừa nghe thấy. - Peter, nói gì đi chứ! Có phải những gì Justus nhìn thấy là đúng không?

Thám tử phó cau kính lắc đầu. - Amy Scream quả thật đã đưa cho mình một viên thuốc từ cái lọ của bà ấy. Bà ấy nói là uống vào mình sẽ được chứng kiến thiên đân trên trái đất. Đồng ý là trong một lúc mình đã thật sự muốn thuận theo lời thúc giục của bà ta. Nhưng mình không uống viên thuốc đó.

- Chẳng lẽ mọc trên đầu mình không phải mắt mà là cà chua? Justus giận dữ la lên.

- Trong trường hợp này thì đúng thế! Peter bướng bỉnh bước đến bên Justus.

- Chỉ cần cậu giương cặp mắt cà chua lên nhìn mình thêm vài giây nữa thôi, chắc chắn là cậu sẽ thấy là mình mặc dù có đưa viên thuốc vào mồm, nhưng chỉ ngay sau đó lại nhổ nó ra và đút vào túi quần. Mà bây giờ nó vẫn ở trong đó. -

Với một cử chỉ nhanh lẹ, cậu rút bàn tay ra, cong ngón tay dí vật chứng quan trọng xuống sát chòm mũi của ngài Thám tử trưởng đang hết sức ngạc nhiên.

- Mình hiểu rõ là mình không đời nào được uống viên thuốc nhỏ màu đỏ này vào người, nhưng suy cho cùng thì ai cũng có lúc nhầm lẫn, đúng không?

Bob nhẹ nhàng thở phà ra.

- Cậu đã không nhượng bộ, Thám tử phó. Đúng là một lý do chính đáng tự hào về cậu. Ai mà biết được viên thuốc đó được trộn từ những thứ hoá chất tội tệt nào?

- Mình cũng muốn ngỏ lời chúc mừng! - Justus đưa tay về phía Peter, giăng hoà. - Hy vọng là cậu có thể tha lỗi cho mình thêm một lần nữa về chuyện đã khoác cái tội lừa đảo lên đầu cậu, nhưng chủ yếu mà nói thì động cơ của mình là lo cho sức khoẻ của cậu.
- Thôi đi, Thám tử trưởng, - Peter cười - Không thì mình cảm động quá mà nhoè nước mắt ra đấy. Thật sự mà nói, mình rất mừng là vụ án này đã có được một kết cục tốt đẹp như thế!

17. Nơi An Nghỉ Cuối Cùng

Buổi sáng ngày chủ nhật tiếp theo đó, trời đổ mưa khiến cho nghĩa địa trung tâm của Rocky Beach vắng vẻ bóng người. Khi Peter khoá chiếc xe đạp địa hình của cậu bên cọc thép dựng trước cửa chính thì hai thám tử còn lại đã đang nóng nảy chờ sẵn.

- Lại thêm một lần ngủ quên, phải không? Cậu muộn đến mười phút, Thám tử phó, - Bob đón tiếp cậu bạn bằng giọng trách móc. - Cũng may mà bọn mình biết nhìn xa trông rộng và quyết định mặc áo mưa.

Justus kéo vành mũ sụp thấp hơn nữa xuống trán. - Nhìn trước nhìn sau chả có chỗ nào cho người ta tránh mưa. Vậy ta nên làm vụ này càng sớm càng tốt.

- Khoan đã, Thám tử trưởng, - Peter ngăn lại. - Mình thấy mọi việc quá nhanh. Sáng sớm nay cậu gọi cho mình, ra lệnh có mặt vào lúc 11 giờ trưa. Mặc dù mình cũng rõ là bà Amy Scream cũng sẽ được chôn ngay bây giờ, nhưng tại sao bọn mình lại phải tham gia đám tang khi vụ án của bọn mình đã kết thúc rồi?

- Này! - Bob cất giọng giễu cợt. - Dù sao chẳng nữa bà ấy cũng là mẹ đỡ đầu của cậu!

- Đây không phải là nơi để đùa mà cũng chẳng phải lúc thích hợp cho những câu đùa ngớ ngẩn, - Peter bực dọc đáp. - Nói đại!

Justus đặt một bàn tay về trán an lên vai Thám tử phó.

- Cuộc điều tra chúng ta xoay quanh những sự việc bí hiểm tại sân nhảy Planet - Evil mặc dù đã được kết thúc, nhưng mình vẫn có nhu cầu bắt nhân vật giết dây của chiến dịch gian dối này đối chất, trước khi chúng ta thật sự chuyển vụ này vào phòng lưu trữ. Không được để cho Jim Cowley tưởng rằng gã có thể dễ dàng qua mặt được Bộ Ba. Chỉ riêng cú cự tuyệt cực căng mà gã giờ ra trước mặt bọn mình bên cửa lần trước cũng đã xâm phạm lòng tự trọng thám tử, khiến bọn mình phải ra tay cho gã bớt vênh vang đi chút.

- Nhưng cứ dựa theo tính cách lạnh lùng và tính toán của gã, mình nghĩ khó có khả năng gã có mặt trong những ngôi đền đưa tang, - Peter e ngại.

- Tại sao một tay doang chủ lạnh như tiền lại phải quan tâm đến sự qua đời của một vị khách nghiện thuốc phiện trong sân nhảy của gã?

- Chờ đã, - Justus hứa hẹn, nét mặt đầy vẻ bí hiểm. Cương quyết, Thám tử Trưởng bước đi, Peter và Bob cũng bước theo cậu qua cánh cổng vào khuôn viên nghĩa trang. - Cứ đi theo mình, các bạn đồng nghiệp. Mình đã hỏi chính xác địa điểm mai táng rồi. - Bộ ba thám tử rảo bước trên con đường nhấp nhô đầy những vũng nước mưa, tiến về phía ngôi mộ.

Sau vài phút, họ đã nhìn thấy đám người đưa tang ít ỏi tụ tập trước một nấm huyệt được đào sẵn, những mái đầu buồn thương cúi xuống. Ngay từ xa họ đã nhận thấy rõ là quan tài đã được thả xuống huyệt rồi.

Bộc phát, Justus nghe theo bản năng và kéo hai bạn cùng nấp vào sau một cây thông rất to, tránh bị phát hiện ngay. Qua lớp cành lá rậm dày, họ có thể dễ dàng quan sát diễn tiến đám tang.

- Mình đếm tất cả có chín người đến đưa tiễn bà Amy Scream, - Peter nói khẽ với Bob và Justus.

Bob tiến lại gần hơn một chút, cậu ngạc nhiên khê huyết sáo. - Mình nghĩ là mình điên mất rồi! Có mặt cả đài truyền hình! Kia là cô nhà báo của Network - TV!

- Đâu có đáng ngạc nhiên, các bạn đồng nghiệp? Cho một câu chuyện ngồi lê đôi mách đầy tính giật gân, đám nhà báo không ngại phải thụt chân vào bùn dẫu.

Bob đưa bàn tay vuốt nước mưa trên mặt. - Mình không quen ai trong những người có mặt. - Rồi cậu bối rối ngưng lại. - Điều đó có nghĩa...khoan! Justus, cậu đã bắn trúng hồng tâm! Đúng phía bên trái, bên cạnh vị cha đạo, đằng sau người phụ nữ cầm ô là Jim Cowley!

- Trúng đích! - Thám tử trưởng kêu lên, hả hê vì linh cảm của mình đã đúng, tiếng kêu của cậu hơi quá to một chút.

Chủ nhân của sàn nhảy Planet - Evil có vẻ như có một cặp tai thính nhạy ngoài mức bình thường. Với bản năng của một con thú ăn thịt, bất thành linh anh ta ngẩng phắt đầu dậy, phóng tia nhìn sắc như dao về chính vị trí nơi bộ ba đang đứng nấp. Justus, Peter và Bob thoáng ngưng thở. Không chần chừ lấy nữa giây, Cowley bước tách ra từ nhóm người và đi thẳng về phía những người quan sát đang chờ đợi, không còn cơ hội rút lui.

- Chúng mày làm gì ở đây hả? - Gã đứng lại trước mặt bộ ba trong dáng vẻ đầy đe dọa. - Bọn mày còn tệ hơn cả lũ chấy rận nấp trong áo choàng.

Justus vào vai con cừu vô tội. - Mặc dù chúng tôi chỉ quen sơ bà Amy Scream, ông Cowley, nhưng chúng tôi vẫn buồn trước số phận của bà ấy. Cả bộ ba chúng tôi tới đây để thăm lặng nói lời chia tay.

Cowley không chút rung động trước những câu nói của Justus. - Chúng mày cho tao ngu đến độ nào hả? Chẳng lẽ lũ thám tử hạng ba bọn mày thật sự tin rằng có thể lừa được tao?

- Lừa hả? - Peter ngạc nhiên nhắc lại. - Ông nhầm to rồi, thưa ông. Đạo đức của chúng tôi yêu cầu phải đến đây để chia tay với một bà hàng xóm đáng mến.

- Thêm một câu nói dối bẩn thỉu như thế nữa là tao sẽ tán cho mày một bạt tai nộ đom đóm mắt! Qua tấm danh thiếp, tao đã biết rõ thú vui của bọn mày.

Đã từ lâu tao biết rằng bọn mày dành thời gian rảnh vào việc đi xục xạo, đánh hơi chuyện của tao.

Justus không một chút nao núng trước những lời đe dọa quyết liệt của đối phương. - Chắc bà thư ký Lockler của ông đã nói cho ông nghe về việc tới thăm của chúng tôi tại phòng ghi âm, và ngoài ra còn thêm thất đôi điều trái với sự thật. Bởi nói thật là bà ấy chẳng vui vẻ với chúng tôi chút nào. Và dĩ nhiên là bọn tôi cũng không bao giờ để yên cho người ta cư xử như vậy.

- Nhưng lời phỏng đoán của mày, mày có thể nhét vào chỗ khác, thẳng mặt tròn quay béo phì. Đây là lời cảnh báo cuối cùng của tao. Nếu còn chạy ngang đường tao lần thứ ba, bọn mình sẽ còn phải hối hận mà mong chưa một lần gặp tao. - Lời đe dọa được nhấn mạnh thêm bằng một ánh mắt u tối của Jim Cowley.

Justus vẫn kiên cường. - Bất chấp cái ngoại hình quỷ sứ của ông, có lẽ bên dưới lớp vỏ thô xù đó chỉ là một cái nhân mềm mại, ngược với sự phỏng đoán của mọi người. Nếu không thì làm sao có thể giải thích một người bận rộn như ông lại bỏ thời gian để mà đưa tiễn một vị khách trong sàn nhảy của mình?

Trong vòng một giây, tất cả những nét mặt của Jim Cowley duỗi xuống.

Không nói tiếp một nửa lời, người đàn ông xoay đi và cũng nhanh lẹ y như khi bước tới, anh ta trở về với nhóm người đưa tang.

Bob lắc đầu nhìn theo. - Cha, Thám tử trưởng, người ta muốn xoay muốn lắc kiểu gì thì cũng vậy thôi, cứ theo cái vẻ ngoài thì Jim Cowley vẫn tiếp tục tự coi mình là người chiến thắng, và ta cứ để cho gã nhấm nháp niềm vui này đi.

Người nhượng bộ là người thông minh hơn.

- Trường hợp này thì mình không đồng ý với ý kiến đó, - Justus khẳng khái đáp trả, khi cậu dẫn hai cậu bạn đi về phía cửa ra. - Rồi Cowley sẽ phải chịu trách nhiệm rằng trong sàn nhảy của gã...ô, khoan. - Thám tử trưởng ngưng bắt, rút từ túi áo mưa ra chiếc điện thoại cầm tay đang rung. - Chắc đây là cái tin nhắn mà mình đã chờ suốt mấy tiếng đồng hồ qua.

Liệu có phải là một ngọn lửa tình mới mà bọn mình chưa được biết đến không? - Peter đùa, tìm cách liếc vào màn hình trên điện thoại.

Trán nhăn tít lại, Thám tử trưởng đọc tin nhắn. Cuối cùng, cậu nghi ngờ những cao lông mày lên và bắt đầu trầm ngâm cần môi dưới.

- Có gì không? - Peter ngạc nhiên. - Chẳng lẽ cú hẹn hò bí mật bị vỡ rồi?

- Vẫn còn trầm ngâm, Justus dứt chiếc điện thoại cầm tay vào túi áo mưa. -

Vậy là lời phỏng đoán của mình đã thành sự thật...

- Lời phỏng đoán nào kia, trời đất! Cậu nói chuyện gì thế? - Peter thúc giục như đang lên cơn sốt. - Đừng để bọn mình phải kéo từng từ từng từ một ra khỏi mũi cậu chứ, khổ thật!

- Tin nhắn vừa rồi là của thanh tra Cotta.

- Sao? - Bob ngạc nhiên. - Tại sao chú ấy lại phải gọi tin nhắn cho cậu?

- Mình đã đưa cái viên thuốc nhỏ màu đỏ mà bà Scream cho Peter đến chỗ chú thanh tra Cotta vào tối hôm qua. Chú ấy hứa sẽ đưa viên thuốc sang phòng thí nghiệm pháp y để họ phân tích chính xác nội dung của nó.

- Với lý do gì? - Bob hỏi.

- Vì mình muốn biết, Thám tử phó, lý trí của cậu đã giúp cậu tránh được hiểm họa nào.

- Mình hiểu. Ít nhất thì cũng có một người lo lắng cho mình. Rồi sao nữa?

Có phải chú Cotta vừa cho cậu biết kết quả phân tích?

- Chính xác. Nhưng kết quả khiến mình đau đầu muốn chết. - Thám tử

Trưởng đột ngột đứng phắt lại. - Các cậu bám vào nhau cho chắc đây, các bạn đồng nghiệp: viên thuốc đó chẳng làm hại nổi đến một bé sơ sinh. Nó chỉ là một viên kẹo hiền lành bọc sôcôla, tráng đường màu đỏ bên ngoài!

- Bob bối rối cười. - Không thể tin được, thế ý nghĩa nằm ở chỗ nào?

- Cái đó mình cũng chưa thể nói chắc chắn. Chỉ có điều này là chắc chắn như tiếng cầu kinh trong nhà thờ: cuộc gặp gỡ lần thứ ba của ta sẽ bẻ gãy cổ Jim Cowley. Và đây không phải là một lời đe dọa suông, mà là một lời hứa tử tế, các bạn đồng nghiệp: trong vòng hai mươi tư tiếng nữa, tấm màn cuối cùng của cuộc trình diễn địa ngục của gã sẽ rơi xuống!

- Cậu lấy ở đâu ra sự tin chắc như thế?

- Hãy sử dụng đến trí phán đoán của cậu, Thám tử phó, - Justus tự tin đáp lại. - Cú điện thoại của Cowley mà bọn mình nghe lỏm được trong ngôi nhà gỗ của gã cho biết, vào lúc mười một giờ sáng ngày hôm nay sẽ có một việc quan trọng xảy ra.

- Đám tang bà Scream! - Bob phun ra. - Chính là chuyện đó!

- Peter bất chợt dừng lại. - Câu hỏi chỉ là trong một đám tang liệu có thể xảy ra chuyện gì bất bình thường? Tại sao Cowley lại tham gia vào nhóm những người đưa tang?

- Cho câu hỏi này và kể cả những câu hỏi khác, sáng ngày mai ta sẽ nhận được câu trả lời, - Thám tử trưởng nói với vẻ chắc chắn của người chiến thắng.

- Các cậu còn nhớ Cowley ngoài ra còn nói gì trong cú điện thoại đó không?

“Sáng sớm ngày kia”, tức là vào ngày thứ hai. “Cháu sẽ đặt cho cô một chiếc taxi. Chỉ cần cô có mặt ở chỗ cháu lúc mười giờ là đủ rồi! Cho tới thời điểm đó, hãy giữ vững vị trí và đừng làm điều gì thiếu cân nhắc”.

Bob không nén được một nụ cười. - Nếu mình đoán không lầm thì sáng ngày mai vào lúc mười giờ cả bọn mình lại vào vị trí?

Thám tử trưởng gật đầu.

Tiếng chuông nhà thờ, những âm thanh đã bị Jim Cowley xỉ vả trước mặt bộ ba thám tử trong lần tới thăm đầu tiên, quả thật có thể khiến người ta chao đảo hệ thần kinh, nó đập vào tai người nghe từ khoảng cách rất xa.

Đã trên một tiếng đồng hồ nay, Bộ Ba Ngồi lom khom với một ống nhòm trên chiếc xe MG và quan sát ngôi nhà gỗ của kẻ thuê sàn nhảy Planet - Evil, giữ một khoảng cách an toàn như mọi khi.

Bob ném một cái nhìn bức bối xuống đồng hồ đeo tay. - Đã mười giờ mười lăm. Nếu Cowley ngồi từ nhà mà gọi taxi thì kẻ được nói tới đã muộn tới mười lăm phút, phải đến lúc ló mặt ra rồi chứ. Còn tiếng kêu inh ỏi của cái chuông kia làm mình không thể chịu được. Phải là những âm thanh hiền hoà, thông thả như mọi tiếng chuông nhà thờ khác nghe thấy tiếng chuông này bao nhiêu, hình càng đậm nghi rằng nhóm cha đạo ở đẳng kia chắc đang muốn ghi thêm một kỷ lục giật chuông to nhất vào sổ Guinness.

- Thế thì bật Radio lên, - Peter cười cợt đề nghị. - Vặn nhạc pop cho thật to, nó có thể đè lấp vài thứ khác đấy.

- Cậu im đi, Bob! - rõ ràng là Justus vào buổi sáng hôm nay không thích cười đùa chút nào. - Nghiêm chỉnh mà thực hiện công việc của các cậu đi. Bọn mình đang ở trong giai đoạn quyết định, đòi hỏi kỷ luật và sự tập trung tối cao.

Liệu hồn mà tỏ ra nhẩn nại một chút đi! Chỉ xiu nữa thôi là mọi việc sẽ kết thúc.

- Cậu dễ ăn dễ nói thật đấy, - Peter cãi trả. - Hai đứa bọn mình không hiểu lấy một chút xiu là tại sao lại phải ngồi rình mò ở đây, ngồi cho đến tê cả mông.

Tại sao cậu không nói cho bọn mình rõ mọi thông tin, Thám tử trưởng? Tại sao cậu luôn luôn giở cái trò giữ bí mật che dấu kiến thức để bọn mình phải đoán già đoán non.

- Bởi bản thân mình cho đến nay vẫn chưa rõ hẵn, trò đang diễn ra ở đây là trò gì. - Justus chuyển sang thể phòng thủ. - Mình chỉ có một chút xiu linh cảm thôi. Trong lòng thật ra mình rất muốn cho các cậu biết nhiều hơn..., - cậu ngồi thẳng dậy. - Bắt đầu rồi! Bob, nhanh lên! Đưa cho mình ống nhòm!

Về hấp tấp, Bob quơ tay quanh chân cậu.

- Cậu làm cái gì thế? - Justus bức bối kêu lên. - Vội lên chứ! Ống nhòm đâu!

- Được rồi, được rồi! Có ngay đây! Quai của nó mắc vào giày mình! - Bob giật bên này, kéo bên kia. Chỉ uống công. Về cương quyết, cậu giật mạnh cho quai đeo đứt phụt ra khỏi ống giày. - Đây, Thám tử trưởng!

Trong vẻ hấp tấp cùng cực, Justus dán sát cặp ống nhòm vào mắt cậu, căng mắt lên nhìn. Dù bằng mắt thường, Peter và Bob cũng nhận ra một chiếc taxi đang xuất hiện từ phía xa.

Chậm chậm, chiếc taxi đi theo con đường tiến đến ngôi nhà gỗ của Jim Cowley.

- Cậu có nhìn được ai ngồi trong đó không, Thám tử trưởng? - Bob hỏi.

- Không nhìn được. Kính xe phản chiếu dữ dội. - Justus nín thở. - Cái xe dừng lại rồi, Cowley vội vàng bước từ nhà ra phía chiếc taxi. Gã ta mở cánh cửa phía sau. Một vị khách bước xuống, đưa cho Cowley một túi du lịch loại lớn.

Khốn nạn!

- Cậu nhìn thấy gì? - Quá căng thẳng, Peter bắt đầu cắn móng tay.

- Chả nhìn thấy gì hết! Cowley che mắt tầm nhìn của mình... Giờ cả hai con người đó đã biến vào trong nhà, taxi bắt đầu lăn bánh. Đúng phát điên lên được!

Mặc dù Peter vẫn hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu chàng như vẫn muốn nổ tung ra vì tò mò. - Chẳng lẽ cậu không nhận mặt được vị khách?

- Chỉ có duy nhất một đường viền lơ mờ, - Justus phồng má thổi phì ra. -

Giờ chắc bọn mình phải chuyển sang thể tấn công.

- Thám tử phó lơ mờ thấy hiện lên những linh cảm u tối. - Chẳng lẽ điều đó có nghĩa là...

- Chính thế đấy, - Justus có vẻ như đã đọc được suy nghĩ của cậu. - Nếu cứ ngồi mãi ở đây, bọn ta sẽ không bao giờ được biết Cowley và vị khách của gã ta hiện đang làm gì.

- Mình chẳng ưa trò này chút nào, Thám tử trưởng. Chẳng lẽ cậu không nhìn thấy ngoài kia trời đang sáng choang? Cowley sẽ nhận ra sự xuất hiện của bọn mình ngay khi bọn mình đến gần ngôi nhà gã. - Hai bàn tay Peter bắt đầu run lên, lọt khỏi vòng kiềm chế. - Cậu quên lời đe dọa của gã rồi sao?

- Toàn lời nói suông, - Justus phẩy tay ra vẻ bình thản. - Mà ngoài ra bọn mình lần này cũng không vào vai người da đỏ mà ngấm ngấm lén vào khuôn viên của gã. Bọn mình chọn con đường trực tiếp, và sẽ bấm thẳng vào chuông cửa nhà của gã ta.

Giờ thì cả Bob cũng thấy nôn nao, phấp phồng. - Cậu nghĩ kỹ chưa đấy?

Mình thấy những e ngại của Peter không phải là không có lý đâu.

- Thôi đừng có dễ nhất quá mà làm bản áo, các bạn đồng nghiệp. Chẳng lẽ các cậu nghĩ mình không tiến hành những biện pháp bảo an cần thiết sao? -

Thám tử trưởng rút từ túi áo khoác ra chiếc điện thoại cầm tay. - Dĩ nhiên là mình đã báo cho chú thanh tra Cotta biết về dự định hôm nay. Chú ấy nắm vững bọn mình đang ở đâu, và nếu có bất ngờ không hay nào xảy đến thì ta chỉ cần nhấn tin qua điện thoại cầm tay là chú ấy sẽ có mặt ngay lập tức.

- Thực tình mà nói, thứ này chỉ an ủi mình được rất ít, - Peter nói thẳng những e ngại của cậu ra. - Cho tới khi chú Cotta cùng người của chú ấy đến được đây, có thể mọi việc đã thành quá muộn. Mình tin là gã Jim Cowley này sẵn sàng bước qua xác người, nếu có ai đó bất ngờ cản đường gã.

- Nếu hai người cùng quá sợ hãi như thế thì hãy ngồi yên ở đây đi. Mình đi một mình vậy. - Quyết tâm tiến tới bước cuối cùng, Thám tử trưởng mở cửa xe bên ghế phụ lái và bước ra khỏi chiếc xe MG.

Peter và Bob chưng hửng nhìn nhau.

- Ta làm gì bây giờ?

- Không biết, cậu đề nghị gì đi.

- Bọn mình không thể để cho cậu ấy vào đó một mình được!

- Nhưng nếu Cowley biến lời đe dọa của gã thành sự thật và giở trò tay chân ra thì sao? Rất có thể thậm chí gã còn có vũ khí!

- Lại càng thêm một nguyên nhân để đứng về phe Justus.

- Vậy thì đằng nào cũng là ba chống lại hai.

- Một cơ hội thật sự.

- Mà suy cho cùng, người ta có bạn bè để làm gì?

- Vậy thì còn chờ gì nữa.

Chỉ trong một cú chồm người, Peter và Bob đẩy cửa xe ra và vội vàng bước theo Justus, người lúc đó đã đến gần ngôi nhà gỗ của Cowley.

Khi Justus nhận thấy hai người bạn đang đuổi theo mình, cậu dừng lại và vẫy cậu lại gần.

- Cuối cùng thì các cậu cũng đến! - cậu kêu lên.

Bob đã ở trong tình trạng báo động khẩn cấp. - Trời đất khê thôi Thám tử

Trưởng! - cậu rít lên với bạn mình. - Chính cái giọng toang toác của cậu ngày hôm qua đã khiến cho Cowley để ý đến bọn mình đấy!

- Bây giờ mình còn gì để che giấu nữa đâu?

Chính trong lúc đó, hai mắt Peter mở to ra. Cằm nín. Cậu giơ cánh tay lên và trở về phía cửa ra vào của ngôi nhà gỗ, cánh cửa vừa mới mở ra.

- Chúc một buổi sáng vui vẻ ông Cowley! - Bằng vẻ hồ hởi quá mức, Thám tử trưởng bước thẳng về phía tay chủ sàn nhảy tàn nhẫn và chìa tay ra chào. -

Chúng tôi rất buồn vì chuyện phải đến khuấy đảo ông một lần nữa, nhưng đáng tiếc là không còn cơ hội nào khác, vì nhìn theo một phương diện nhất định thì chúng tôi đang bị bó chân bó tay.

Trước sự đường đột của cả bộ ba, Jim Cowley tỏ ra bình thản. Bình thản đến độ đáng chú ý. - Các cậu tới đây tìm gì?

- Lần cuối khi chúng tôi đứng trước cửa nhà ông, ông đã khẳng khái thề sống thề chết không cho chúng tôi bước vào nhà, - Juttus vô tư nói tiếp. - Hôm nay, chúng tôi đã quyết định là sẽ không để cho ông xua đuổi đi bằng bất cứ giá nào trên đời.

- Các cậu tới đây tìm gì? - Cowley nhắc lại câu hỏi của gã, nhấn mạnh từng lời. Lần này nghe giọng đã sắc hơn.

- Chúng tôi tới đây để ngăn ngừa ông và nữ tòng phạm của ông phạm phải một sai lầm ngu ngốc và trầm trọng. Nếu ông tự nguyện ra đầu thú với cảnh sát, yếu tố đó có thể giảm nhẹ đối với mức án tù tương lai, nhưng thành thật mà nói, chúng tôi muốn bàn luận chuyện này với ông trong nhà ông hơn là ở ngoài này.

Mặt Jim Cowley cau lại thành một vệt nhăn nhúm độc ác. - Nếu có ai đó phải bay vào trong nhà tù, thì kẻ đó chính là lũ bọn mày. Bọn mày có thể tin chắc như vậy. Mà là trong nhà tù dành cho thanh thiếu niên! Tao sẽ kiện bọn mày về tội vu khống, về tội tìm cách đột nhập vào nhà riêng và tội tống tiền.

Tao nắm trong tay một loạt các luật sư hạng nhất, thừa sức bẻ gãy cổ bọn mày về mặt luật pháp!

- Ông đừng có lờ, Cowley! - Justus khô khan đáp lại. - Ông không có một cơ hội nhỏ nhất nào đâu.

Đột ngột, dằng sau cánh cửa vào nhà đột ngột vang lên tiếng bước chân ngập ngừng và một giọng người lên tiếng. - Cháu cứ mời bọn trẻ vào đây, Jim. Cô nghĩ ta cần phải nói chuyện với chúng nó.

Với tiếng kọt kẹt, cánh cửa được kéo vào phía bên trong. Trong hành lang là một người đàn bà cao tuổi đội một chiếc mũ màu đen rộng vành. Vẻ thân thiện, bà mỉm cười với ba thám tử. Peter và Bob sững sờ đến mức bắt đầu nghi ngờ vào cặp mắt của mình, bởi không thể tìm ra một lời giải thích logic cho bức tranh trước mặt. Thám tử trưởng, ngược lại, tự tin hẳn vì thấy lời phỏng đoán của cậu đã đúng.

- Sao, bà Scream, bà vừa chui từ mộ lên phải không?

18. Trong Hang Quỷ

- Chẳng lẽ trông tôi giống như người vừa trèo từ quan tài ra? - Bà Scream ném một cái nhìn kiểm tra vào tấm gương viền khung bạc được treo ở khoảng tường phía trên một chiếc tủ Buyp - phê nhỏ ở hành lang.

- Ừ thì, giống một xác ướp chẳng.

- Người ta không nhất quyết phải khẳng định như vậy, - Justus ra vẻ rộng lượng, sau khi Jim Cowley đã đóng lại cánh cửa vào nhà sau lưng họ.

- Ta nên ngồi ở phòng khách, - bà Scream yêu cầu bộ ba thám tử và đi cùng với họ vào căn phòng mà Justus, Perter và Bob mới chỉ được quan sát từ phía ngoài, trong cuộc theo dõi nửa đêm của họ.

- Liệu Jim có thể mời các cậu uống một chút gì chẳng? - Với một cái khoát tay rộng rãi, người đàn bà ra hiệu cho Justus, Peter và Bob ngồi xuống ghế sofa.

- Liệu bà có đánh thuốc độc bọn tôi không? - Peter hỏi bằng giọng đầy nghi ngờ. - Ngược lại với bà, bọn tôi rất muốn sống. Trong ngôi nhà này, chắc chắn là bọn tôi sẽ không chạm vào bất kỳ một giọt chất lỏng nào.

- Jim Cowley dừng lại bên khuôn cửa và ném một cái nhìn nôn nóng xuống đồng hồ đeo tay. - Thế thì vào việc chính đi. Chúng mày muốn gì?

- Tôi không nói thì sao? - Justus hỏi lại, nhấn mạnh từng lời, và đã chuẩn bị ngã người xuống ghế sofa.

- Đừng có ngồi lên áo của tao! - Nhảy một bước thật nhanh, Cowley đến bên ghế sofa và kéo chiếc áo ra khỏi đệm ghế. Không một giây quá sớm, bởi xuýt chút nữa thì Thám tử trưởng đã thả người đè đứng lên chiếc áo nọ.

- A ha! - mắt Justus bắt đầu sáng lên. - Qua đây ta đã giải thích được câu đố thứ nhất. - Cậu chỉ tay về phía chiếc áo choàng mà Cowley đang cầm. - Cái mảnh tạo nên một ảo ảnh về tay trộn nhạc không đầu thật ra rất đơn giản! Trên cổ áo có gắn một bộ khung bằng dây thép, để khi người ta ném áo khoác lên trên, toàn bộ phận đầu sẽ bị che đi và qua đó gây ấn tượng như người mặc không có đầu. - Ngạc nhiên, Thám tử trưởng đưa mắt nhìn quanh trong phòng. - Này ông, cái con búp bên thợ may hôm qua còn đứng ở đây bây giờ đâu rồi?

Đôi mắt Cowley bắt đầu lấp lánh về độc địa. - Làm sao chúng mày biết được con búp bê? Trả lời đi!

- Vào tối thứ sáu, sau khi ông rời sân nhảy Planet - Evil, chúng tôi đã ngầm đuổi theo ông và nhìn vào phòng khách này từ phía ngoài, qua những khe màn hình. Vì sau đó ông còn từ từ mở hé cửa sổ ra, nên chúng tôi ngoài ra còn trở thành nhân chứng của một cú điện thoại đặt ra cho chúng tôi không ít câu đố đó.

- Thế thì cho tôi nghe kết quả đi nào, ngài thám tử. - Jim Cowley thả người xuống một chiếc ghế bành, châm cho mình một điếu thuốc lá với những cử chỉ vội vàng.

- Ông là một tay doanh chủ tinh quái, ông Cowley, sẵn sàng vì tiền lời mà làm mọi việc. Nếu không thì làm sao giải thích được việc xúi giục các cô cậu học trò vị thành niên đóng một vở kịch tại Planet - Evil. Nhóm thanh thiếu niên đó có nhiệm vụ phải tôn sùng Norman Hammley và bị gã thôi miên hút hồn tuyệt đối trong sân nhảy, trong khi gã đó thật ra chỉ là một chiếc áo khoác, bởi kẻ núp bên dưới không phải ai khác mà chính là ông. Chính một mình ông đã dựng lên huyền thoại một tay trộn nhạc có khả năng pháp luật. Sự điên khùng của đám đông la hét chẳng qua chỉ là một mảnh ảo thuật gian dối. Vụ ngất của Mandy Robin và phản ứng hồ hởi của người nghe trước bài hát "Devil -

Dancer" của chị Monique Carrera, bài ca được đồn là nó được xây dựng trên một công thức âm nhạc hoàn toàn mới, cũng chỉ là mảnh ảo thuật thôi. - Justus khẽ cười. - Ông đã có thể làm mờ mắt chị Monique Carrera bằng trò ngớ ngẩn này, ông Cowley, nhưng chắc chắn là với bộ ba thám tử thì không. Chúng tôi đã rất nhanh chóng phát hiện ra trò giả dối của ông.

- Tất cả chuyện đó không liên quan gì đến chó bọn mày! - Jim Cowley phun về phía Justus. - Việc tao kéo khách đến sân nhảy của tao bằng cách nào và tao ký hợp đồng với các nghệ sỹ với những điều kiện nào là chuyện riêng của tao.

Phương thức tiệm cận phải nói là tương đối tinh quái đó thật ra chỉ là một chiến dịch quảng cáo được tạo dựng khéo léo. Với chiến dịch này, tao hoàn toàn không vi phạm luật pháp!

Thám tử trưởng cương quyết lắc đầu. - Tôi lại thấy khác, ông Cowley. Hay là vị chủ nhân thành công của sân nhảy Planet - Evil như ông không hề để ý rằng, luật pháp nghiêm cấm sự hiện diện của các trẻ vị thành niên trong sân nhảy? Nếu Mandy và bạn bè của cô ta khai ra trước toà là họ đã thực hiện công việc nào cho ông, thì giấy phép mở sân nhảy của ông sẽ ngay lập tức bị thu hồi, đấy là chưa kể đến một khoản tiền phạt lớn!

- Đáng nể đấy! Có vẻ như mày đã đọc rất kỹ bộ luật dân sự, - Cowley cau mày nhận xét. - Nhưng nói để mày yên tâm, trong tương lai tao sẽ để ý thật kỹ đến việc không để mày yên tâm, trong tương lai tao sẽ để ý thật kỹ đến việc không để cho một học trò vị thành niên nào tham gia vào những chiến dịch quảng cáo của tao.

- Đã quá muộn rồi, ông Cowley! - Justus đáp lại bằng giọng buộc tội. - Bởi vì bây giờ thì bọn tôi đã rõ ràng ông đã sử dụng Mandy cùng bạn bè của cô ấy cũng như các diễn viên quần chúng khác không chỉ để phục vụ cho những mục đích quảng cáo đáng nghi ngờ, mà chủ yếu là để che giấu một trò lừa đảo bảo hiểm lạnh lùng!

Bà Screan bắt đầu cười khúc khích. - Ta thấy bọn mi có vẻ là một lũ cáo nhóc tinh ranh đấy. Liệu người ta có được phép lịch sự hỏi làm sao mà bọn mi phát hiện được ra bọn ta không?

Thám tử trưởng bắt chéo chân lên nhau. - Nói cho chính xác ra thì chính là bà, bà Screan, chính bà đã

cung cấp cho tôi những lời mách bảo quyết định cuối cùng. Với màn diễn xuất quả thật rất đáng khâm phục trong vai một bà ngoại Disco nghiện thuốc phiện, bà đã phạm một sai lầm trầm trọng trong sàn nhảy Planet - Evil.

Bà Scream chum đôi môi tô sao đỏ chót. - Ta hoàn toàn không hiểu nổi mi nói đến chuyện gì. Làm ơn giải thích dùm.

Trong sự ngạc nhiên của tất cả những người có mặt, Justus rút từ túi áo khoác của cậu ra một bao giấy nhỏ, in màu sắc sỡ. - Thế nào, món đồ ngọt này bà thấy có quen không, thưa bà? Kẹo sôcôla nhãn Tom&Black.

- Trò điên này là gì vậy, thằng kia? - Jim Cowley nghiêm mặt nhìn xăm xoi cái túi giấy.

- Jutus xé túi đổ những viên kẹo lên mặt bàn bằng kính và rút ra một viên màu đỏ, giơ thẳng về phía bà Scream. - Nếu bà uống viên thuốc này, thưa bà, bà sẽ được nhìn thấy thiên đường dưới trái đất.

- Vé vào cửa dẫn sang niềm hạnh phúc, - Peter thêm vào, giả giọng bà Scream. - Những ai nuốt cái này vào, sẽ biến thành một người khác hẳn!

- Thế này là thế nào, cô Amy? - Cowley quay sang phía người đàn bà cao tuổi. - Tại sao bọn nhóc này lại giở trò khi đó?

- Tôi có thể cung cấp câu trả lời cho ông, - Jutus thả vài viên kẹo sôcôla vào miệng và thích thú nhai nhỏ. - Để tăng mức độ tin cậy cho vai diễn của mình, bà Scream đã đưa những viên kẹo nhỏ màu đỏ này vào trong một chiếc lọ thủy tinh nho nhỏ, rồi sau đó mời mọc một số khách tại sàn nhảy, giả làm thuốc kích thích. Đáng tiếc cho bà, thưa bà, việc Peter, người cũng được bà xúi giục uống thử một viên, đã không nuốt viên thuốc đó xuống. Đối với chúng tôi đó là một may mắn lớn. Qua đó chúng tôi có thể nhờ người phân tích cái gọi là viên thuốc phiện đó và được biết đây chỉ là một loại kẹo hết sức lành của nhà sản xuất Tom & Black.

Jim Cowley sững sờ nhìn bà Scream. - Phải bọn nhóc này nói thật không, cô Amy? Có phải cô đã điên đến mức vừa nhảy trong Planet - Evil vừa mời chúng nó dùng thuốc phiện?

- Không phải thuốc phiện, - người đàn bà to tiếng bào chữa. - Bản thân cháu cũng biết rất rõ, đó chỉ là những viên kẹo sôcôla hoàn toàn không nguy hiểm.

Suy cho cùng thì cô có nhiệm vụ diễn tả sao cho thật đáng tin cậy là cô đang nghiện thuốc phiện vào hạng nặng.

Jim Cowley trông như sắp sửa nổ ra một cơn đập phá vì điên giận. - Hai chúng ta chỉ thống nhất với nhau là cô chốc chốc lại uống những viên kẹo đó trước mặt người khác, nhưng đâu có mù quáng mà chia cho kẻ khác!

- Chuyện đó bây giờ đâu còn quan trọng nữa. - Justus nhận xét, sau khi đã đưa vào mồm thêm một vốc kẹo sôcôla nữa. - Nhưng trong mọi trường hợp, bà quả thật đã diễn một màn khiêu vũ hết sức thuyết phục trên sàn nhảy! Tôi chưa từng thấy một ai chết thuyết phục như bà, thưa bà Scream. Xin tỏ lời kính nể!

Liệu người ta có được phép lịch sự hỏi rằng, tổng số tiền bảo hiểm nhân thọ sẽ được trả trong tình trạng bà qua đời là bao nhiêu?

- Chính xác 750.000 Dollar, - bà Scream đáp thẳng.

- Ai cha! - Peter ngạc nhiên. - Một con số ngọt như đường.

Thám tử trưởng nhóm người đứng dậy và chậm chậm bước về phía bà Scream. - Những người hộ lý đã chuyển bà đi trong tư cách xác chết từ sàn nhảy Planet - Evil chắc chắn là những người của bà đóng giả, đúng không?

Bà Scream gật đầu đồng ý. - Cậu hiểu ra đúng rồi đấy. Còn tay bác sĩ viết giấy khai tử cho tôi cũng vậy. Cậu ta nợ cậu con trai đỡ đầu Jim của tôi một món nợ ân tình, bởi ngày trước đã có lần cậu ta vay mượn một món tiền lớn của Jim, và không có khả năng trả lại.

- Chỉ có một điều tôi chưa hiểu, - Bob chen vào. - Ngày hôm qua chúng tôi đã chứng kiến đám tang của bà, bà Scream, và nhìn thấy quan tài đã được đưa xuống huyệt. Thay cho bà, thứ nằm trong quan tài là ai hay là cái gì vậy?

Justus chỉ vào khoảng giữa căn phòng. - Chẳng lẽ mọi chuyện không rõ rồi sao?

- Khoan đã..., - Thám tử phó sa vào cân nhắc - Dĩ nhiên, đúng rồi! Chính nó!

- Liệu cậu có thể cho mình tham gia vào vụ khám phá của cậu không? - Bob yêu cầu.

- Con búp bê! - Peter giải thích. - Con búp bê thật may mà ông Cowley đem hô, quatrùm áo khoác. Chắc nó bây giờ được nằm trong quan tài.

Bà Scream hồ hởi vỗ tay. - Tuyệt lắm, các cậu bé thân yêu! Rất hay! Cậu thật là một cái đầu sáng láng!

- Nhưng có phải sẽ quá liều mạng không, nếu cứ tiếp tục ở lại California? -

Bob hỏi. - Dù sao chẳng nữa bà cũng được coi là người đã chết. Điều gì sẽ xảy ra nếu một trong những người bạn của bà tình cờ gặp bà trên phố?

- Cơ hội đó rất nhỏ, - Justus nắm lấy quyền trả lời. - Bỏ cú điện thoại của Cowley cho biết rõ, bà Scream dự định một cú chuyển đổi nơi ở quyết định ngay trong ngày hôm nay. Bà ấy sẽ trở thành người Mexico. Cái nơi mà theo cú điện thoại của Cowley cho biết, sẽ cho phép bà ấy thoải mái đội lên đầu cái mũ

Sombrero và ăn đến căng bụng món Tacos! - giờ thì Justus đã ăn hết sạch chỗ kẹo sôcôla và cuộn nát chiếc túi bằng giấy đã rỗng, - nhưng còn một điểm cuối cùng: tôi vẫn quan tâm không biết phần tiền bảo hiểm mà bà định dành cho người con đỡ đầu của bà là bao nhiêu?

- Chính xác một nửa, - bà Scream giải thích với một nụ cười duyên dáng. - Vậy là mỗi người 375.000 Dollar. Số tiền này đủ mang lại cho tôi những năm tháng ngọt ngào cuối đời mà tôi mong đợi từ lâu rồi.

Chính trong lúc đó, Peter thấy sống lưng cậu rồn lên từng đợt, và đám da gà mỗi lúc một lan rộng ra. - Thừa bà, bà Scream, - cậu rụt rè phán đoán. - Tại sao bà lại sẵn lòng kể cho chúng tôi nghe tất cả toàn bộ tội phạm của bà?

Người đàn bà cao tuổi nhếch miệng cười và chắp hai tay vào nhau. - Anh bạn thân mến, trong trường hợp này có hai khả năng thôi. Khả năng thứ nhất là trong đầu tôi đã có một vài chỗ bị lỏng hay bị thủng, và đứa con đỡ đầu của tôi đã đơn giản quên đi chuyện cấm tôi được lên tiếng.

- Ra vậy, - Bob không khản nhận xét. - Thế còn khả năng thứ hai?

Đột ngột, giọng Amy Scream tỏ rõ một nét sắc lạnh cho tới đó không ai ngờ tới. - Khả năng thứ hai là kế hoạch không cho bọn mày mang những kiến thức vừa thu lượm được bước ra khỏi căn nhà này!

Nhanh như chớp, người đàn bà cao tuổi rút từ túi váy ra một khẩu súng lục nhỏ xinh và chìa thẳng về bộ ba thám tử đang đứng sững.

19. Trong Tích Tắc Cuối Cùng

- Nhanh lên, Jim, - bà Cowley ra lệnh cho đứa con đỡ đầu. - Vào phòng tắm lấy dây phơi quần áo ra đây, ta gói cái món hàng này lại. Để phí thêm một chút thời gian nữa thôi có khi cô sẽ lỡ mất chuyến bay về Mexico!

Trong khi Cowley rời phòng khách và người đàn bà già tuổi vẫn còn tiếp tục chìa súng về phía bộ ba thám tử, Justus hồi hã cân nhắc tìm cách ngấm ngầm báo động cho chú thanh tra Cotta bằng điện thoại cầm tay. Mồ hôi túa ra từ các lỗ chân lông của Thám tử trưởng.

Ngay sau đó Cowley quay trở lại phòng khách. Trong tay gã cầm một cuộn dây treo quần áo, được quấn quanh một khúc gỗ.

- Phải trói bọn này cho thật chặt, sao cho tụi nó không dịch chuyển lấy một milimet, - bà Scream nghiêm giọng ra lệnh. - Một khi cô đã ngồi trên máy bay rồi, cháu có thể tiếp tục quan tâm đến chúng nó.

- Làm ơn để chúng tôi được đi, - Peter nài nỉ bằng giọng tắc nghẹn. - Chúng tôi xin thề với bà là không báo cho cảnh sát!

- Cầm mồm, thằng hèn! - Cowley rít lên và quấn Thám tử phó bằng dây phơi thật chặt, khiến dây nghiến vào da thịt đau nhói. Thế rồi gã xoay sang phía Justus. - Cô Amy, xem thằng béo phì này giấu cái gì trong túi áo khoác của nó!

- Bằng một cử chỉ nhanh lẹ, gã rút ra chiếc điện thoại cầm tay và ném nó về phía bà mẹ đỡ đầu, bà ta khéo léo bắt lấy.

- Đúng là mắt sắc như đại bàng, - Người đàn bà khen ngợi. - Cháu có kiểm tra xem hai đứa kia có dắt túi một thứ tương tự không?

- Cowley, kể cho tới nay đã gói Bob gọn gàng và nhanh lẹ, giờ đưa tay vuốt người Thám tử phó và Thám tử Thứ Ba một lần nữa, rồi nhận định:

- Hai đứa này sạch sẽ!

- Làm ơn trả lại cho tôi cái điện thoại, - Justus nài xin. - Nó là quà sinh nhật!

- Nếu như thế thì ta sẽ trả lại cho cậu, - bà Scream nói bằng giọng chế nhạo và cười hiểm độc, - Nhưng trước đó ta đã rút pin ra. Suy cho cùng thì cả Jim lẫn ta đều không thích thú gì cái chuyện cậu gọi mọi người tới giúp. - Bằng một cử chỉ thành thạo, bà ta tháo rời pin ra khỏi điện thoại cầm tay và đút trả vào túi áo khoác của Thám tử trưởng chiếc điện thoại di động không còn hoạt động.

Phần pin được bà ta nhét vào túi váy rộng thùng thình. Cuối cùng, bà ta ném một cái nhìn kiểm tra xuống đồng hồ.

- Tới lúc lên đường rồi, Jim. Cháu đưa xe ra khỏi Garage. Trong thời gian đó, ta quan tâm đến đồ đạc trong phòng ngủ. Cháu nghĩ sao, trong thời gian đó ta có thể để bọn trẻ nhóc ở đây không?

- Cowley gật đầu với một nụ cười ma quỷ. - Chúng nó không động đây nổi lấy một ngón tay đâu! Cô cứ tin vào tài gói hàng của cháu!

Khi Jim Cowley và Scream rời phòng khách, cơn hoảng hốt nổ bùng lên trong tâm não Thám tử phó.

- Bọn ta vậy là toi rồi, các bạn ơi! Các cậu có rõ rằng chúng nó sẽ giết bọn mình không! Rõ là một sáng kiến xuất sắc với biện pháp bảo an nhà cậu! Giờ là hết đường liên lạc với chú thanh tra Cotta! Đây là chuyện nặng tới 750.000 Dollar và mạng sống của bọn mình! Mà rõ ràng mình đã cảnh báo các cậu nhiều lần trước tay Cowley này! Ta hết đường rồi! Kết thúc, chấm dứt, hết!

- Nghiến răng lại đi, Peter, - Justus khổ sở kêu lên. - Giờ ta phải thật sự bình tĩnh và cân nhắc cho thật tốt, có thể vẫn tìm được đường thoát ra khỏi tình huống tưởng như hết đường thoát này...

Đã năm phút trôi qua, Amy Scream lại quay trở lại phòng khách. Trong bàn tay mụ ta là một cái kéo làm vườn to đùng, và người đàn bà tiến về phía ba thám tử với vẻ đe dọa hết mực.

- Bà định làm gì chúng tôi? - Peter kêu lên, mắt lộ vẻ kinh hoàng.

- Không thêm trả lời, người đàn bà cao tuổi cắt đứt một phần dây trói dưới chân, sao cho ba thám tử đi được những bước ngắn.

- Bây giờ đi - mụ ta xua bộ ba thám tử ra khỏi phòng khách và sẵn sàng đẩy họ đi dọc hành lang, đến với một khoảng cầu thang dựng đứng dẫn xuống tầng hầm. - Xuống.

Không còn lựa chọn nào khác. Justus, Bob và Peter lò dò đi dọc những bậc thang bằng đá mòn vẹt, đi xuống dưới bóng tối, theo sau là sự canh chừng của bà Scream, rồi họ nhìn thấy mình đang ở trong một nhà xe rộng rãi.

Thám tử trưởng ngạc nhiên nhìn vào chiếc xe Bus loại nhỏ, cả hai sườn xe được dán một lớp băng lớn, đề chữ màu đỏ: "Dịch Vụ Y Tế".

- Ra thế, - Justus không nhận được một lời nhận xét. - Có phải đây là cái xe giả vờ mà đám hộ lý kia đã dùng để chở cái gọi là xác bà ra khỏi sân nhảy Planet - Evil? Hai người quả thật đã lên kế hoạch rất chu đáo!

- Nằm xuống sàn! - Amy Scream ra lệnh cho Justus, Peter và Bob. Cả bộ ba tuân lệnh không một động tác phản ứng. Im lặng, người đàn bà lấy từ giá gỗ của tầng hầm một cuộc băng dính rộng bản và lần lượt trói chặt chân ba thám tử.

Chuyện chạy trốn bây giờ là việc nằm ngoài khả năng của ba cậu thiếu niên.

- Thỉnh thoảng thì cả đến tôi cũng phải phát sợ cậu con trai đỡ đầu của tôi, đặc biệt là khi cần phải loại trừ những thứ nhân chứng tò mò và khuấy nhiễu. Vì thế mà tôi quyết định tự tay làm mọi việc.

Amy Scream mở cánh cửa bên tay lái của chiếc xe Bus loại nhỏ, ngồi xuống đằng sau tay lái và bật cho máy xe chạy khàn.

Justus ngay lập tức ý thức được người đàn bà già nua kia đang theo đuổi mưu đồ ma quỷ nào. Suy cho cùng, cậu học không đến nỗi tồi trong giờ hoá học để hiểu rằng. Khí thải của xe mô tô có chứa chất cacbon monoxýt rất nguy hiểm!

Việc hít thở thứ khí thải này trong một thời gian dài trong phòng kín sẽ dẫn thẳng đến cái chết!

Amy Scream trèo từ trên xe Bus xuống và rời nhà để xe, không thèm ném thêm lấy cái nhìn duy nhất về phía ba thám tử. Với một tiếng động âm vang, mụ ta đóng cửa lại, trong khi ông bố của chiếc ô tô vẫn tàn nhẫn không ngưng phun cacbon monoxýt. Thứ khói gay gắt đốt cho những cánh phổi của bộ ba thám tử đau nhói lên, họ lảo nhao trên nền đất với những con mắt cay xè đỏ quạch và trong những cơn ho khổ sở.

Cuối cùng, vạn vật mờ đi trước mắt họ...

Khi Justus mở được mắt ra, cậu thấy mình đang nằm trên giường. Đối diện với cậu, là thanh tra Cotta đang ngồi trên một chiếc ghế và mỉm cười thân thiện.

- Thế nào, Justus, cậu nói sao? - Bên cạnh cậu đột ngột vang lên một giọng nói quen thuộc. - Bọn mình đã quay trở về với những người còn sống đấy?

Khi Thám tử trưởng xoay đầu sang bên, cậu nhìn thấy Bob và Peter đang nằm trên những chiếc giường cạnh đó. Mãi rồi Justus mới nhận ra cậu đang ở đâu: trong một phòng bệnh ba giường.

- Cậu thấy trong người thế nào? - chú thanh tra Cotta hỏi. - Các bác sĩ cho rằng bộ ba các cậu lần này đã thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc đấy. Các cậu gặp may và không ảnh hưởng lâu dài gì đến sức khỏe đâu.

- Trong một tích tắc, hồi ức quay trở lại trong đầu Thám tử trưởng. - Thế còn Cowley và bà Scream? Cả hai kẻ đó bây giờ ở đâu và tại sao bọn cháu lại ở đây?

- Các cậu không cần phải lo lắng gì nữa, - thanh tra Cotta an ủi bộ ba thám tử. - Jim Cowley và bà mẹ đỡ đầu tâm thần của gã đã được đưa vào nhà ngục điều tra từ nhiều tiếng qua. Chỉ một lát nữa thôi, hai kẻ đó sẽ được dẫn sang gặp quan toà điều tra.

Justus thấy trong người vẫn còn chòng chành nôn nao. - Chú cứu sống bọn cháu đấy sao, chú thanh tra?

Cotta gật đầu. - Quả có thế. Mà là trong tích tắc cuối cùng. Tôi đâm lo cho các cậu, vì tôi cứ chờ các cậu báo tin cho tôi qua điện thoại cầm tay, nhưng chờ mãi mà không nhận được tin. Cuối cùng, bản thân tôi phải vào thế chủ động và tìm cách gọi cho các cậu qua điện thoại cầm tay, nhưng khi một giọng nói máy tính cho tôi biết rằng máy của cậu tạm thời bị khoá thì giác quan thứ sáu của tôi cho biết lại thêm một lần nữa bộ ba thám tử đang sa vào thế khó khăn. Thế là ngay lập tức tôi cùng với hai chiếc xe cảnh sát lao đến địa chỉ tại vùng Bakersfield, địa chỉ mà cậu đã để lại cho tôi. Chúng tôi tới vừa kịp để ngăn đôi tội phạm nguy hiểm kia trốn chạy. Tiếng kêu của máy xe Bus trong nhà để xe vang ra tận ngoài nhà. - Chú thanh tra lấy hơi thật sâu. - Giải phóng cho các cậu sau đó chỉ còn là trò chơi trẻ con. Xe cứu thương cũng ngay lập tức có được gọi tới và qua đó, tất cả đều có một kết cục may mắn.

Justus ngồi dậy. - Jim Cowley và Amy Scream đã phạm một tội lừa đảo bảo hiểm, chú thanh tra! Cả hai bọn họ...

- Tôi đã nắm mọi việc rồi, - Chú Cotta giải thích cho Thám tử trưởng biết.

- Cái đôi lừa đảo đó đã cung cấp một bản thú tội đầu đủ. Họ sẽ được đưa vào nhà tù để có thời gian suy nghĩ về hành vi tội lỗi của mình, nhưng đó là chuyện mà các cậu không cần phải suy nghĩ gì thêm cho đau

đầu. - Chú mỉm cười và trở ra cửa. - Ngoài hành lang kia, bên cạnh bố mẹ các cậu còn có một loạt các vị khách khác. Có lẽ như một nửa lớp học đã tụ tập về đây, và có một vị khách nổi tiếng đang rất nóng nảy được ôm các cậu vào tay.

- Một vị khách danh tiếng? - Peter tò mò. - Chú muốn nói tới ai vậy?

- Cotta mỉm cười. - Vị khách đó tự xưng là Monique Carrera, và theo những gì mà tôi được biết từ sáng nay qua đài radio thì ngày hôm nay đĩa Devil -

Dancer của cô ấy đã chiếm vị trí thứ nhất trong bảng Chart. Tôi bắt buộc phải công nhận đó là một quý cô xinh đẹp.

- Chú cho mọi người vào đây đi! - Justus như đang mê đi trong niềm vui sướng. Khi chú thanh tra rời phòng bệnh, Peter giơ tay lên gãi đầu. - Vị trí thứ nhất trong bảng Chart. Sao lại xảy ra chuyện đó được, Thám tử trưởng? Cậu nghĩ sao, công thức âm nhạc bí mật của Cowley có tác dụng thật sự sao?

Justus lắc đầu. - Chắc là không đâu, Thám tử phó. Nhưng bài ca đó quả thật rất hay - và nếu câu chuyện này được lộ ra trên mặt báo, thì Devil - Dancer chắc phải đứng tít tắp trên đầu bảng Chart thêm một thời gian nữa. Chỉ có gã trộn nhạc Hammley, tức là Jim Cowley, đáng tiếc đành phải thụ hưởng thành công của gã đằng sau chân song sắt.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-trom-nhac-khong-dau>